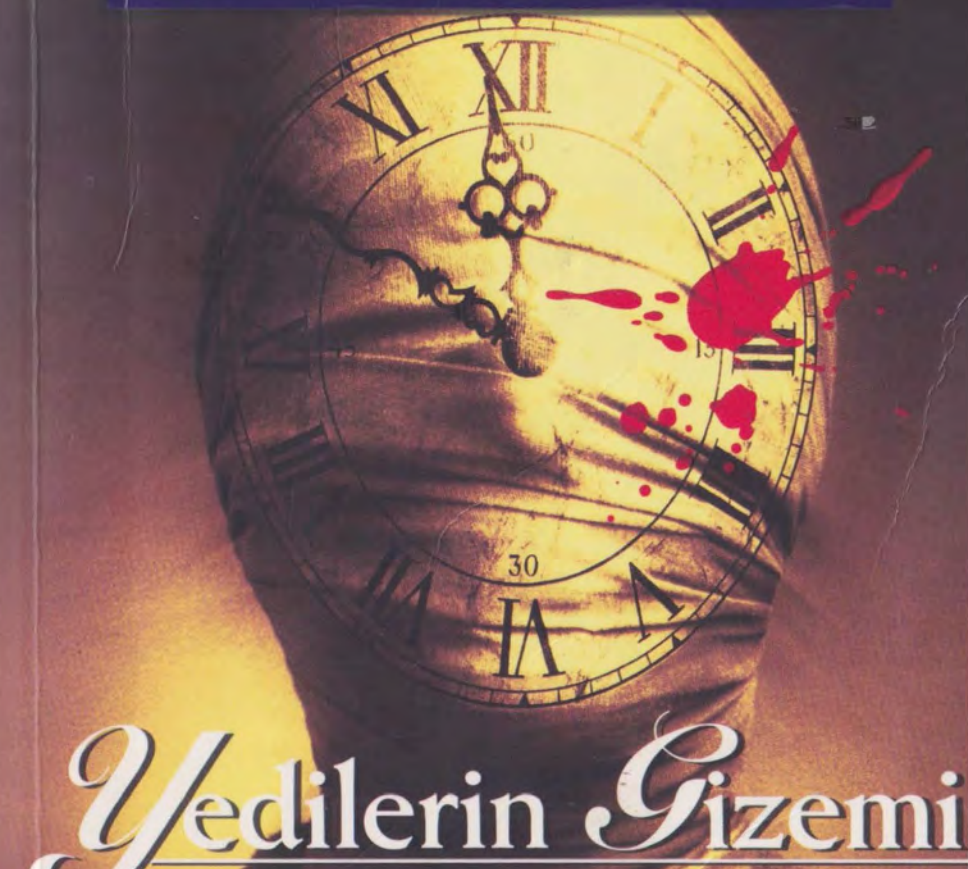
AGATHA CHRISTIE

Yedilerin Gizemi

ALTIN KİTAPLAR

İflah olmaz bir uyku bağımlısı olduğunu kanıtlayan Gerry Wade'e arkadaşları bir şaka yapmak isterler. Sekiz çalar saatin sabah 6.30'dan başlayarak art arda çalması planlanır. Ancak sabah olduğunda saatlerden birinin kaybolduğu ve yapılan şakanın istenmeyen trajik sonuçlara yol açtığı görülür.

Chimneys Köşkü'nde dört yıl aradan sonra bir cinayet daha işlenmiştir ve bu son olmayacaktır. Cinayet mahallinde yedi çalar saatin bulunması ve kurbanların ağızlarından dökülen son sözlerin "Yedi Kadran" olması tesadüfi değildir.

Tüm bilinmezler düğümü bu iki sözcükte saklıdır... İşi çözmek ise Başmüfettiş Battle ve arkadaşlarına düşer.

Agatha Christie

ISBN: 978-975-21-1990-1

9 789752 119901

Bu kitap daha önce *Dört Neşeli Arkadaş* adıyla yayımlanmıştır.

18.00

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE SEVEN DIALS MYSTERY

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM/MAYIS 2015/İSTANBUL
2. BASIM/HAZİRAN 2015/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

Bu kitap daha önce *Dört Neşeli Arkadaş* adıyla yayımlanmıştır.

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1990 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

Yedilerin Gizemi

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

Cinayetler Kulübü
İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Ve Perde İndi
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
On Küçük Zenci
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Üçüncü Kız
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef
Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Ölümle Randevu
Cinayet İlanı
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Miss Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Ölüm Sessiz Geldi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poiro'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor

İÇİNDEKİLER

Erken Kalkma 7
Çalar Saatlerin Yerleştirilmesi 21
Başarısız Şaka 28
Bir Mektup 40
Yoldaki Adam 49
Yine Yedi Kadran 56
Bundle Ziyarete Gidiyor 63
Jimmy'nin Ziyaretçileri 69
Planlar 77
Bundle, Scotland Yard'a Gidiyor 87
Bill'le Akşam Yemeği 94
Chimneys'te Soruşturma 104
Yedi Kadran Kulübü 116
Yedi Kadran'ın Toplantısı 125
Resmi Soruşturma 134
Abbey'deki Toplantı 143
Yemekten Sonra 152
Jimmy'nin Maceraları 160
Bundle'ın Maceraları 166
Loraine'in Maceraları 172

Formül Bulunuyor 179
Kontes Radzky'nin Öyküsü 188
Başmüfettiş Battle Sahnede 199
Bundle Meraklanıyor 208
Jimmy Planını Açıklıyor 216
Her Şeyin Başı Golf 227
Bir Gece Macerası 232
Şüpheler 239
George Lomax'ın Tuhaf Davranışları 248
Acil Bir Çağrı 258
Yedi Kadran 268
Bundle'ın Şaşkınlığı 275
Battle Açıklıyor 280
Lord Caterham Onaylıyor 293

1. BÖLÜM

Erken Kalkma

Çok sevimli bir delikanlı olan Jimmy Thesiger, Chimneys Köşkü'nün geniş merdivenlerini ikişer ikişer atlayarak indi. Öylesine telaşlıydı ki, az kalsın evin emektar kâhyası Tredwell'e çarpacaktı. İhtiyar adam tam da o sırada elinde dumanları tüten sıcak kahvelerin bulunduğu tepsiyle holden geçiyordu. Neyse ki Tredwell zekâsı ve çevikliği sayesinde çarpışmayı önleyebildi.

Jimmy hemen özür diledi ve, "Söylesene Tredwell, çaya en son inen ben miyim?" diye sordu.

"Hayır efendim. Bay Wade de henüz inmediler."

"İyi," diyen Jimmy rahat bir soluk alıp kahvaltı odasına girdi.

Odada ev sahibesinden başka kimse yoktu. Kadının sitemli bakışları Jimmy'nin, ne zaman balıkçı tablasındaki ölü morina balıklarının hüzünlü bakışlarını görse, hissettiğine benzer bir huzursuzluk duymasına neden oldu. İyi de kadın ona niye böyle bakıyordu ki? Bir sayfiye evinde tamı tamına sabahın dokuz buçuğunda kahvaltı sofrasında olmak da normal sayılamazdı. Gerçi saat on biri çeyrek geçiyordu ve sınırları biraz zorlamıştı ama yine de...

İstemeyerek mırıldandı.

"Korkarım biraz geç kaldım Lady Coote. Öyle değil mi?"

Lady Coote hüzünlü bir sesle, "Ah, hiç sorun değil," dedi.

Aslında kahvaltıya geç kalınması Lady Coote'u endişelendiriyordu. Evlilik hayatının ilk on yılında... o sıralar henüz soyluluk unvanını almadığı için yalnızca "Bay" olan kocası Sir Oswald Coote'un kahvaltıya sekizi yalnızca yarım dakika geçe indiği için kopardığı kıyametlere katlanmak zorunda kalmıştı. Sonuçta Lady Coote da dakik olmamanın en bağışlanamaz günahlardan biri olduğunu düşünmeye başlamış, kendini bu şekilde disipline etmişti. Ve bu onda değiştirilemez bir alışkanlık halini almıştı.

Aslında sağduyulu bir kadındı. Buna rağmen kendi kendine erken kalkmayı başaramayan bu genç insanların nasıl olup da iyi bir şeyler yapabileceklerini sormaktan kendini alamıyordu. Çünkü Sir Oswald tüm yaşamı boyunca gerek gazetecilere gerekse çevresindekilere hep aynı şeyi söylemişti: "Ben bütün başarımı erken kalkmama, alçakgönüllü yaşamama ve ilkeli, yöntemli davranışlarıma borçluyum."

Lady Coote uzun boylu, iri yapılı, güzel bir kadındı. Hüzünlü yüzü, keder dolu iri siyah gözleri, derin boğuk sesiyle trajedilerde rastlanan kadınları andırıyordu. Eğer, "Rachel çocuklarının yasını tutuyor" tablosu için model arayan ressam Lady Coote'u görse hiç kuşkusuz çok sevinirdi. Tipi melodramlar için de çok uygundu, örneğin rahatlıkla kötü adamın haksızlığa uğrayan, tipide sokağa atılan bahtsız karısı rolünü oynayabilirdi...

Lady Coote'a bakan onun yaşamında korkunç bir sır olduğunu düşünebilirdi. Ancak gerçeği söylemek gerekirse, Lady Coote yaşamında Sir Oswald'ın zenginliğinin baş döndürücü bir hızla artmasının getirdiği sıkıntılar dışında hiç dert çekmemişti. Gençken canlı, neşeli, sağlıklı ve gösterişli bir kızdı. Babasının nalbur dükkânının yanındaki bisikletçinin oğlu Oswald Coote'a sırılsıklam âşıktı. İki genç evlenmiş, çok da mutlu olmuşlardı. Önce kiralık iki odada, sonra da küçük bir evde oturmuşlardı. Sonrasında olanakları gide-

rek artmış, daha geniş evlere taşınmışlardı. Bu dönemde daima "iş" ile "ev" arasında mantıklı bir uzaklık olmasına dikkat etmişlerdi. Ancak Sir Oswald'ın "işleri" o olmadan da yürüyecek kadar gelişip büyüdüğünde, başka bir deyişle zirveye çıktığında, büyük bir keyifle İngiltere'nin en büyük ve görkemli yapılarından birini kiralamışlardı. Chimneys tarihi bir köşktü. Evi gerçek sahibi Caterham Markisi'nden iki yıl için kiralayan Sir Oswald böylece tüm düşlerinin gerçek olduğunu, ihtiraslarının zirvesine ulaştığını düşünmüştü.

Ancak Lady Coote bu değişiklikten o kadar da mutlu olmamıştı. O yalnız bir kadındı. Evliliğinin ilk yıllarında tek eğlencesi evdeki "hizmetçi kızla" konuşmaktı. Hizmetçi sayısı artıp, üçe çıktığında da bu böyle sürüp gitmiş, hizmetkârlarla konuşmak Lady Coote'un gününü dolduran en önemli ve belki de tek uğraşı olmuştu. Ama şimdi oda hizmetçileri, kardinal tavırlı bir kâhya, ayak işlerine bakan bir dizi uşak, mutfakta çalışan hizmetçi kız, bulaşıkçı, insanı ürkütecek kadar kaprisli yabancı uyruklu aşçı ve şişman kâhya kadın arasında ne yapacağını bilemiyordu. Kâhya kadının azametinden ürküyor, yürürken hışırdayan iç etekliğinin sesini duyunca ürperiyordu. Burada, bu köşkte ıssız bir adaya düşmüş bir kazazededen farksızdı.

Lady Coote bunları düşününce derin derin iç çekti ve açık camlı teras kapısından dışarı çıktı. Jimmy Thesiger da rahatladı ve tabağına yeniden böbrekle domuz pastırmalı yumurta aldı.

Lady Coote terasla durup, hüzünlü gözlerle etrafına baktı. Sonra başbahçıvan MacDonald ile konuşacak cesareti topladı. MacDonald tam bir diktatördü, bahçe konusunda kimseye söz söyletmiyordu. Adam bahçıvanlar arasında kral ya da prens sayılıyordu. MacDonald yerini de görevini de gücünü de çok iyi biliyordu ve yönetmesi gereken yeri despotça da olsa çok iyi yönetiyordu.

Lady Coote gergin adımlarla ona doğru yürüdü.

"Günaydın MacDonald."

"Günaydın hanımefendi."

Aynen bir başbahçıvandan bekleneceği gibi hüzünlü ve ağır ağır konuşuyordu. Bu haliyle cenaze merasimine katılmış bir kraldan farksızdı.

Lady Coote, "Düşünüyordum da... acaba bu akşam yemeği için biraz üzüm toplasak nasıl olur?" diye sordu.

Kısaca, "Henüz toplanacak durumda değiller," diyen MacDonald'ın sesi yumuşak olsa da otoriterdi.

Lady Coote iç geçirdi.

"Demek öyle..." Sonra yeniden cesaretini topladı. "Evet ama, dün akşamüstü evin arka tarafındaki seraya gitmiştim. Bir tane koparıp tadına baktım, bana çok iyilermiş gibi geldi."

MacDonald hanımına ters ters baktı, Lady Coote kızardı. Başbahçıvanın bakışları kadının kendini bağışlanamaz bir küstahlık yapmış gibi hissetmesine neden oldu. Hiç kuşkusuz müteveffa Caterham Markizi asla kendi oturduğu evin serasına gidip oradan üzüm koparmak gibi basit bir davranışta bulunmamıştı.

MacDonald ciddi, sert bir ifadeyle, "Eğer emretseydiniz, bir salkım koparılıp size gönderilebilirdi, hanımefendi," dedi.

Lady Coote, "Ah çok teşekkürler," dedi. "Bir dahaki sefere... öyle yaparım."

"Evet, iyi olur. Çünkü henüz koparılacak kadar olgunlaşmadılar."

Lady Coote mırıldandı.

"Evet... evet, henüz olgunlaşmadıklarını anladım. Neyse, olgunlaşıncaya kadar bekleriz."

MacDonald kararlı suskunluğunu sürdürüyordu. Lady Coote yeniden bir şeyler söyleme çabasına girdi.

"Sizinle gül bahçesinin arka tarafındaki çimenlik alan konusunda konuşmak istiyordum. Acaba orayı bovling sahası olarak düzenleyebilir miyiz? Sir Oswald bovling oynamaya çok meraklıdır da."

Bir yandan da kendi kendine, "Neden olmasın?" diye düşünüyordu. Gençken ülkesinin tarihini okumaktan çok büyük zevk alıyordu. Çok da okumuştu. Armada[1] beklenirken Sir Francis Drake'le silah arkadaşları olan şövalyeler bovling oynayarak zaman geçirmemişler miydi? Bovling tam centilmenlere yakışır bir uğraştı ve hiç kuşkusuz MacDonald'ın da buna karşı çıkmak için geçerli bir nedeni olamazdı. Ancak yine de bunun için başbahçıvanın fikrini almanın doğru olacağını hissediyordu.

MacDonald isteksizce homurdandı.

"Aslında orayı top sahası olarak kullanmakta hiçbir sakınca yok, hanımefendi."

Sesinin tonu pek de cesaret verici değildi, asıl amacının Lady Coote'un hevesini kırmak olduğu anlaşılıyordu.

Lady Coote da bunu hissetti ama bozulduğunu belli etmemek için umutla ekledi.

"Eğer otlar temizlenir... şey... yani... çimenler biçilir ve uygun hale gelirse çok iyi olur."

MacDonald ağır ağır, "Emredersiniz," dedi. "Bu yapılabilir. Ama bu durumda William'ı aşağıdaki tarhların düzenlemesinden sorumlu tutmamamız gerekir."

Lady Coote şaşırarak, "Ah... öyle mi?" dedi. "Aşağı tarhlar" onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu sözcüklere yalnızca bir İskoç şarkısında rastlamıştı, hepsi o kadardı işte. Onu bile tam olarak anımsamıyordu. O an için tek bilebildiği bahçıvanın bunu önemli bir engel olarak gördüğü ve bu fikirden pek hoşlanmadığıydı.

MacDonald tam olarak itiraz etmese de, ciddi bir ifadeyle ekledi.

"Bunu yaparsak çok yazık olur."

(1) 1588'de İngiltere'ye saldırıp mağlup olan İspanyol donanması.

"Ah tabii, *öyle*." Lady Coote içinden neyi onayladığını bilmediğini düşünüyordu. Ama bir yandan da ona böyle hemen hak verdiği için kendi kendine kızıyordu.

MacDonald onu sert bakışlarla süzdü.

"Ama yine de eğer hanımefendimiz *emrediyorlarsa*..."

Cümlesini tamamlamadı. Sesindeki aşağılayıcı tonlama Lady Coote'un kulaklarında çınlıyordu. Bir kez daha boyun eğdi.

"Ah hayır, hayır, MacDonald. Ne demek istediğinizi anlıyorum. William'ın aşağı tarlalardaki işini sürdürmesi daha doğru olacak. Evet, öylesi daha doğru."

"Benim de söylemek istediğim buydu hanımefendi."

"Evet, evet. Kesinlikle."

"Bana hak vereceğinizi biliyordum, hanımefendi."

"Evet, evet. Kesinlikle." Lady Coote şaşkınlığından aynı sözleri yineleyip duruyordu. MacDonald elini şapkasına dokundurup, selam verdi ve uzaklaştı.

Lady Coote onun arkasından hüzünle iç çekerek baktı. O sırada içeride domuz pastırmalı yumurtasını bitiren Jimmy Thesiger da terasa çıktı. Derin derin iç çekerek genç kadının yanında durdu.

"Ne kadar güzel bir sabah, öyle değil mi, Lady Coote?"

Lady Coote dalgın dalgın, "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Ah, evet, sanırım öyle. Dikkat etmemiştim."

"Ötekiler nerede? Gölün orada mı?"

"Sanırım öyle. Oradaysalar hiç şaşırmam."

Lady Coote birden arkasını dönerek aceleyle eve girdi. Jimmy de arkasından hayretle baktı.

O sırada Tredwell kahvaltı sofrasının başında durmuş, dolu kahve demliğini inceliyordu.

Lady Coote, "Ah, Tanrım..." diye mırıldandı. "Şey... o... o... yani Bay... Bay..." Soracağı isim bir türlü aklına gelmiyordu.

"Wade, hanımefendi."

"Ah, evet. Bay Wade. Henüz kahvaltıya inmedi mi?"

"Hayır, efendim."

"Ama çok geç oldu."

"Evet efendim."

"Tanrım! Neyse, herhalde *bir ara* aşağı iner, öyle değil mi Tredwell?"

"Hiç kuşkusuz, efendim. Bay Wade dün sabah aşağı indiği zaman da saat on bir buçuktu."

Lady Coote saate baktı. On ikiye yirmi vardı.

"Bu senin açından da zor, Tredwell," dedi. Adama içtenlikle acıyordu. "Kahvaltı sofrasını topla, sonra hemen ardından tam birde hazır olacak şekilde öğlen yemeğini hazırla. Kolay değil."

"Ben genç beyefendilerin bu gibi davranışlarına alışığım, hanımefendi."

Bu sözcüklerdeki sitem her ne kadar seviyeli olsa da anlaşılmaması olanaksız denilecek derecede açıktı. Bir kilise yetkilisi de cemaatinden biri kuralların dışında davrandığında, inancına sadakatsizlik ettiğinde aynen böyle sitem ederdi.

Lady Coote o sabah ikinci kez kızarıyordu. Ancak tam o anda hiç beklenmedik bir şey oldu ve konu değişti. Kapı aralandı, gözlüklü genç bir adam başını içeriye uzattı.

"Ah, burada mıydınız Lady Coote? Sir Oswald sizi arıyordu."

"Oh, hemen yanına gidiyorum Bay Bateman."

Lady Coote aceleyle dışarıya çıktı.

Sir Oswald'ın özel sekreteri olan Rupert Bateman ise terasa çıktı ve Jimmy Thesiger'ın yanına gitti.

Jimmy onu görünce, "Günaydın Pongo,"[1][2] dedi. "Sanırım gidip şu sevimsiz kızlarla zaman geçirmem gerekiyor. Geliyor musun?"

---

(1) 1. 19. yüzyılda İngiliz halk dilinde asker anlamında kullanılan bir tabir.

2. Walt Disney'in *101 Dalmaçyalı* adlı eserindeki kuralcı, akıllı köpek karakterinin ismi.

Bateman hayır anlamında başını sallayarak teras boyunca yürüdü ve kütüphanenin cam kapısından içeri girdi. Jimmy arkasından bakıp gülümsedi. Bateman'la hem okul hem sınıf arkadaşıydılar. Bateman daha o zamanlarda da çok ciddi ve gözlüklü bir çocuktu. Her nedense okulda ona Pongo gibi hiçbir anlamı olmayan bir ad takmışlardı.

Jimmy, "Pongo o zaman da şimdiki gibi ineğin tekiydi," diye düşündü. "Yaşam gerçektir, yaşam ciddidir," sözleri sanki özel olarak onun için yazılmıştı.

Jimmy esnedi ve ağır adımlarla terastan göle doğru ilerledi. Kızların üçü de oradaydı. Üç sıradan kız: İkisi esmer, biri sarışın. Üçünün de saçları kısa kesilmişti. Şu sürekli kıkırdayan Helen'di (Jimmy öyle düşünüyordu). Bir diğerinin adıysa Nancy'ydi. Üçüncü kıza ise her nedense Socks yani "Çorap" diyorlardı. Kızların yanında Jimmy'nin iki arkadaşı vardı. Bunlar Dışişleri Bakanlığı'nın yeni vizyonunu temsil eden, bir anlamda vitrini sayılan iki genç, yetenekli elemanıydı: Bill Eversleigh ve Ronny Devereux.

Kızlardan Helen ya da Nancy olanı seslendi.

"Merhaba! İşte Jimmy de geldi. Peki ya öteki? Neydi onun ismi?"

Bill Eversleigh da söze karıştı.

"Yoksa Gerry Wade *daha* kalkmadı mı? Bu çocuğun biraz daha erken kalkması için bir şeyler yapılmalı."

Ronny Devereux güldü.

"Böyle giderse günün birinde aşağı indiğinde herkes öğle yemeğinde ya da akşamüstü çayında olacak."

Socks, "Bu ayıp ama..." dedi. "Lady Coote çok üzülüyor. Yumurtlamak isteyip te bir türlü yumurtlayamayan bir tavuğa dönüyor böyle zamanlarda. Onun bu yaptığı hiç doğru değil, ev sahiplerine biraz saygı göstermek gerekir."

Bill, "Gidip onu yataktan çıkaralım," dedi. "Haydi, gelsene Jimmy."

Socks denilen kız atıldı.

"Daha incelikli bir şey yapsak çok daha iyi olur."

"İncelik" sözcüğünü kullanmaktan çok hoşlanıyor ve bunu çok sık yineliyordu.

Jimmy, "Ben incelikten anlamam," dedi. "Nasıl yapıldığını da bilmem."

Ronny dalgın dalgın, "Öyleyse yarın sabah hep birlikte bir şey yaparız. Onu saat yedide kaldıralım. Düşünsenize böyle bir şey ev halkını nasıl şaşırtır. Eminim Tredwell'in takma bıyığı çıkar, çaydanlığı yere düşürür. Lady Coote sinir krizi geçirip Bill'in kollarına yığılır. Bill de onu taşımak zorunda kalır. Sir Oswald, "Hah!" der ve demir-çelik hisseleri yükselir. Pongo heyecandan gözlüklerini yere düşürüp üstüne basar."

Jimmy, "Siz Gerry'yi tanımazsınız," dedi. "Ben onu *uyandırmak* için bir kova soğuk suya gerek olduğu kanısındayım. En mantıklısı da bu zaten. Yine de suyu yedikten sonra bile öbür tarafına dönüp uyursa buna da şaşmamak gerek."

Socks, "Hayır," dedi. "Soğuk sudan daha incelikli bir şey düşünmeliyiz."

Ronny, "İyi de ne?" diye homurdandı. Ancak hiç kimsenin buna bir yanıtı yoktu.

Bill, "Kafamızı yorup bir şeyler bulmalıyız," dedi. "En akıllımız kim?"

Jimmy hemen, "Pongo," dedi. "Ah, işte her zamanki gibi telaş içinde geliyor. Pongo'nun her şey hakkında söyleyecek bir sözü, verecek bir aklı vardır. Pongo her zaman ileri zekâlıydı. Gençliğinden beri en büyük talihsizliği de bu zaten. Haydi, bunu Pongo'ya soralım."

Pongo yani Bay Bateman arkadaşlarının saçmalamalarını dikkat ve sabırla dinledi. Sonrasında da hemen fikrini açıkladı.

"Benim önerim çalar saat," dedi. "Ben de uyuyakalmaktan korktuğum için daima bir çalar saat bulundururum. Sabah çay servisini bazen o kadar sessiz yapıyorlar ki insanı uyandırmaya yetmiyor."

Sözünü tamamlamadan telaşla koşarak uzaklaştı. Hatta son sözcükleri söylediğinde neredeyse gözden kaybolmuştu bile.

Ronny dudak büktü.

"Çalar saatmiş!... Çalar saat! Korkarım Gerry Wade'i uykusundan uyandırmak için bir düzine çalar saat bile yeterli olmayacaktır."

Bill bu öneriyi ciddiye aldı. Yüzü kızardı, heyecanla, "Neden olmasın?" dedi. "Çok da iyi olur. Haydi, Market Basing'e gidip her birimiz bir çalar saat alalım."

Gülüşerek bu öneriyi tartıştılar. Bill'le Ronny arabayı getirmek için garaja gittiler. Jimmy, Gerry'nin aşağıya inip inmediğini kontrol etmek amacıyla yemek odasına gitti ve aradan çok geçmeden geri döndü.

"Gelmiş, orada. Kaybettiği zamanı kazanmak için tereyağla marmelat sürdüğü ekmekleri adeta çiğnemeden yutuyor. Onun da bizimle gelmesine nasıl engel olacağız?"

Sonunda konuyu Lady Coote'a anlatmaya ve ondan, onlar dönünceye kadar Gerry'yi oyalamasını istemeye karar verdiler. Bu suç ortaklığı önerisini yapmak içinse Jimmy, Nancy ve Helen görevlendirildi. Lady Coote anlayışlı davrandı ama şaşırmıştı.

"Yalnızca bir şaka, öyle mi?" dedi. "Dikkatli olursunuz, değil mi çocuklar? Sizden özellikle döşemeye, eşyalara zarar vermemeye dikkat etmenizi rica ediyorum. Sakın fazla su kullanmayın. Biliyorsunuz önümüzdeki hafta evi teslim etmemiz gerekiyor. Lord Caterham'ın hakkımızda kötü düşünmesini..."

O sırada garajdan dönen Bill de ister istemez lafa karıştı.

"Hiç korkmayın Lady Coote, sorun yok. Ayrıca Lord Caterham'ın kızı –yani Bundle Brent– benim çok yakın arkadaşım. Emin olun, onlar hiçbir şeyi kafaya takmazlar, hiçbir şeyi. Bundan eminim, bana güvenin. Ayrıca yapacağımız şakanın eve ve eşyalara bir zarar vermeyeceği de kesin. Bu tamamen zararsız bir şaka olacak."

Socks denen kız da atıldı.

"İncelikli bir şaka."

Lady Coote düşünceli düşünceli terasta ilerlerken Gerald Wade de kahvaltı odasından çıktı. Jimmy Thesiger sarışın, melek yüzlü bir delikanlıydı. Gerald Wade ise ondan da daha sarışın, daha da melek yüzlü bir gençti. Ancak bakışlarındaki boş ifade Jimmy'nin zekâ ile parlayan gözlerinin tam tersiydi.

Gerald Wade yaşlı kadını saygıyla selamladı.

"Günaydın Lady Coote. Bizimkiler nerede acaba?"

"Hep birlikte Market Basing'e alışverişe gittiler."

"Neden?"

Lady Coote derin, boğuk sesiyle, "Bir şaka yapacaklarmış da..." dedi.

"Ah Tanrım! Sabahın bu saati şaka için biraz erken değil mi?"

Lady Coote bu fırsatı kaçırmadı.

"Hiç de erken değil."

Gerald Wade saatine bakıp içtenlikle onayladı.

"Evet haklısınız. Korkarım kahvaltıya inmekte biraz geciktim. Bu tuhaf bir durum. Nerede kalırsam kalayım aşağıya en geç inen hep ben oluyorum."

"Evet. Gerçekten tuhaf."

Wade düşünürken mırıldandı.

"Neden böyle olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Buna bir anlam veremiyorum."

"Niçin daha erken kalkamıyorsunuz?"

"Ah!" dedi Bay Wade. Bu konunun böylesine hafife alınması onu şaşırtmıştı.

Lady Coote ciddi bir tavırla ekledi.

"Sir Oswald her zaman genç insanların yaşamda ilerlemek, başarılı olmak için erken kalkmaları gerektiğini söyler. Sir Oswald'dan bunu o kadar çok duydum ki."

"Ah evet, biliyorum. Ben de şehirde olduğum zamanlarda erken kalkmak zorundayım. İstesem de, istemesem de saat on birde Dışişleri Bakanlığı'nda bulunmak zorundayım. Benim uyuşuğun teki olduğumu düşünmemelisiniz, Lady Coote. Bu arada aşağı tarhtaki çiçekleriniz ne kadar güzel, hanımefendi. İsimlerini bilmiyorum ama bizim evde de, ismi aklıma gelmeyen o çiçeklerden var, şu mor olanlardan. Kız kardeşim bahçe işlerine çok meraklıdır!"

Lady Coote hemen kendini topladı. O andaki görevinin onu oyalamak olduğunu anımsadı. Ayrıca konunun değişmesinden de mutlu olmuştu.

"Bahçıvanlarınızın özellikleri neler?" diye sordu.

"Ah, yalnız bir bahçıvanımız var. Yaşlı, bir hayli de bunak. Pek bir şey bilmez ama söyleneni büyük bir dikkatle yapar. Bu da önemli, öyle değil mi?"

Lady Coote o derin, ihtiraslı aktris sesiyle bunu içtenlikle onayladı. Bu onun açısından çok önemli bir konuydu. İkili bahçıvan sorunu konusunda derin bir sohbete dalmışlardı.

Bu arada Market Basing çıkartması başarıyla sürüyordu. Market Basing'deki çarşıda neredeyse tek büyük mağazanın sahibi bir anda gelen çok sayıdaki çalar saat isteği karşısında şaşkına dönmüştü.

Bill, "Keşke Bundle da burada olsaydı, onu da çağırsaydık," diye mırıldandı. "Onu tanıyorsun, değil mi Jimmy? Ah, tanımıyor musun? Yazık, tanısan çok severdin. O gerçekten olağanüstü bir

kızdır. İyi de bir sporcudur. Üstelik çok da zekidir. Sen onu tanıyorsun değil mi Ronny?"

Ronny başını salladı.

"Sen de mi tanımıyorsun? Kuzum, siz nerelerdesiniz? O muhteşem bir kız, insan onunla hiç tanışmaz mı?"

O sırada Socks söze karıştı ve, "Biraz daha incelikli davransan, Bill," dedi. "Kız arkadaşlarını övmeyi bırak da işimize bakalım."

Mağaza sahibi Bay Murgatroyd araya girerek bu tartışmaya noktayı koydu.

"Bana sorarsanız size 7/11'i *değil*, 10/6 çapındaki saatleri öneririm, bayan. En iyileri onlardır. Ben kendim de onlardan kullanıyorum. Biraz pahalı ama en iyisi. Güvenilir, dayanıklı, anlıyorsunuz değil mi? Paranızın karşılığını alacağınızdan emin olabilirsiniz. Sonra arkamdan..."

Hepsi Bay Murgatroyd'un bozuk plak gibi sürekli aynı sözcükleri yinelediğinin farkındaydılar.

Nancy, "Biz dayanıklı saat istemiyoruz."

Helen de araya girdi.

"Yalnız bir gün çalışsın, işe yarasın yeter."

Socks konuşmadan duramazdı ya. O da lafa karıştı.

"Biz incelikleri olan bir saat istemiyoruz. Sesi yüksek olsun, yeterli."

Bill de, "Biz..." diye söze başladıysa da cümlesini tamamlamadı. Bu arada teknik konulara meraklı olan ve teknik mekanizmalar konusunda bir hayli bilgisi olan Jimmy kararını vermiş, saatleri denemek istediklerini belirtmişti. Sonraki beş dakika süresince mağaza korkunç bir gürültüye boğuldu, içerisi birçok saatin yüksek tonda çalan sesleriyle doldu.

Sonunda altı olağanüstü uyandırıcı seçilip paketlendi.

Ronny neşeyle, "Biliyor musunuz ne yapacağım?" dedi. "Bir tane de Pongo için alacağım. Bu onun fikriydi, onu bunun dışında

bırakmak ayıp olur. Bu kadar armağan arasında o da bir armağanı hak ediyor doğrusu."

Bill, "Haklısın," dedi. "Ben de Lady Coote için bir tane alacağım. Ne kadar fazla olursa o kadar eğlenceli olur. Ayrıca kadın bizim için çalışıyor. Sanırım şu sırada Gerry'yi oyalamak için elinden geleni yapıyordur."

O sırada Lady Coote, Gerry Wade'e bir saat önce MacDonald'la aralarında geçenleri anlatıyor ve bundan da büyük bir zevk alıyordu.

Saatler sarılıp hazırlandı, paraları ödendi. Bay Murgatroyd uzaklaşan otomobillerin arkasından şaşkın şaşkın bakıyordu. Bu sosyetik zamane gençleri çok farklı ve espriliydiler, ama anlaşılmaları da bir o kadar zordu. Düşünceli düşünceli başını salladıktan sonra da damlamayan bir çaydanlık almaya gelmiş olan rahibin karısına hizmet etmek için tezgâhının başına döndü.

2. BÖLÜM

Çalar Saatlerin Yerleştirilmesi

"Evet, saatleri nereye koyacağız?"

"Evet, bunları nereye koyacağız?"

Akşam yemeğinden henüz kalkmışlardı. Lady Coote'tan bir kez daha oyalama konusunda yardım istemişlerdi, ama Sir Oswald hiç beklenmedik bir anda briç önerisiyle sorunu çözmüş oldu. Aslında buna "öneri" demek doğru değildi. "Savaş sonrası endüstrisinin krallarından biri olan" Sir Oswald'ın (Başarılı Sanayiciler listesinde 7 numaraydı) önerileri emirden farksızdı. Ne de olsa büyük adamdı, dediği yapılmalıydı.

Rupert Bateman'la Sir Oswald, Lady Coote'la da Gerrald Wade eşleştiler. Bu çok uygun bir eşleşmeydi. Sir Oswald her işi olduğu gibi briçi de çok ciddiye alıyordu ve karşısında kendisine uyum sağlayacak bir partner istiyordu. Bateman çok iyi bir sekreter olduğu gibi briçte de bir hayli iyiydi. İkisi kısa sürede oyuna hâkim olmayı başardılar. Hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı. "Kozsuz oyun", "Kontur", "Üç maça", "Trefl" sözcükleri birbirini izliyordu. Diğer yandan Lady Coote'la Gerald Wade de çok uyumlu bir çift oluşturmuşlardı. Genç adam hiçbir elin sonunda Lady Coote'a iltifat etme fırsatını kaçırmıyor, "Çok iyiydiniz, harikulade bir oyuncu olduğunuzu söy-

lemeliyim," sözleri ağzından eksik olmuyordu. Bu sözler yaşlı kadını rahatlatıyor ve daha iyi oynamasını sağlıyordu. Bu arada eline de daima iyi kartlar geliyordu tabii.

Diğer gençler ise büyük balo salonunda radyodan buldukları dans müziğinin eşliğinde dans ediyorlardı, daha doğrusu briç oynayanlar öyle olduğunu sanıyorlardı. Gerçekteyse hepsi Gerald Wade'in yatak odasının kapısına toplanmış, tartışıyorlardı. Yatak odalarının önündeki koridor kıkırdaşmalar, fısıldaşmalarla dolmuştu. Buna saatlerin yüksek sesli tıkırtıları da karışıyordu.

Jimmy, Bill'e, "Yatağın altına dizelim," dedi.

"İyi de nasıl dizeceğiz? Yani kaça kuracağız? Hepsini birden çalacak gibi mi ayarlayacağız, yoksa aralıklı olarak mı?"

Bu nokta bir hayli tartışıldı. Bir kısmı Gerry Wade gibi bir uyku şampiyonunu ancak sekiz saatin aynı anda çalmasının uyandırabileceğini ileri sürüyordu. Diğerleriyse belirli bir düzen dahilinde çalmaları ve süreklilikten yanaydı.

Sonunda tartışmayı ikinci grup kazandı. Saatler birbiri ardına çalacak şekilde 6.30'a ayarlandı.

Bill, "Umarım," dedi, "Bu ona iyi bir ders olur."

Socks fısıldadı.

"Susun, bir ses duyuyorum."

Telaşlandılar. Tam da o sırada saatleri yerleştirmeye karar vermişlerdi.

Jimmy, "Hişt," dedi. "Biri geliyor!"

Panik oldular.

O sırada Jimmy, "Bir şey yok," dedi. "Sorun yok. Gelen Pongo."

Gerçekten de oyun dışında kalan Bay Bateman mendil almak için odasına çıkıyordu. Geçerken saatlere şöyle bir göz attı. Sonra fikrini açıkladı, bu çok akıllıca bir uyarıydı.

"Yatağa girdiği zaman saatlerin tıkırtısını duyar."

Şakacılar şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

Jimmy bilgiç bir tavırla diğerlerine dönüp, "Dememiş miydim?" dedi. "Pongo herkesten daha *akıllıdır*."

Akıllı Pongo yanlarından ayrıldı.

Ronny Devereux başını yana eğerek , "Doğru," dedi. "Sekiz saatin tıkırtısı bir devi bile uykusundan uyandırabilir. Değil ki, uyanık bir adamın dikkatini çekmesin. Gerry gibi bir ahmak bile bir şeyler olduğunu anlayacaktır."

Jimmy Thesiger, "Acaba o..." diye söze başladı, fakat sözünün arkasını getirmedi.

"Ne diyordun Jimmy?"

"Acaba Gerry gerçekten de sandığımız kadar ahmak mı?"

Ronny gözlerini ona dikti.

"Haydi, canım sen de! Bizim Gerry'yi bilmez miyiz?"

"Acaba?" dedi Jimmy ısrarla." Bazen bu aklıma takılıyor. Hiç kimse Gerry kadar ahmak yerine konmayı kabullenemez."

Hepsi birden ona baktılar. Ronny'nin gözleri parlıyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Jimmy," dedi. "Sen çok zekisin."

Bill de onayladı.

"İkinci Pongo."

Jimmy hemen savunmaya geçti.

"Yoo, hiç de öyle değil. Yalnızca bir an aklıma geldi."

Socks söze karışarak konuyu değiştirdi.

"Ayy! Bu kadar ince düşünmeyi kesin artık," diye haykırdı. "Şimdi asıl bu saatleri ne yapacağız, onu düşünelim."

Jimmy, "Pongo yine geliyor," dedi. "Bir kere daha ona soralım bakalım."

Kendisinden kafasını çalıştırması istenen Pongo bu konu üzerine bir kez daha kafa yordu ve çabucak bir karara vardı.

"Onun yatıp uyumasını bekleyin," dedi. "Sonra odaya girer, saatleri sessizce yatağının altına dizersiniz."

Jimmy haykırdı.

"Küçük Pongo yine haklı. Bir anda sorunu çözdü. Şimdilik saatleri saklayıp aşağıya inelim ve şüphe uyandırmayalım."

Aşağıda briç hâlâ devam ediyor, karısıyla eşleşmek durumunda kalan Sir Oswald her elde karısının yaptığı hatalardan dolayı karısını uyarıyor, en ufak hatayı bile kaçırmıyordu. Lady Coote bunları anlayışla karşılıyor, ancak kendini oyuna veremiyordu. Durmadan aynı sözcükleri yineliyordu.

"Anlıyorum sevgilim. Ne kadar naziksin. Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Buna rağmen aynı hataları yapmayı sürdürüyordu.

Kâğıt dağıtılan aralarda Gerald Wade de Pongo'ya, "Çok iyi oynadın dostum," diyordu. "Çok iyi oynuyorsun."

Bill Eversleigh, Ronny Devereux'ün yanına oturdu ve fısıldadı.

"Acaba on ikide yatar mı? Ona uyuması için ne kadar zaman tanısak? Ne dersin... bir saat yeter mi?"

Esnedi. Bill, "Ne tuhaf," dedi. "Benim normal yatma saatim aşağı yukarı üçtür. Ama bu akşam bir bebek gibi uyuma ihtiyacı duyuyorum. Oturmam gerektiğini biliyorum ya, aksilik işte, uykum geldi."

Diğerleri de aynı şeyi hissettiklerini söylediler.

O sırada Sir Oswald'ın hiddetli sesi duyuldu.

"Sevgili Maria, seni kaç defa elindeki kâğıdın hangisinin iyi olduğunu fazla düşünmeden oynaman için uyardım. Bekleyerek tüm masaya bilgi vermiş oluyorsun."

Aslında Lady Coote'un buna verecek çok güzel bir yanıtı vardı. Sir Oswald'a oyun dışıyken, yani beklemedeyken karışmaya hakkı olmadığını söyleyebilirdi ama nezaketle gülümsedi ve iri gövdesini masanın üstüne doğru eğerek, sağ tarafında oturan Gerald Wade'in elindeki kartlara baktı.

Sonra elinin iyi olduğunu anlayınca kartlarını masanın üstüne yaydı. İstediği gibi oynayarak oyunu kurtardı.

"Sanırım dört pik," dedi. "Dörtlü majörü bulmam büyük şans."

Gerald Wade arkasına yaslandı.

"Çok şanslısınız," dedi ve yerinden kalkıp şöminenin yanındaki arkadaşlarının yanına gitti.

O sırada Lady Coote gümüşlerle oyun kâğıtlarını topluyordu. Uzaktan söze karıştı.

"İyi bir oyuncu olmadığımı biliyorum." Hüzünlü sesinde ne gizli bir anlam, ne de kazanmanın mutluluğu yaşayan bir insanın neşesi vardı. "Ama kâğıt oyununda daima şanslıyım."

Sir Oswald, "Sen," dedi, "Hiçbir zaman iyi bir briç oyuncusu olamazsın Maria!"

"Evet sevgilim, olamayacağımı biliyorum. Sen bunu, bana hep söylüyorsun. Ama inan çok çabalıyorum."

Gerald Wade alçak sesle onayladı.

"Gerçekten çok çabalıyor," dedi. "Bunda yalan yok. Eğer başka türlü elini göremiyorsa, rahatça başını eğip omzuna dayıyor ve eline bakıyor."

Sir Oswald, "Biliyorum sevgilim, çok çabalıyorsun," dedi. "Yalnızca sende oyun yeteneği yok."

"Biliyorum sevgilim. Bunu da her zaman söylersin. Bu arada bana bir on sterlin daha borçlusun Oswald."

"Ben mi?" Sir Oswald çok şaşırmıştı.

Lady Coote yumuşak sesiyle tekrar etti.

"Evet sevgilim. On yedi sterlin borcun vardı. Halbuki sen bana yalnızca yedi sterlin verdin."

"Sevgilim, yanılmış olmalıyım."

Lady Coote hüzünle kocasına gülümseyerek kendisine uzatılan on sterlinlik banknotu aldı. Kocasına çok düşkündü, onu seviyordu; ama onun kendisini on sterlin dolandırmasına göz yumamazdı.

Sir Oswald yan taraftaki masanın yanına geçti, viski soda hazırlayarak iyi ev sahipliğini göstermeye hazırlandı. Genel olarak iyi geceler dilendiği zaman saat yarımdı.

Gerald Wade'in bitişik odasında yatan Ronny Devereux diğerlerini haberdar etmekle görevlendirildi. Saat ikiye çeyrek kala kapıları tıklatıp diğerlerini uyandıracaktı. Grup tam zamanında pijamaları ve sabahlıklarıyla Gerry Wade'in kapısının önünde toplandı. Fısıldaşmalar, kıkırdamalar birbirine karıştı.

Ronny kısık bir sesle, "Işığını yirmi dakika kadar önce söndürdü," dedi. "Hiç yatmayacak sandım. Biraz önce kapıyı aralayıp içeriyi gözden geçirdim, mışıl mışıl uyuyordu. Buna ne dersiniz?"

Saatler bir kez daha bir araya getirildi. Ama yine bir sorun çıktı.

"Hepimiz birden içeriye giremeyiz. Gürültü olur. Bir kişi seçelim, o girsin. Ötekiler kapıda durup sırasıyla saatleri içeri uzatsınlar."

Yeni bir tartışma başladı. Aralarından kimi seçeceklerine karar veremiyorlardı. Üç kız dayanamayıp güleceklerini söyleyerek içeriye girmek istemediler. Bill Eversleigh boyunun uzunluğunu, vücudunun ağırlığını ve beceriksizliğini ileri sürerek, bu işi yapmak için uygun olmadığını belirtti. Bu durumda bu işi ancak Jimmy Thesiger ya da Ronny Devereux yapabilirdi. Uzun tartışmalardan sonra çoğunluk Rupert Bateman'ın yapmasından yana karar verdi.

Jimmy de onayladı.

"Evet, en iyisi Pongo. Hem kedi gibi sessiz yürüyor. Sonra... eğer Gerry uyanırsa Pongo o müthiş zekâsıyla hemen kabul edilir bir şey uydurabilir. Onu sakinleştirecek ve kuşkulandırmayacak bir şey."

Socks favori sözünü yineledi.

"İncelikli bir şey."

Jimmy onayladı.

"Aynen öyle."

Pongo kendisine verilen görevi ustalıkla ve başarıyla tamamladı. Özenle kapıyı açtı ve elinde iki koca çalar saatle odanın karanlığında kayboldu. Bir iki dakika sonra yeniden kapıya gelip, iki saat daha aldı ve görünmez oldu. Sonra iki saati daha götürüp yatağın altına yerleştirdi. Sonunda dışarıya çıktı. Hepsi soluklarını tutmuş içeriyi dinliyorlardı. Gerald Wade'in ritmik soluğu hâlâ duyuluyor, ama şimdi Bay Murgatroyd'un çalışkan saatlerinin coşkulu, adeta zafer çığlıkları müjdeleyen tıkırtıları da ona eşlik ediyordu.

3. BÖLÜM

Başarısız Şaka

Socks endişeyle, "Saat on iki," dedi.

Şaka istedikleri sonucu vermemişti. Aslında çalar saatler üzerlerine düşen rolü kusursuz bir şekilde yerine getirmişlerdi. Duyulmaması olanaksız denilecek kadar canlı ve güçlü sesleriyle hep birden çalmışlardı... Hatta hemen yan odada yatan Ronny Devereux kıyamet gününün geldiği düşüncesiyle derin uykusundan uyanıp, yatağından fırlamıştı. Eğer yan odada böyleyse kim bilir kapalı kapılar arkasındaki Gerry Wade ne haldeydi? Ronny yatağından fırladı. Koşarak odasından çıktı ve doğruca Gerry'nin kapısına gidip kulağını kapının aralığa dayadı. İçeriden Gerry'nin küfrettiğini duyacağından emindi, bunu bekliyordu. Ama hiçbir şey duymadı. Daha doğrusu beklediği gibi bir ses duymadı. Yalnızca çalışan saatlerin tıkırtısı; gürültülü, canlı, küstah tıkırtıları. Tam o sırada biraz geç kalmış bir saat çalmaya başladı. Sabahın sessizliğinde saatin sesi sağır bir insanı bile yerinden sıçratabilecek kadar yüksekti.

Hiç kuşku yoktu, saatler görevlerini tam anlamında yerine getirmişlerdi. Hatta Bay Murgatroyd'un beklentisinin de üzerinde bir gayretle çalışmışlardı. Ama bunun bile söz konusu olan Gerald Wade ise, işe yaramadığı ortadaydı.

Şaka girişiminin bireyleri moralleri bozuk bir halde bir araya gelmişti.

Jimmy Thesiger homurdandı. "Bu adam insan değil."

Helen de (belki de Nancy) fikrini açıkladı.

"Herhalde uzaklarda bir yerde telefon çaldığını sandı, arkasını dönüp uyudu."

Rupert Bateman ciddiyetle, "Bu bence çok ilginç bir durum," dedi. "Bana kalırsa Gerry bir kulak doktoruna görünmeli."

Bill umutla, "Belki de gerçekten işitme sorunu vardır," dedi.

Socks da söze karıştı.

"Bana sorarsanız Gerry içeride bizimle dalga geçiyor. Saatlerin onu uyandırmamış olması olanaksız. Özellikle duymamış gibi davranıyor olmalı."

Hepsi saygı ve takdirle ismi "Çorap" anlamına gelen kıza baktılar.

Bill mırıldandı. "Bu da bir fikir."

Socks, "O çok kurnaz biri," dedi. "Görürsünüz, bu sabah kahvaltıya her zamankinden de geç inecek. Yalnızca bizi delirtmek için."

Saatler on ikiyi yirmi geçiyordu. Hemen hepsi Socks'un düşüncesinde haklı olduğu kanısındaydılar.

Ancak Ronny Devereux aynı fikirde değildi.

"Unuttuğunuz bir şey var," diyordu. "İlk saatin çalması sona ererken ben onun odasının kapısındaydım. Koca Gerry sonradan ne karar verdi bilemem ama ilk anda afallamamış olması olanaksız. Sesi kesmek için bir şey yapması gerekirdi. Saatleri nereye koymuştun Pongo?"

"Kulağının tam dibindeki küçük bir masanın üstüne."

"Çok akıllıca Pongo." Bill'e döndü. "Söyle bana... Eğer sabahın köründe tam kulağının dibinde bangır bangır çalan saatin zil sesini duysan ne yapardın?"

"Tanrım! Ne yapacağım? Hemen..." Cümlesini tamamlamadı.

Ronny başını sallayarak yarım kalan cümleyi tamamladı.

"Küfrü basardın, değil mi? Ben de aynı şeyi yapardım, ama Gerry yapmadı. Pongo her zamanki gibi haklı. Gerry'nin ciddi bir işitme sorunu olmalı."

Kızlardan biri umutsuzlukla mırıldandı.

"Saat on ikiyi yirmi geçiyor."

Jimmy ağır ağır, "Bana kalırsa bu kadarı fazla," dedi. "Şaka, şaka tadında kalmalı. Gerry biraz ileri gitti. Coote'lara karşı da çok ayıp."

Bill dönüp ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Jimmy isteksizce, "Öyle ya da böyle..." dedi. "Gerry'nin yapacağı şey değil bu."

Düşüncelerini ifade etmek için doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. Fazla bir şey söylemek de istemiyordu aslında. Birden Ronny'nin dik dik kendisine baktığını fark etti. Ronny her nedense telaşlanmıştı.

Tam o anda Treedwell içeri girdi ve etrafına bakındı. Sonra da adeta özür dileyen bir sesle geliş nedenini açıkladı.

"Bay Bateman'a bakmıştım da."

Ronny başıyla pencere tarafını işaret etti.

"Biraz önce şu camlı kapıdan çıkıp gitti. Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

Tredwell'in bakışları Jimmy Thesiger'la Ronny arasında gidip geldi. Sonra kapıya doğru yürüdü. Sanki talimat almış gibi iki genç adam da onun arkasından dışarıya çıktılar. Tredwell özenle arkalarından yemek odasının kapısını kapattı.

Ronny, "Evet?" dedi. "Neler oluyor?" Meraklanmıştı.

"Bay Wade henüz aşağıya inmedi efendim. Ben de Williams'ı yukarı bakmaya gönderdim..."

"Evet?"

"Williams biraz önce panik içinde aşağı indi, efendim." Tredwell bir an sustu... söyleyeceği sözcükleri düşünür gibiydi. Sonra ekledi. "Korkarım ki zavallı genç adam uykusunda ölmüş efendim."

Jimmy'yle Ronny donup kaldılar. Afallamışlardı.

Neden sonra Ronny haykırdı.

"Saçma! Bu... bu... olanaksız. Gerry..." Birden yüz ifadesi değişti. "Ben... ben... yukarı çıkıp bakacağım. O aptal Williams yanılmış olmalı."

Tredwell onu engellemek istercesine elini kaldırdı. Jimmy tuhaf bir şekilde ihtiyar kâhyanın konuya el koymuş olduğunu hissetti.

Tredwell, Ronny'ye, "Hayır efendim, Williams yanılmıyor," dedi. "Ben hemen Doktor Cartwright'a haber yolladım. Ayrıca Sir Oswald'a da durumu bildirdim ve izin verinceye kadar hiçbir şeye el sürülmemesini sağlamak için kapıyı kilitledim. Şimdi de Bay Bateman'ı bulmam gerekiyor."

Aceleyle odadan çıktı. Ronny donmuş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Sonra yavaşça mırıldandı "Gerry..."

Jimmy arkadaşını kolundan tutup terasa açılan kapılardan birinden dışarıya çıkardı. Oradaki hasır bir koltuğa oturttu.

"Sakin ol, dostum. Birazda kendini toplarsın."

Bir yandan da onu dikkatli bakışlarla süzüyordu. Ronny ile Gerry'nin bu kadar yakın dost olduklarını bilmiyordu.

Jimmy, "Zavallı Gerry," dedi. "Halbuki ne kadar sağlıklı görünüyordu."

Ronny başıyla onayladı.

Jimmy ekledi.

"Şimdi şu saat şakası bana ne kadar çirkin görünüyor bilemezsin. Ne tuhaf değil mi? Komedi ile trajedi iç içe geçti. Neden bu hep böyle olur ki?"

Düşünmeden aklına geldiği gibi rasgele konuşuyor, Ronny'ye kendini toplaması için zaman tanımak istediği belli oluyordu. Ronny huzursuzluk içinde kımıldandı.

"Doktorun çabuk gelmesini istiyorum. Bilmek istiyorum..."

"Neyi?"

"Onun neden... öldüğünü!"

Jimmy dudaklarını büzdü. "Kalp krizi olmalı."

Ronny acı acı gülümsedi. "Saçma."

"Ronny, şey... yani..."

"Ne diyorsun?"

Jimmy konuşmakta zorluk çekiyordu. Düşüncesini kesik cümlelerle anlatmaya çalıştı.

"Şey, yani... sence... yani, öyle düşünmüyorsun değil mi, aklına başka bir şey gelmedi, değil mi? Yani onun başına vurulmuş olabileceği filan? Tredwell'in kapıyı kilitlemesi filan?"

Jimmy yanıt bekliyordu, ama Ronny acı dolu bakışlarla önüne bakmayı sürdürdü. Jimmy de yanıt alamayınca susmayı yeğledi. Beklemekten başka yapılacak bir şey olmadığını anlamıştı. Sessizce beklediler.

Bu suskunluğu bozan yine Tredwell oldu.

"Doktor sizinle görüşmek istiyor, efendim. İkinizi kütüphanede bekliyor."

Ronny yerinden fırladı. Jimmy de onu izledi.

Doktor Carwright ince, enerjik, zeki bakışlı genç bir adamdı. Onları başıyla selamladı. Gözlüklerini takmış olan Pongo her zamankinden de daha ciddi bir ifadeyle onları doktorla tanıştırdı.

Doktor önce Ronny'ye döndü.

"Öğrendiğime göre Bay Wade'le çok yakın arkadaşmışsınız."

"En yakın arkadaşıydım."

"Hımın. Olay son derece açık. Bir o kadar da üzücü. Görünüşte çok sağlıklı genç bir adam. Gece yatarken uyku ilacı almak gibi bir alışkanlığı olduğunu biliyor muydunuz?"

Ronny şaşırmıştı.

"*Uyumak* için mi? Gerry her zaman çok iyi uyurdu... hatta fazla bile."

"Onun uykusuzluktan yakındığını hiç duymadınız mı?"

"Asla."

"Ama durum apaçık ortada. Sanırım resmi soruşturma yapılması gerekecek, bu şart!"

"Ölüm nedeni ne?"

"Bunda en ufak bir kuşku bile yok. Çok fazla miktarda chloral hydrate almış. İlaç şişesi yatağının başucundaydı. Bir bardak su da. Bu çok üzücü bir durum ama..."

Arkadaşının dudaklarının titrediğini gören Jimmy, onun yerine, onun soramadığını sordu.

"Şey... bu... cinayet...olamaz, değil mi?"

Doktor onu sert ve keskin bakışlarla süzdü.

"Bunu neden soruyorsunuz? Bundan kuşkulanmanız için bir neden mi var?"

Jimmy, Ronny'ye baktı. Eğer bir şey biliyorsa konuşmasının tam zamanıydı. Ancak Ronny başını sallamakla yetindi.

"Yok, öyle bir neden."

"Peki ya intihar?"

Ronny atıldı. "Kesinlikle hayır, olamaz."

Doktorun bu yanıtlardan tatmin olmadığı anlaşılıyordu.

"Hiçbir sıkıntısı yok muydu? Para sıkıntısı? Kadın sorunu?"

Ronny yine başını salladı.

"Peki ya akrabaları? Durumun onlara da bildirilmesi gerekiyor."

"Bir kız kardeşi var, öz değil, üvey. Deane Priory'de yaşıyor. Buradan yirmi sekiz, otuz kilometre kadar ötede. Gerry şehirde kalmadığı zaman genellikle onun yanında kalırdı."

Doktor, "Hımm..." dedi. "Ona haber verilmeli."

Ronny, "Ben giderim," dedi. "Gerçi bu çok zor bir görev ama sonuçta birinin yapması gerekiyor."

Dönüp Jimmy'ye baktı.

"Sen de onu tanıyordun, değil mi?"

"Çok az. Bir iki defa dans etmiştik, o kadar."

"Öyleyse senin arabanla gideriz. Sence bir sakıncası yok değil mi? Buna yalnız başıma katlanamayacağım."

Jimmy onu yatıştırdı.

"Elbette. Ben de bunu önerecektim. Gidip benim hurdayı garajdan çıkarayım."

Yapılacak bir şey bulduğu için mutluydu. Ronny'nin tavrı onu şaşırtmıştı. Acaba ne biliyordu ya da neden kuşkulanıyordu? Eğer bir kuşkusu varsa neden bundan doktora bahsetmemişti ki?

Kısa bir süre sonra iki arkadaş Jimmy'nin arabasına büyük bir hızla ilerliyorlardı.

Bir süre konuşmadılar, neden sonra konuşan Ronny oldu.

"Jimmy," dedi. "Sanırım... artık senden daha yakın bir arkadaşım yok."

"Yani, ne demek istiyorsun?" Jimmy yutkundu. Sesi boğuktu.

"Sana anlatmak istediğim bir şey var. Bunu bilmelisin."

"Gerry Wade hakkında mı?"

"Evet, Gerry Wade hakkında."

Jimmy onun sözüne devam etmesini bekledi.

Ronny'den ses çıkmayınca, "Evet, anlatsana!" dedi.

"Söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi, bilemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü... bir anlamda söz vermiş sayılırım."

"İyi o zaman söyleme."

Bir sessizlik oldu.

"Yine de söylemeliyim... Jimmy, sonuçta senin kafan benden çok daha iyi çalışıyor."

Jimmy kabaca, "Olabilir," dedi.

Ronny birden, "Hayır. Söyleyemem," dedi.

"Peki. Nasıl istersen."

Uzun bir sessizliğin ardından konuşan yine Ronny oldu.

"O nasıl bir kız?"

"Kim?"

"Kız işte. Gerry'nin kız kardeşi."

Jimmy yanıt vermeden bir süre düşündü. Sonra her nedense kısık bir sesle yanıt verdi.

"İyi bir kız... aslına bakarsan olağanüstü."

"Gerry onu çok seviyordu. Bunu çok iyi biliyorum. Ondan çok bahsederdi."

"O da Gerry'yi çok seviyordu. Bu olay onu çok sarsacak."

"Evet. Çok korkunç bir olay."

Sonrasında Deane Priory'ye kadar hiç konuşmadılar.

Hizmetçi onlara Bayan Loraine'in bahçede olduğunu bildirdi. Ama eğer Bayan Coker'la görüşmek istiyorlarsa...

Jimmy açıkça Bayan Coker ile konuşmak istemediklerini söyledi.

Oldukça bakımsız olan bahçede genç kızı bulmak için ilerlerken Ronny dalgın dalgın sordu.

"Bayan Coker da kim?"

"Loraine'le birlikte yaşayan ihtiyar bir kız kurusu."

Taş döşeli patikanın sonunda durakladılar. Bahçenin arka kısmında yanında uzun kulaklı ve uzun tüylü iki köpekle genç bir kız duruyordu. Üzerinde oldukça eski tüvit bir tayyör vardı. Sarışın ve kısa boyluydu. Gerry'nin kız kardeşi Ronny'nin görmeyi umduğu

kıza hiç benzemiyordu. Kız aslında Jimmy'nin hoşlandığı tipte bir kız da değildi.

Genç kız köpeklerden birini tasmasından tutarak onlara doğru ilerledi.

"Hoş geldiniz," dedi. "Elizabeth'e pek aldırmayın. Yeni yavruladı da herkese şüpheyle yaklaşıyor."

Davranışları son derece dengeli ve sakindi, onlara gülümseyerek bakıyordu. Yanakları hafif kızarmıştı. Gözleri lacivertti. Tıpkı peygamberçiçeklerine benziyordu.

Birden gözleri büyüdü... Bu korku muydu yoksa? Sanki birazdan duyacaklarını hissetmişti.

Jimmy hemen atıldı.

"Bayan Wade, sizi Ronny Devereux'le tanıştırayım. Gerry'den adını çok duymuş olmalısınız."

"Ah, evet." Ronny'ye döndü; yüzünde sıcak, samimi, içten bir ifade vardı, gözleri neşeyle parıldıyordu. Gülümsedi.

"Siz ikiniz de Chimneys'teydiniz, değil mi? Neden Gerry'yi de getirmediniz?"

Ronny, "Biz... şey... getiremezdik..." diye kekeledi ve sustu.

Jimmy yine genç kızın gözlerinde beliren korkuyu gördü. Hemen söze karıştı.

"Bayan Wade! Korkarım... size... yani... kötü bir haber vermek zorundayız."

Genç kız birden panikleyerek, "Gerry ile mi ilgili?" diye sordu.

"Evet. Gerry... o..."

Genç kız hiddetle ayağını yere vurdu.

"Ne söylemek istiyorsanız söyleyin haydi! Susmayın! Söylesenize!" Ronny'ye döndü. "Bari *siz* söyleyin."

Jimmy tuhaf bir kıskançlık duydu ve bir anda kendine itiraf etmek bile istemediği bir şeyi anladı. Artık Helen, Nancy ya da

Socks'un onun için, niçin "kız arkadaştan" öte bir anlam ifade etmediklerini biliyordu.

Hayal meyal Ronny'nin söylediklerini duydu.

"Evet, Bayan Wade, çok üzgünüz ama... Gerry öldü."

Loraine güçlü bir kızdı. Yutkundu, inledi ama hemen ardından kendini toplayarak sormaya başladı: Nasıl öldü? Ne zaman öldü?

Ronny elinden geldiğince sağduyulu davranarak kızın tüm sorularını yanıtlamaya çalıştı. En sonunda kız büyük bir şaşkınlıkla, "*Uyku ilacı* mı? Gerry uyku ilacı mı almış?" diye sordu.

Kızın sesindeki şaşkınlık anlaşılmayacak gibi değildi. Jimmy ona dikkatle baktı. Sanki bu bakışıyla onu fazla konuşmaması konusunda uyarmak istiyordu. Bir şekilde Loraine'in saflıkla gereğinden fazla konuşacağını hissetmiş gibiydi.

Sonrasında nazikçe bir resmi soruşturma yapılması, genç kızın da bu soruşturmada bulunmasının gerektiğini anlattı. Kız birden ürperdi. Jimmy kıza onu kendileriyle birlikte Chimneys'e götürmeyi önerdi. Loraine daha sonra geleceğini belirtti. Kızın kendisinin de iki kişilik küçük bir arabası vardı.

Hüzünlü bir sesle, "Şey... önce biraz yalnız kalmak istiyorum. Buna ihtiyacım var." dedi.

Ronny, "Anlıyorum," dedi.

Jimmy de, "Peki, tamam," cevabını verdi.

Kıza baktılar. Kendilerini beceriksiz ve çaresiz hissediyorlardı.

Genç kız, "Çok naziksiniz," dedi. "Buraya kadar gelme zahmetine katlandığınız için teşekkür ederim."

İki delikanlı sessizlik içinde geri döndüler. Aralarında sanki dile gelmeyen bir gerginlik vardı. Ronny bir ara, "Tanrım!" dedi. "Ne kadar dayanıklı bir kız."

Jimmy onayladı. "Evet, öyle."

"Gerry benim en iyi arkadaşımdı," dedi Ronny. "Bundan sonrasında da kıza göz kulak olmak bana düşer."

"Haaa? Ah, evet. Tabii."

Bunun dışında konuşmadılar.

Chimneys'e vardıklarında Lady Coote'u gözyaşlarına boğulmuş bir halde buldular. Kadın durmadan aynı sözcükleri yineliyordu.

"Ah, zavallı çocukcağız! Ah, zavallı çocukcağız!"

Ronny bir iki teselli sözcüğünden sonra uzaklaştı. Jimmy yaşlı kadının yanında kalıp elinden geldiğince onu sakinleştirmeye çalıştı.

Lady Coote şimdiye kadar kaç arkadaşı öldüyse hepsine ilişkin anılarını saydı, döktü. Jimmy sabırla bunları dinledikten sonra da bir fırsat yakalayarak kadının yanından ayrılmayı başardı.

Hafif adımlarla adeta koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. O sırada Ronny de Gerald Wade'in odasından çıkıyordu.

Jimmy'yi görünce, "Onu görmek için içeriye girdim," dedi. "Sen de bakacak mısın?"

Ölümün anımsatılmasından bile nefret eden her sağlıklı genç gibi Jimmy de doğal olarak ölümle yüzleşmekten çekiniyordu.

"Sanmıyorum," dedi.

"Bense tüm arkadaşlarının onu son bir kez görmek isteyeceğini düşünüyordum."

"Yaa! Öyle mi düşünüyorsun?"

Jimmy, Ronny'nin bu konudaki ısrarının saçma olduğunu kanısındaydı.

Ronny, "Evet," dedi. "Saygı gereği bile olsa bu yapılmalı!"

Jimmy yenilgiyi kabullendi ve iç çekerek içeriye girmek için döndü.

"Öyle mi! Peki."

Odaya girerken hafifçe dişlerini gıcırdatıyordu.

Gerry'nin odası toplanmış, örtünün üstüne beyaz çiçekler serpilmişti.

Jimmy yatakta yatan arkadaşının sakin, beyaz yüzüne baktı. Melek yüzlü, canlı, neşeli, pembe yanaklı Gerry Wade bu olabilir miydi? Öyle sakin bir hali vardı ki, Jimmy ister istemez ürperdi.

Tam odadan çıkmak için dönerken gözü şömineye ilişti. Birden şaşkınlıkla durakladı. Çalar saatler düzgün bir sıra halinde şöminenin üstüne dizilmişti.

Keskin adımlarla dışarıya çıktı. Ronny Devereux dışarıda onu bekliyordu. Jimmy dişlerinin arasından mırıldandı.

"Çok huzurlu ve sakin bir görünüşü var. Ne kötü talih." Bir saniye durduktan sonra ekledi. "Ronny, o saatleri şöminenin üstüne kim sıralamış?"

"Bilmem ki! Belki de hizmetçilerden biri yapmıştır."

"Çok tuhaf, odada yedi saat vardı, bir tanesi yok olmuş. Senin de dikkatini çekti mi?"

Ronny anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Jimmy kaşlarını çattı.

"Sekiz yerine yedi... Acaba neden?"

4. BÖLÜM

Bir Mektup

Lord Caterham, "Ben buna düşüncesizlik, derim." dedi.

Nazik, yumuşak bir sesle konuşuyor ve bulduğu bu tabirden hoşnut görünüyordu.

"Evet, kesinlikle düşüncesizlik. Ben bu kendi kendini yetiştirmiş adamların düşüncesiz oldukları kanısındayım. Belki de bu kadar büyük bir servette sahip olmalarının da nedeni bu."

Omzunun üstünden hüzünle henüz o gün döndüğü köşkün bahçesine baktı.

Lord Caterham'ın sosyetenin ve kendi arkadaşlarının "Bundle"[1] olarak adlandırdıkları kızı Lady Eileen Brent güldü.

"Sen hayatında hiçbir zaman büyük bir servet edinemeyecek bir adamsın baba," dedi. "Gerçi Coote'lardan burayı kiralama karşılığında iyi para aldın ama, sen asla bir servet avcısı olamazsın. Coote nasıl bir adam? Prezantabl biri mi?"

Lord Caterham hafifçe omzunu silkerek, "Şu zamanımızın büyük adamlarından biri işte," dedi. "Kırmızı, kare bir yüzü ve kır saçları var. Ama güçlü, özgüvenli bir tip; etkileyici, biliyorsun işte.

(1) İngilizce tomar, deste, bohça, balya, demet.

Hani şu toplumda etkili olduğu söylenenlerden. İnsan mı, makine mi farksız tiplerden."

Bundle babasına sevgiyle gülümsedi.

"Zor bir tip desene!"

"Son derece yorucu, dakiklik ve ciddiyetin her şeyin üstünde olduğuna inanan son derece rahatsız edici bir tip. Aslına bakarsan toplumdaki güçlü kişilerin mi, yoksa ciddi politikacıların mı daha kötü olduğu konusunda kararsızım. Şahsen sevimli, hayat dolu, neşeli insanları yeğlerim."

Bundle gülümseyerek anımsattı.

"Ne yazık ki neşeli, sevimli; ama etkileyici olmayan insanların da bu anıtmezara ödeyecek kadar paraları yok."

Lord Caterham silkindi.

"Burası için bu sözcüğü kullanmamanı yeğlerdim Bundle," dedi. "Neyse, başka şey konuşuyorduk; asıl konudan uzaklaştık."

"Bu konuda neden bu kadar duyarlı olduğunu anlamıyorum baba, sonuçta her insan bir yerde ölecek."

Lord Caterham itiraz etti.

"Ama benim evimde değil."

"Neden olmasın ki? Hiç anlamıyorum. Burada pek çok insan zaten ölmedi mi? Büyükbabalar, büyükanneler..."

"O başka, bu başka. Tabii ki Brent'ler burada ölecekler, onlar bunun dışında. Sonuçta burası onların evi. Ben yabancıları kastediyorum. Asıl istemediğim resmi soruşturma. Böyle giderse bu alışkanlık halini alacak. Dört yıl önce başımıza gelenleri anımsıyorsun değil mi?[1] Tabii o olayın tek sorumlusu George Lomax'tı, bütün suç ondaydı."

"Şimdi de bu son olaydan dolayı zavallı Coote'u suçluyorsun. Ben, onun da buna en az senin kadar üzüldüğünden eminim."

(1) "The Secret of Chimneys" *Köşkteki Esrar* romanındaki cinayet.

Lord Caterham inatla yineledi.

"Düşüncesizlik bu! Böyle şeyler yapacağından kuşkulandığınız insanları evine sokmamak gerekiyor. Sen istediğini söyleyebilirsin Bundle, fakat ben soruşturmalardan filan hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman da hoşlanmadım."

Bundle onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Neyse ki, bu olay diğerinden farklı. Yani, hiç değilse cinayet değil, demek istiyorum."

"Ama olabilirdi de, o kalın kafalı müfettişin elinden gelse bu da cinayete dönüştürülürdü. Dört yıl önceki olayın etkisini atamadı hâlâ. Köşkteki her ölümün siyasi önemi olan bir komplonun parçası olduğuna takmış bir kere. Her olayda siyasi nedenler arıyor, her ölüme cinayet gözüyle bakıyor. Yine ne kadar şamata yapmış bilemezsin. Tredwell anlattı. Parmak izi bulabilmek için araştırmadığı yer kalmamış. Tabii ki tek bulabildiği ölünün kendisinin parmak izleri olmuş. Bu olay sıradan bir olay işte; kaza mı intihar mı, hiç önemli değil."

Bundle, "Gerry Wade'le tanışmıştım," dedi. "Bill'in arkadaşıydı. Tanısaydın onu çok severdin baba. Ben hiç ondan daha neşeli ve sevimli bir insan tanımadım."

Lord Caterham yine inatla başını salladı.

"Sırf beni kızdırmak için evime gelip, evimde ölen bir adamı sevmem olası değil. Amacına ulaştı da, beni kızdırdı işte."

Bundle, "Aslında ben de onu öldürmek isteyen biri olabileceğini hiç sanmıyorum," diye ekledi. "Bunun düşüncesi bile çok saçma."

"Tabii ki saçma. Müfettiş Raglan gibi kalın kafalıların dışında herkes bilir bunu."

Bundle babasını yatıştırma isteğiyle, "Bana kalırsa, parmak izi aramak ona kendini önemli bir insanmış gibi hissettiriyor. Sanırım resmi soruşturmada da bu olayın 'kaza sonucu ölüm' olduğuna karar verildi, öyle değil mi?"

Lord Caterham başını salladı.

"Kız kardeşinin duygularına hürmeten."

"Demek Gerry'nin bir kız kardeşi varmış? Bunu bilmiyordum."

"Söylediklerine göre üvey kardeşi, aslında tam olarak öyle de değil. Kız ondan çok genç. Yaşlı Wade bir zamanlar kızın annesiyle kaçmış, zaten hep böyle şeyler yapardı. Hiçbir kadın başka bir erkeğe ait olmadığı sürece onun ilgisini çekmezdi."

"Neyse ki senin böyle alışkanlıkların yok, baba."

Lord Caterham, "Ben Tanrı korkusu olan bir insanım," dedi. "Başkasına zarar verme düşüncesi beni daima korkutmuştur. Eğer..."

Bundle birden cam teras kapısından dışarıya çıktı, net bir ses tonuyla seslendi. Otoriter havası sesinin tınısından anlaşılıyordu.

"Mac Donald."

Kral genç kıza yaklaştı. Yüzünde göstermeye çalıştığı bir gülümsemenin kırışıkları belirdiyse de adamın genel ciddiyeti bunu gölgeledi.

"Buyursunlar hanımefendi."

"Nasılsın MacDonald?"

"Pek iyi sayılmam, hanımefendi."

"Neyse, seninle bovling alanı konusunda konuşmak istiyordum, MacDonald. Orayı dehşet verici bir biçimde ot bürümüş. Birini gönderip otları biçtir, olur mu?"

MacDonald kararsızlık içinde başını salladı.

"Bunun için Willam'ı aşağı tarhlardan almam gerekir."

Bundle, "Aşağı tarhlar umurumda değil," dedi. "Onu oraya gönder, hemen işe başlasın. Ha, ayrıca MacDonald..."

"Evet, hanımefendi?"

"Seradaki üzümlerden istiyorum. Henüz koparılma zamanının gelmediğini biliyorum. Ama ben o üzümlerden istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?"

Bundle, MacDonald'ın yanıtını beklemeden içeri döndü.

"Affedersin baba," dedi. "MacDonald'ı görünce kaçırmak istemedim. Bir şey söylüyordun?"

"Evet, bir şeyler söylüyordum ama önemli değil. Neyse, asıl sen MacDonald'a ne söyledin?"

"Ona Tanrı olmadığını, kendisini bu fikirden kurtarması gerektiğini anımsatmak istedim. Ama bu olanaksız, o düzelecek bir tip değil. Sanırım Coote'ların burada olması da ona iyi gelmemiş. MacDonald pek öyle kimseyi önemseyecek, büyük adammış filan takacak bir tip değil. Bu arada Lady Coote nasıl biri, baba?"

Lord Caterham bu soruya yanıt vermek için uzun uzun düşündü.

Neden sonra, "Aynen Bayan Siddons gibi," dedi. "Amatör tiyatrolarda çok fazla bulunmuş ya da bulunmak istemiş biri gibi. Saat konusuna da çok takılmış, fazlasıyla üzülmüş."

"Saat konusu mu... o da ne?"

"Tredwell anlattı. Sanırım evdeki konuklar bir şaka yapmaya kalkışmışlar ama sonra da ellerine, yüzlerine bulaştırmışlar. Bir sürü çalar saat alıp uyandırmak için zavallı Wade'in odasına gizlemişler. Ama şansa bak ki o akşam genç adam ölmüş. Her şey çok karışık."

Bundle başını salladı.

"Tredwell bana saatler hakkında çok tuhaf bir şey daha söyledi," diyen Lord Caterham'ın neşesi yerine gelmiş gibiydi. "Zavallı genç adam öldükten sonra biri saatleri alıp sırayla şöminenin üzerine dizmiş."

"İyi de bunun ne anlamı var ki... neden olmasın?"

"Ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum. Ama sanırım bu oldukça heyecan yaratmış. Hiç kimse onları oraya dizdiğini itiraf etmemiş, herkes inkâr etmiş. Bütün hizmetçiler sorguya çekilmiş ama hepsi yeminle o iğrenç şeylere ellerini sürmediklerini söylemişler. Aslına bakarsan, bu gizemli bir durum. Yargıç da soruşturmada onlara aynı şeyi sormuş ama farklı yanıt alamamış. O sınıftan insanlara laf anlatmanın ne kadar güç olduğunu bilirsin."

Bundle onayladı.

"Gerçekten de zor."

"Tabii," diye ekledi Lord Caterham. "Bir bütün olarak da bu olaya bir anlam vermek, duyduklarını yerli yerine oturtmak çok zor. Tredwell'in bana anlattıklarının yarısına bile bir anlam veremiyorum. Haa, bu arada aklıma gelmişken söyleyeyim, adam senin odanda ölmüş."

Bundle yüzünü buruşturdu ve, "Neden sanki insanlar benim odamda ölme gereğini duyuyorlar?" diye sordu kızgınlıkla.

Lord Caterham adeta bir zafer sevinciyle haykırdı.

"Benim de söylemek istediğim buydu zaten. Düşüncesizlik! Şu sıralar düşüncesizlik aldı yürüdü."

Bundle cesurca atıldı.

"Söylemek istediğim bu değil. Bu beni etkilemez. Hem neden etkilesin ki?"

"Bence etkilemeli. Beni etkilerdi, hem de çok. Korkunç düşler görürdüm. Gözümün önüne hayaletlerin kolsuz elleri gelir, zincir şakırtıları duyardım."

Bundle, "İyi de..." dedi. "Büyük Louisa hala da *senin* yatağında öldü. Herhalde kadının hayaletinin gelip yatağına abandığını görmüyorsun ."

Lord Caterham ürperdi.

"Bazen görüyorum. Özellikle de ıstakoz yediğim akşamlarda."

Bundle gülümsedi.

"Tanrı'ya şükür batıl inançlarım yok."

Bununla beraber Bundle o akşam yatak odasında şöminede yanan ateşin karşısında otururken, bir an şen şakrak Gerry Wade'in pijamalı hayaletinin etrafında dolaştığı gibi bir duyguya kapılarak ürperdi. Onun kadar canlı, hayat dolu bir insanın intihar ettiğine inanmak olanaksızdı. Bu olacak şey değildi. Bu durumda doğru çözüm diğer seçenek olmalıydı. Genç adam uyku ilacı kullanıyordu ve

yanlışlıkla aşırı dozda ilaç almıştı. Bu olabilirdi. Gerry Wade'in o kadar bilinçli, dikkatli bir tip olduğunu sanmıyordu.

O sırada gözleri şöminenin rafına takıldı ve oraya dizilen saatler konusu aklına geldi. Düşünmeye başladı. Hizmetçisi bu konuda bildiklerini anlatmak için yanıp tutuşmuş, onun anlatmadıklarını da ikinci bir hizmetçi kız tamamlamıştı. Bu arada hizmetçisi, Tredwell'in büyük olasılıkla Lord Caterham'a anlatmaya değer bulmadığı bir diğer ayrıntıdan da bahsetmişti. Bu ayrıntı Bundle'a çok ilginç gelmiş, merakını uyandırmıştı.

Şöminenin üstüne yedi saat düzgünce dizilmişti. Grubun aldığı sekizinci saat ise dışarıda çimenlerin üstünde bulunmuştu. Pencereden atıldığı anlaşılıyordu.

Bundle dikkatini çeken bu noktayı düşünüyordu. İlk anda insana önemsiz, hatta anlamsız görünen bir ayrıntıydı bu. Hizmetçilerden birinin saatleri şöminenin üzerine dizmiş ve sonra resmi soruşturmada sorgulanmak korkusuyla bunu inkâr etmiş olması pekâlâ da olasıydı. Ama bir hizmetçinin bir saati çimenliğe atmayacağı da kesindi.

Acaba ilk saatin çalmasıyla birlikte uyanan Gerry Wade öfkeyle saati pencereden dışarı fırlatmış olabilir miydi? Aslında bu da olanaksızdı. Bundle onun sabahın çok erken bir saatinde öldüğünü duyduğunu anımsıyordu. Ölümünden önce de bir süre koma halinde kalmış olmalıydı.

Bundle kaşlarını çatarak düşündü. Bu saat konusu kuşkuluydu. Bill Eversleigh'i bir şekilde bulmalıydı. Onun olay sırasında burada olduğunu biliyordu.

Bundle için düşünmek harekete geçmek demekti. Hemen yerinden kalkıp yazı masasının başına geçti. Kakmalı, eski tip, arkaya doğru açılan panjur kapaklı çekmecesi olan bir yazı masasıydı bu. Masanın başına oturdu, bir mektup kâğıdı çıkarıp yazmaya başladı:

Sevgili Bill,

Durdu, yazı masasının alt kısmındaki sürme tahtayı çekti. Anımsadığı kadarıyla tahta daima yarıya kadar çıkar, sonra sıkışıp kalırdı. Fakat şimdi hiç gelmiyordu. Sabırsızca tahtayı ileri geri ittirdi ama olmadı. Zorladı, uğraştı, sonunda tahtanın arasına sıkışmış bir mektup yüzünden gelmiyor olabileceği geldi aklına. Daha önce de olmuştu bu. Eline bir kâğıt bıçağı aldı ve iki tahta arasındaki ince aralığa soktu. Neyse ki uzakta da olsa bir kâğıdın beyaz ucu görülüyordu. Uğraşa uğraşa kâğıdı sıkıştığı yerden oynatıp çıkarmayı başardı.

Bu bir mektubun ilk sayfasıydı. Biraz kırışmıştı.

Bundle'ın ilk dikkatini çeken mektubun tarihi oldu. İri bir yazıyla yazılan tarih göze çarpmayacak gibi değildi. 21 Eylül.

"21 Eylül," diye mırıldandı Bundle ağır ağır. "Evet, hiç kuşkusuz bu..."

Durdu. Evet, hiç kuşkusu yoktu. 22 Eylül Gerry Wade'in cansız vücudunun bulunduğu gündü. Bu da demek oluyordu ki bu mektup facianın olduğu akşam yazılmıştı.

Bundle kâğıdın kırışıklarını düzeltip okumaya başladı. Bu yarım kalmış bir mektuptu:

Çok Sevgili Loraine,

Çarşamba günü orada olacağım. Mutluyum, keyfim yerinde ve kendimi çok iyi hissediyorum. Yakın zamanda seni göreceğim için çok sevinçliyim. Bu benim için çok büyük bir zevk olacak. Bu arada, sana Yedi Kadran hakkında söylediklerimi unut. Aslında ben bunun yalnızca bir heves olduğu kanısındaydım –ama değilmiş– kesinlikle değilmiş. Sana bundan bahsettiğim için üzgünüm, bu kesinlikle senin gibi çocukların karışmaması gereken bir durum. Onun için Yedi Kadran'ı tamamen unutmanı istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?

Ben sana başka bir şey daha söylemek istiyorum ama o kadar çok uykum var ki gözlerimi açamıyorum.

Ah, Lurcher hakkında. Sanırım...

Mektup tam bu noktada yarıda kalmıştı.

Bundle kaşlarını çatarak elindeki mektuba baktı. Düşünmeye başladı. Yedi Kadran. O da ne demekti? Bu Londra'nın pis ve karışık kenar mahallelerinden biri olmalıydı... Aslında bu Yedi Kadran ona başka bir şeyi de anımsatıyordu, ama o anda bunun ne olduğunu bulamıyordu. Dikkati özellikle iki cümle üzerinde yoğunlaştı. "Kendimi çok iyi hissediyorum..." ve "O kadar çok uykum var ki gözlerimi açamıyorum."

Bunda bir terslik vardı. Bir şeyler yerine oturmuyordu. Mektup tam olarak Gerald Wade gerekenden fazla chloral alıp bir daha uyanmamak üzere uyuduğu akşam yazılmıştı. Peki, ama mektubunda yazdıkları doğruysa neden uyku ilacı almıştı?

Bundle başını salladı. Başını çevirip odanın içine baktı ve ürperdi. Bir an için Gerry Wade onu gözetliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Gerry bu odada ölmüştü ve...

Bundle hiç kımıldamadan oturdu. Sessizliği bozan yalnızca küçük altın saatinin "tik tak"larıydı. Ama bu küçük saatin sesi bile o anda çok güçlü ve anlamlı görünüyordu.

Bundle şöminenin üzerine baktı. Gözlerinin önünde bir hayal belirdi. Ölen adam yatakta yatıyor ve şöminenin üzerinde yedi saat yüksek bir tonda tıkırdıyor, tıkırdıyor, tıkırdıyordu...

5. BÖLÜM

Yoldaki Adam

Bundle, Lord Caterham'ın özel dairesinin kapısını açtı. Başını kapı aralığından içeri uzatarak, "Baba," dedi. "Ben arabayı alıp şehre gideceğim. Buradaki yaşamın tekdüzeliğine daha fazla katlanamayacağım."

Lord Caterham itiraz etti.

"Ama evimize daha dün geldik."

"Biliyorum. Ama bana aradan asırlar geçmiş gibi geliyor. Taşradaki yaşamın ne kadar sıkıntılı olabileceğini unutmuştum."

"Bu konuda seninle aynı fikirde değilim. Burası huzurlu... evet, evet, kesinlikle huzurlu. Ve sakin ve de konforlu. Tredwell'e yeniden kavuşmanın bana ne kadar iyi geldiğini anlatamam. Yalnızca beni rahat ettirmek için bile elinden geleni yapıyor. Daha bu sabah buraya gelen biri burada rehber kızlar için bir toplantı düzenleyip düzenleyemeyeceklerini sordu..."

Bundle onun söze devam etmesine fırsat vermedi.

"Yani seminer mi?"

"Toplantı işte. Seminermiş, toplantıymış ne fark eder ki? Aslında hiçbir şey ifade etmeyen aptalca sözcükler bunlar. Eğer bunu doğrudan reddetsem çok kötü duruma düşebilirdim, aslına bakarsan büyük olasılıkla reddedecektim de. Ama Tredwell beni bu zor

durumdan ustalıkla çıkardı. Ne dediğini tam olarak anımsamıyorum ama o kadar akıllıca bir gerekçe buldu ki, kimsenin duyguları incinmedi ve konuya kesinlikle son noktayı koydu. Gelmeleri konu olmaktan çıktı."

Bundle ısrarını sürdürdü.

"Rahat etmek benim için o kadar da önemli değil. Ben heyecan istiyorum."

Lord Caterham ürperdi.

"Birkaç yıl önceki heyecan yetmedi mi sana?"

"Kendimi çok daha fazla heyecan yaşamaya hazır hissediyorum. Hoş şehirde de bulacağım kesin değil ama, en azından sıkıntıdan esneye esneye çenem yarılmaz."

"Deneyimlerime dayanarak söylemek isterim ki, bela arayan belasını bulur, ne arıyorsan onu bulursun." Esnedi ve ekledi. "Neyse... Londra'ya gitmek benim de hoşuma gidebilir aslında."

"Haydi, öyleyse, acele et. Çünkü benim acelem var."

O sırada sandalyesinden doğrulmakta olan Lord Caterham durakladı ve merakla sordu.

"Acelem var mı dedin?"

"Hem de nasıl!"

"O halde bu durumu değiştiriyor. Gelmiyorum. Acelen varken senin arabana binmek mi, Tanrı korusun. Bu kesinlikle benim gibi yaşlı birinin yapabileceği bir şey değil. Ben burada kalacağım."

"Sen nasıl istersen baba," diyen Bundle odadan çıktı.

Onun yerini Tredwell aldı.

"Rahip geldi beyefendi. Israrla sizinle görüşmek istiyor. Çocuk korosunun konusunda bir anlaşmazlık söz konusuymuş."

Lord Caterham sıkıntıyla inledi.

"Sanırım bu sabah kahvaltıda yürüyüşe çıktığınızda, bu konuyu konuşmak için rahibe uğrayacağınızdan bahsettiğinizi duymuştum, beyefendi."

Lord Caterham telaşla sordu.

"Yoksa rahibe böyle mi söyledin?"

"Aynen öyle beyefendi. Nasıl diyeyim, bunu duyar duymaz koşarak kilisesine döndü. Umarım yanlış bir şey yapmadım, efendim?"

"Hayır, hayır, çok doğru davranmışsın. Zaten senin her yaptığın doğrudur Tredwell. İstesen bile yanlış yapamazsın sen."

Tredwell gururla gülümseyerek çıktı.

O sırada Bundle köşk müştemilatının önünde sabırsızlık içinde klaksona basıyordu. Müştemilattan fırlayan küçük bir çocuk doğruca arabanın önüne koşmuştu. Annesi de hem peşinden koşuyor, hem de çocuğa sesleniyordu.

"Acele et Katie. Çabuk ol. Bilirsin, hanımefendinin her zaman acelesi vardır."

Bu doğruydu. Bundle aceleci bir insandı, özellikle de direksiyon başındayken. Telaş ve hız onun en karakteristik özelliğiydi. Aslında yetenekli, sinirleri ve sezgileri çok güçlü bir sürücüydü. Öyle olmasaydı başına çok büyük felaketlerin gelmesi işten bile değildi.

Güzel bir ekim günüydü. Güneş masmavi gökyüzünde sımsıcak parlıyordu. Şiddetle vuran rüzgâr Bundle'ın yanaklarını kızartıyor, ona yaşam sevinci aşılıyordu.

O sabah Gerald Wade'in yarım kalmış mektubunu bir zarfa koyup, birkaç satırlık bir açıklama ile Deane Priory'ye, Loraine Wade'e yollamıştı. Günün ağarmasıyla birlikte mektubu ilk gördüğünde kapıldığı tuhaf duygular biraz olsun körlenmiş olsa da henüz açıklanması gereken çok şey vardı. Niyeti şehre gider gitmez Bill Eversleigh'i bulup ondan evlerindeki gençler ve onların trajik bir sonla sonuçlanan şakaları konusunda ayrıntılı bilgi almaktı. Çok güzel bir sabahtı, kendini son derece zinde hissediyordu ve arabası da aynen bir düş gibi yollarda hızla kayıyordu.

Bundle ayağını gaz pedalına bir az daha bastırdı. Kilometreler birbirini izliyordu. Pek trafik yoktu. Bundle'ın önünde yol bomboş ve dümdüz uzanıyordu.

Ama sonra hemen yolun kenarındaki hendekten fırlayan bir adam Bundle'ın önlem almasına fırsat kalmadan yalpalayarak arabanın önüne çıktı. Bundle'ın zamanında frene basması olanaksızdı. Yapabildiği tek şey olanca gücüyle direksiyonu sağa kırmak oldu. Araba neredeyse hendeğin içine yuvarlanacaktı. Neyse ki, Bundle çabuk davrandı ve direksiyonu bu kez de tam ters tarafa çevirdi. Aslında bu çok zor ve tehlikeli bir manevraydı, fakat genç kadın bunu başardı. Bu arada adama çarpmaktan son anda kurtulduğundan da emindi.

Arkasına baktı ve birden midesinde bir kasılma hissetti. Araba adamı ezmemişti ama Bundle yanından geçerken ona çarpmış olmalıydı. Adam yolda yüzükoyun yatıyordu. Hareketsizdi.

Bundle hemen arabadan fırlayarak adamın yanına koştu. O güne kadar kümesinden kaçıp yola fırlayan bir tavuktan başka hiçbir canlıyı ezmemişti. Bu kazada suçu olmadığı kesindi ama o anda Bundle için bunun hiçbir önemi yoktu. Adam sarhoş olmalıydı. Ancak ister sarhoş olsun, ister olmasın sonuçta ona çarpıp öldürmüştü. Genç kadının kalbi kendi kulaklarını sağır edecek bir şiddetle çarpıyordu.

Adamın yanına diz çöküp adamı yavaşça sırtüstü çevirdi.

Adam ne inledi, ne sızlandı. Genç bir delikanlıydı, şık giyimliydi; hoş, sevimli bir yüzü ve diş fırçasını andıran ince bıyıkları vardı.

Görünürde genç adamın hiçbir tarafında yara bere izi yoktu ama Bundle onun ölmüş ya da ölmek üzere olduğunu anladı. O sırada adamın gözkapakları titreşti, gözleri aralandı. Kahverengi gözlerinde insanın içine dokunan bir şey vardı, bakışları acı çeken bir köpeğin bakışlarını andırıyordu. Adamın dudakları kıpırdadı. Konuşmak istiyor olmalıydı.

Bundle, adama doğru eğildi.

"Evet," dedi. "Söyleyin."

Bundle onun bir şey söylemek istediğini çok iyi anlıyordu. Adam bir şey söylemek için kıvranıyordu. Ancak Bundle'ın yapabileceği bir şey yoktu, hiç tanımadığı bu adama nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyordu.

Sonunda genç adam bütün gücünü toplayarak aradığı sözcükleri buldu, bir solukla fısıldadı.

"Yedi Kadran... Söyleyin..."

Bundle yine kulağını onun ağzına yaklaştırdı ve yineledi.

"Evet. Söyleyin."

Genç adamın söylemek istediği bir isim olmalıydı – adam bunu söyleyebilmek için tüm gücüyle çabalıyordu. Bundle merakla bekledi.

"Evet..." dedi neden sonra. "Kime... ne... söyleyeyim?"

"Jimmy Thesiger'a söyleyin..."

Nihayet derdini anlatabilmişti. Ama sonra birden başı yana düştü, vücudu sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

Tepeden tırnağa titreyen Bundle doğruldu. Başına böyle bir şey geleceği dünyada aklına gelmezdi. Adam ölmüştü ve onu kendisi öldürmüştü.

Bundle panik içinde kendini toplamaya çalıştı. Şimdi ne yapacaktı? Ne yapması gerekiyordu? İlk düşüncesi doktor çağırmak oldu. Adam belki de ölmemişti, yalnızca baygındı... Evet, belki, bu olabilirdi... bu da bir olasılıktı. İçinden bir ses bunun aksini haykırıyordu, ancak genç kız bayılma olasılığına inanmak istiyordu. Ne olursa olsun, bir şekilde adamı arabanın içine alıp en yakın doktora götürmeliydi. Yolun ıssız bir noktasındaydı, etrafta yardımlarına koşacak tek bir insan bile yoktu.

Bundle zayıflığına rağmen güçlü kuvvetli bir kızdı. Çelik gibi kasları vardı. Arabasını adama mümkün olduğunca yaklaştırdı, sonra tüm gücünü kollarına vererek genç adamı arabanın yanına çekti.

İşin en güç tarafı onu arabanın içine almaktı. Bundle dişini sıktı ve büyük bir çabayla bunu da başardı.

Sonra direksiyona geçerek arabayı hareket ettirdi. Birkaç kilometre sonra küçük bir kasabaya vardı ve önüne çıkan ilk kişiye sorarak kolayca doktorun evini buldu.

Doktor Cassell orta yaşlı, nazik, sevecen bir adamdı. Muayene odasına girdiğinde, bayılmak üzere olan bir genç kızla karşılaşınca oldukça şaşırdı.

Bundle onu görür görmez telaşla anlatmaya başladı.

"Ben... ben... sanırım ben bir adam öldürdüm. Arabamla çarptım ona. Onu arabama alıp buraya getirdim. Dışarıda, arabada. Çok... çok hızlı gidiyordum. Ben zaten her zaman hızlı araba kullanırım."

Doktor deneyimli gözleriyle Bundle'a baktı. Odadaki rafa yaklaştı, oradan bir şişe aldı, şişedeki sıvıdan bir bardağa biraz boşalttı, sonra Bundle'a uzattı.

"Öncelikle bunu için," dedi. "Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Şok geçirmişsiniz."

Bundle denileni yaptı. Yüzüne bir az renk geldi.

Doktor başını sallayarak genç kızın söz dinlemesinin hoşuna gittiğini belirtti.

"Aferin. Şimdi oldu işte. Şimdi sizin burada sakin sakin oturmanızı istiyorum. Ben gidip getirdiğiniz yaralıya bir bakayım. Eğer zavallı adam için yapılacak bir şey olmadığı kanısına varırsam geri gelirim. Sizinle bu konuyu o zaman konuşuruz."

Doktor çıkıp gitti ve uzunca bir süre dışarıda kaldı. Bundle gözleri şöminenin üzerindeki saatte, bekliyordu. Beş dakika, on dakika, on beş dakika, yirmi dakika. Bu adam hiç mi gelmeyecekti?

Sonunda kapı açıldı ve Doktor Cassell içeriye girdi. Tavrı farklıydı... Bundle bunu ilk bakışta anladı. Daha telaşlı, karamsar ve ciddiydi. Halinde Bundle'ın anlayamadığı bir şey daha vardı, sanki kızın yaşadığı büyük heyecanı bastırmak ister gibiydi.

"Şimdi küçük hanım," dedi. "Bana olanları anlatın. Bu adama arabanızla çarptığınızı söylemiştiniz. Şu kazanın nasıl olduğunu tam olarak anlatır mısınız?"

Bundle elinden geldiğince tüm ayrıntılarıyla kazayı anlatmaya çalıştı. Doktor onun anlattıklarını büyük bir dikkatle dinledi.

"Araba adamın üstünden geçmedi, öyle değil mi?"

"Hayır. Hatta bir an teğet geçtiğimi, ona çarpmadığımı bile düşündüm."

"Onun yalpaladığını söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet. Onun sarhoş olduğunu sanmıştım."

"Yolun kenarındaki çitin arkasından çıkmıştı değil mi?"

"Sanırım tam orada bir bahçe kapısı vardı. Belki de o kapıdan çıkmıştı."

Doktor başını salladı. Sonra arkasına yaslanıp gözlüğünü düzeltti.

"Sizin çok dikkatsiz bir şoför olduğunuzdan ve hız yapmaya devam ederseniz günün birinde, birini çiğneyeceğinizden hiç kuşkum yok. Ancak bu kez bunu yapmadığınız kesin."

"Ama..."

"Arabanız ona dokunmamış bile. Bu adam tabancayla vurulmuş."

6. BÖLÜM

Yine Yedi Kadran

Bundle şaşkınlık içinde doktora baktı. Sanki son kırk beş dakikadır altüst olan dünyası durulmuş, her şey yavaş yavaş yerli yerine oturmaya başlamıştı. Genç kız iki üç dakika kadar konuşamadı. Ancak konuşmaya başladığında o paniğe kapılmış kız gitmiş, yerini eski soğukkanlı, sağduyulu ve becerikli Bundle'a bırakmıştı.

"Nasıl vurulmuş olabilir ki?"

"Nasıl vurulduğunu bilemem," dedi doktor soğuk bir ifadeyle. "Ama vurulmuş işte. Vücudunda kurşun var. İç kanama olduğu için kurşun yarasını fark edememişsiniz."

Bundle başıyla onayladı.

Doktor sözlerini sürdürdü.

"Asıl sorun onu kimin vurduğu. Etrafta kimseyi gördünüz mü?"

Bundle başını salladı.

"Bu çok tuhaf. Eğer bu bir kaza olsa, onu vuranın koşup bakması, ona yardımcı olmaya çalışması gerekirdi; tabii birinin bunu bilinçli olarak yapması ya da ne yaptığının farkında bile olmaması da olası."

"Etrafta hiç kimse yoktu. Yani yolda, demek istiyorum."

"Bana öyle geliyor ki, bu zavallı adam kaçıyordu. Tam kapıdan çıkacağı sırada kurşun hedefini buldu ve kapıdan fırlayan adam yola yığılıp kaldı. Yalpalaması da bundandı. Silah sesi duymadınız mı?"

"Hayır. Fakat motorun gürültüsünden de işitmemiş olabilirim."

"Öyle olmalı. Adam ölmeden önce bir şey söyledi mi?"

"Birkaç sözcük mırıldandı."

"Bu olayı aydınlatacak bir şey mi bari?"

"Hayır. Bir şey istedi... Şimdi ne olduğunu anımsamıyorum, ama sanırım bir arkadaşına bir şey iletmemi istiyordu. Ah! Evet. Yedi Kadran'dan bahsetti."

Doktor Cassel dudaklarını büzdü. "Hımmm!" dedi. "Orası bu adamın yaşayacağı türde bir yer değil, adam o sınıftan biri gibi görünmüyor. Belki katili orada yaşıyor. Neyse, bunun üzerinde kafa yormamıza gerek yok. Siz bu işi bana bırakın. Ben polise haber veririm. Tabii adresinizi ve isminizi bana vermelisiniz ki polis gereğinde sizin de bilginize başvurabilsin. Aslında belki de şimdi benimle birlikte polis merkezine gelseniz daha iyi olur. Sizi kolladığım gibi bir kanıya kapılabilirler."

Bundle'ın arabasıyla merkeze gittiler. Müfettiş ağır ağır konuşan bir adamdı. Bundle'ın adından ve adresinden çok etkilendi. Dolayısıyla da onu sorgularken büyük dikkat ve özen gösterdi.

Müfettiş, "Genç delikanlılar," dedi. "Bu onların işi. Rasgele ateş ediyorlar, talim yapıyorlar. Son derece aptal, çevreye zararlı genç hergeleler bunlar! Çitin öbür tarafında biri olup olmadığına bakmadan kuş vurmaya kalkıyorlar."

Doktor bunun doğru olmadığının farkındaydı, ama konunun çok geçmeden daha yetkin ellere geçeceğini düşünerek itiraz etmeye gerek duymadı.

Çavuş not tutmak için elinde kalem kâğıt bekliyordu.

"Ölenin adı ne?" diye sordu.

Doktor, "Üstünde bir kartvizit vardı," dedi. "Buna göre Londra, Albany'de yaşayan Bay Ronald Devereux olması gerekiyor."

Bundle'ın kaşları çatıldı. Bu isim onda bazı anıların canlanmasına neden olmuştu. Bu ismi daha önce duyduğundan emindi.

Chimneys'e arabasıyla dönerken birden anımsadı. Elbette! Ronny Devereux. Bill'in Dışişleri Bakanlığı'ndan arkadaşı. O, Bill ve –Gerry Wade– birlikte çalışıyorlardı."

Bunları düşünürken neredeyse hendeğe yuvarlanacaktı. Önce Gerry Wade, sonra Ronny Devereux. Gerry'nin ölümü doğal sayılabilirdi –dikkatsizliğinin sonucu– ama Ronny Devereux için aynı şey söylenemezdi; ardında açıklanması gereken bir kasıt olduğu kesindi.

Sonra Bundle başka bir şey daha anımsadı. Yedi Kadran! Ölen adamın bu son sözleri, ona o anda son derece tanıdık gelmişti. Şimdi bunun nedenini biliyordu. Gerald Wade ölmeden bir gece önce kız kardeşine yazdığı mektupta Yedi Kadran'dan söz etmişti. Bütün bunların arasında bir bağlantı vardı –olmalıydı– ama o bunun ne olduğunu çıkaramıyordu.

Bunları düşünerek yavaşladı, ağır ağır kimsenin dikkatini çekmeyeceği bir hızla köşkün bahçesine girdi ve arabasını garaja bıraktı. Sonra da gidip babasını buldu.

Tam o sırada Lord Caterham koltuğuna yayılmış, mutluluk içinde, yakında satışa çıkacak eski, ender bulunan kitapların isimlerini bildiren bir kataloğu inceliyordu. Kızını birden karşısında görünce şaşırdı.

"Ah, yine mi sen?" dedi. "Londra'da da mı yapamadın, geri döndün, öyle mi?"

"Londra'ya gitmedim. Bir adama çarptım."

"Nasıl?"

"Aslında çarptım denemez. Adam vurulmuş."

"Nasıl vurulmuş?"

"Nasıl vurulduğunu bilmiyorum ama vurulmuş işte."

"Adamı sen mi vurdun yoksa?"

"Hayır, tabii ki!"

Lord Caterham yumuşak, sözde uyaran bir ses tonuyla, "Kimseyi vurma!" dedi. "Gerçi bazı insanlar bunu hak ediyorlar ama yine de... Bu bir şeyi değiştirmez, insanın başını belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz."

"Onu ben vurmadım, dedim ya."

"Peki, öyleyse kim vurdu?"

"Bunu kimse bilmiyor."

"Saçma... Bir adam hem vurulacak, hem de adama araba çarpacak!"

"Çarpmadığımı söyledim."

"Ben çarptığını sandım."

"Çarptığımı sandığımı söyledim."

Lord Caterham, "Herhalde lastiğin patladı," dedi. "Bu da silah gibi ses çıkarır. Polisiye romanlarda hep böyle anlatılır."

"Sen insanı çileden çıkarırsın baba. Bir tavşan kadar aklın yok galiba."

"Ne yani? Buraya gelip otomobil altında kalan ve vurulan bir adamla ilgili olmayacak bir öykü anlatıyor ve her nedense benden buna bir açıklama bekliyorsun. Ben falcı mıyım, büyücü müyüm ki ne olduğunu bileyim?"

Bundle can sıkıntısıyla iç çekti.

"Dur da dinle!" dedi. "Sana olanları kısaca özetlemeye çalışacağım."

Olanı biteni bir solukta anlattıktan sonra, "İşte öğrendin. Şimdi anladın mı?" diye sordu.

"Evet. Şimdi çok iyi anladım. Senin çok gergin olduğunu da dikkate almak gerek. Sanırım sabahleyin sana, "Arayan belasını bulur, ne ararsan onu bulursun!" derken doğru söylemişim." Sustu, hafif ürperdi, sonra da ekledi. "Neyse ki seninle gelmemişim."

Yeniden kataloğu eline aldı.

"Baba, Yedi Kadran ne?"

"Sanırım, şehrin doğu ucunda varoş bir yer. Bazı otobüslerin üzerindeki yazıdan oraya gittiğini görmüştüm. Ama... yoksa... Yedi Kız Kardeş miydi orası? Neyse, şükürler olsun ki oraya hiç gitmedim. Bana göre yer değil oralar. Bununla birlikte daha geçenlerde oradan bahsedildiğini duyduğumu sanıyorum."

"Baba, Jimmy Thesiger isminde birini tanıyor musun?"

Lord Caterham yine kataloğunun sayfalarına dalmıştı. Yedi Kadran konusunun üzerinde daha fazla durmamak niyetindeydi, bu onu pek ilgilendirmiyordu. Ama kızının ısrarı karşısında yanıt vermek zorunda kaldı. Kendi kendine mırıldanarak anımsamaya çalıştı.

"Thesiger... Thesiger... Yorkshire'lı Thesiger'lardan biri olmalı."

"Benim öğrenmek istediğim de bu zaten. Baba lütfen iyi düşün. Bu çok önemli."

Lord Caterham bu konuya kafa yormak niyetinde değildi ama yine de çaresiz düşünürmüş gibi yaptıktan sonra mırıldandı.

"Yorkshire'lı Thesiger'lar *vardı*," dedi. "Yanılmıyorsam bir de Devonshire'lı Thesiger'lar olacak. Büyük halalarından Selina o Thesiger'lardan biriyle evlenmişti."

Bundle haykırdı.

"Ah, ne kadar iyi."

Lord Caterham güldü.

"Eğer doğru anımsıyorsam, bu halan açısından hiç de iyi olmamıştı."

Bundle ayağa kalktı.

"Seninle anlaşmak çok zor baba. İnanılmazsın. Bari gidip Bill'i bulayım."

Babası yeniden kataloğuna dönerken dalgın dalgın onayladı.

"Öyle yap. Çok iyi olur. Tabii. Kesinlikle."

Bundle sabırsızlıkla iç çekerek kalktı, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu.

"O mektupta yazılanları anımsayabilseydim... Önem vermediğim için dikkatli okumamıştım. Sanırım bir hevesten bahsediliyordu. Yedi Kadran'ın heves olmadığından."

Lord Caterham birden kataloktan başını kaldırdı.

"Yedi Kadran mı? Ah, evet. Şimdi anımsadım."

"Neyi anımsadın?"

"Bu ismin bana neden tanıdık geldiğini. George Lomax buradaydı. Tredwell belki de yaşamında ilk kez yanılıp onu içeriye almış. Londra'ya giderken uğramış. Sanırım önümüzdeki günlerde Abbey Malikânesi'nde siyasi bir toplantı yapılacakmış. Bir tehdit mektubu almış."

"Tehdit mektubu derken neyi kastettin, baba?"

"Şey, tam olarak bilmiyorum. Lomax ayrıntıya girmedi. Sanırım mektupta, "Dikkatli ol!", "Başın belada!" gibi şeyler yazılıymış. Ben yalnızca onun mektubun Yedi Kadran'dan geldiğini söylediğini anımsıyorum. George Lomax, Scotland Yard'a böyle bir mektup aldığını haber vermek için şehre gidiyordu. George'u tanıyorsun değil mi?"

Bundle başını eğerek onayladı. Bu halk dostu kabine üyesini iyi tanıyordu. George, Lomax majestelerinin –Dışişleri Bakanlığı'nın– daimi elemanıydı. Aslında sevilen bir insandı ama özel yaşamında da parlamentoda yaptığı konuşmalardan alıntılar yaptığı ve bunları uzun uzun anlattığı için insanlar ondan uzak durmaya çalışırlardı. Patlak, parlak gözlerine istinaden dostları Lomax'a –Bill Eversleigh de bu kişilerden biriydi– Codders[1] ismini takmışlardı.

"Baba, Codders, Gerald Wade'in ölümüyle ilgilendi mi?"

"Böyle bir şey duymadım. Tabii, aslında ilgilenmesi gerekirdi."

Bundle bir süre bir şey söylemedi, sessiz kalıp düşündü. Loraine Wade'e gönderdiği mektupta yazılanları kelime kelimesine anımsama-

(1) Yorkshire lehçesinde şef, patron anlamına gelen bir sözcük.

ya çalışıyordu. Bir yandan da kızı gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Gerald Wade'in bu denli bağlandığı kız nasıl biriydi acaba? Düşündükçe çıkmaza saplanıyordu. İçinden bir ses o mektubun – bir ağabeyin kız kardeşine yazacağı türde bir mektup olmadığını söylüyordu.

Birden sordu.

"Wade'le kızın üvey kardeş olduklarını söylemiştin, değil mi baba?"

"Şey aslında, doğrusunu söylemek gerekirse, tam olarak kardeş değillermiş, galiba."

"Ama kızın soyadı Wade."

"Aslında değil. Çünkü o aslında Wade'in kızı da değil. Daha önce de söylediğim gibi Wade ikinci karısını kaçırmış. Kadın o sıralar rezilin tekiyle evliymiş. Mahkeme kadın kaçtığı için çocuğun vesayetini babasına vermiş ama adam kızla hiç ilgilenmemiş. Yaşlı Wade kıza tam anlamıyla baba şefkati göstermiş, sonra da onu nüfusuna almış, kendi soyadını vermiş."

"Anlıyorum. Bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi?"

"Mektupta beni şaşırtan bir nokta vardı. Şimdi bunu anlıyorum."

"Sanırım Lorraine Wade çok güzel bir genç bayan, öyle olduğunu duyduğumu sanıyorum."

Bundle düşünceli düşünceli yukarıya çıktı. Yapması gereken çok şey vardı. Öncelikle Jimmy Thesiger denen adamı bulmalıydı. Bill onu bulmasına yardımcı olabilirdi. Ronny Devereux, Bill'in arkadaşıydı. Eğer Jimmy Thesiger, Ronny'nin arkadaşıysa, Bill'in de onu tanıması gerekirdi. Sonra Loraine Wade'i de bulup görüşmeliydi. Kız ona Yedi Kadran konusunda aydınlatıcı bilgi verebilirdi. Gerry Wade'in ona bu konuda bir şeyler söylemiş olduğu kesindi. Ondan ısrarla bunu unutmasını istediğine göre bu işte bir terslik olduğu açıktı.

7. BÖLÜM

Bundle Ziyarete Gidiyor

Bundle'ın Bill'i bulması pek zor olmadı. Bundle ertesi sabah arabasıyla –bu kez kazasız belasız– şehre gitti. Hemen telefona sarılıp Bill'i aradı. Telefonu Bill'in kendisi açtı. Bundle'ın sesini duyunca çok sevindi ve aynı anda genç kızı öğle yemeği, çay, akşam yemeği ya da dans olmak üzere teklif yağmuruna tuttu. Ancak Bundle bunların hiçbirini kabul etmeye yanaşmadı.

"Başka bir zaman Bill," dedi. "Şu sıralar çok işim var."

"Öyle mi? Ne kötü!"

"Öyle deme. Kesinlikle kötü filan değil. Neyse, Jimmy Thesiger isminde birini tanıyor musun, Bill?"

"Elbette. Ben de senin tanıdığın kadar tanıyorum."

"Şey, aslında... Ben onu tanımıyorum."

"Ah, tanırsın... Herkes Jimmy'yi tanır."

Bundle, "Üzgünüm," dedi. "Demek ki ben o herkesin dışında kalıyorum."

"Oh! Ama Jimmy'yi tanıyor olmalısın – pembe yüzlü, koca kafalı. Aptal görünür ama aslında o da benim kadar zekidir."

Bundle, "Sahi mi?" diye haykırdı. "Desene yürürken kafası ağır çekiyor."

"Neyi ima ediyorsun, Bundle? Bu bir şaka mı?"

"Aklımca şaka yapmaya çalıştım. Neyse, bu Jimmy Thesiger ne yapar?"

"Ne yapar derken, ne demek istedin?"

"Dışişleri Bakanlığı'nda çalışıyor olman, senin anadilini anlamanı da mı engelliyor, Bill?"

"Ah, anladım. Bir işi var mı, diye soruyorsun. Hayır. Boş gezenin boş kalfasıdır. Neden, bir işi olması mı gerekiyor?"

"Desene aklından çok parası var?"

"Hayır, bunu diyemem. Ben yalnız onun göründüğünden daha zeki olduğunu söylemek istemiştim."

Bundle sustu. Kuşkuları giderek artıyordu. Bu parlak delikanlı ona pek sağlam ayakkabı gibi görünmemeye başlamıştı. Bununla beraber ölen adam onun adını vermişti.

Bill, sanki ne düşündüğünü anlamış gibi birden, "Ronny de onun çok akıllı olduğunu düşünüyor," dedi. "Ronny Devereux'ü tanıyorsun, değil mi? Thesiger onun en yakın arkadaşıydı."

"Ronny..."

Bundle sustu. Kararsızdı. Bill'in onun öldüğünü bilmediği belliydi. Sabah gazeteleri bu ölümden hiç bahsetmemişlerdi. Bundle bunu ilk kez o an fark etmişti, buna çok şaşırdı. Bu çok tuhaftı. Herhalde bu gizli kalması gereken bir ölümdü. Bunun tek açıklaması buydu, polis gizli kalmasını istemiş, öyle de olmuştu.

Bill konuşmayı sürdürüyordu.

"Ronny'yi asırlardan beri görmemişim gibi geliyor bana. En son o malum hafta sonunu sizin köşkte birlikte geçirmiştik. Biliyorsun, zavallı Gerry Wade'in..."

Sustu ve neden sonra ekledi.

"Çok kötü bir olaydı. Herhalde duymuşundur. Bundle... Bundle, orada mısın?"

"Elbette buradayım."

"Hiç sesin çıkmıyor da. Senin telefonu kapadığını düşünmeye başlamıştım."

"Hayır, hayır. Yalnızca bir şey düşünüyordum da."

"Acaba Bill'e Ronny'nin öldüğünü söylesem mi?" diye geçiriyordu içinden. Sonunda aksine karar verdi. Bu, telefonda söylenecek şey değildi. Bu arada çok yakın bir zamanda Bill'le buluşması gerekiyordu.

"Bill?"

"Evet Bundle."

"Yarın akşam seninle yemek yiyebilirim."

"Çok güzel. Sonra da dans etmeye gideriz. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki. Son zamanlarda başıma gelenler, kötü talihim..."

"Neyse. Yarın akşam hepsini bana anlatırsın." Bundle konuşmayı kısa kesip telefonu kapamak niyetindeydi. "Bu arada, bana Jimmy Thesiger'ın adresini verebilir miydin?"

"Jimmy Thesiger'ın adresini mi?"

"Evet. Aynen öyle."

"Jermyn Sokak'ta oturuyor. Ama dur Jermyn Sokak mıydı, yoksa başka bir sokak mı? Tam emin değilim."

"O övündüğün aklını iyi kullanmayı öğrensen iyi edersin."

"Evet, evet. Eminim Jermyn Sokak. Bir dakika beklersen sana numarayı da verebilirim."

Kısa bir sessizliğin ardından Bill'in sesi duyuldu.

"Orada mısın Bundle?"

"Buradayım."

"İnsan bu antika telefonlara güvenemiyor da. Numara 103. Anladın mı?"

"Evet. 103. Teşekkürler Bill."

"Evet ama, bunu neden istiyorsun? Demin onu tanımadığını söylemiştin."

"Tanımıyorum ama yarım saat sonra tanışacağım."

"Onun kaldığı yere mi gideceksin?"

"Aynen öyle Sherlock."

"Evet, ama şey... Jimmy henüz uyanmamış olabilir."

"Nasıl yani? Kalkmamış mıdır?"

"Kalktığını sanmıyorum. Yani, eğer önemli bir işin yoksa, sabahın bu saatinde niçin kalkacaksın ki? Buna bir de bu gözle bak. Her sabah on birde burada bulunmanın bana ne zor geldiğini bilemezsin. Eğer on biri biraz geçirsem, bizim Codders hemen coşar. Ah, Bundle, neler çektiğimizi bir bilsen..."

Bundle aceleyle, "Bunları bana yarın akşam anlatırsın Bill," dedi ve telefonu kapattı.

Sonra durumu gözden geçirdi. Önce saate baktı. Saat on bir otuz beşti. Bill'in arkadaşının alışkanlıklarına ilişkin söylediklerine rağmen Bundle, Jimmy Thesiger'ın o saatte misafir kabul edebileceğini düşünüyordu. Hemen bir taksiye atlayıp doğruca Jermyn Sokak 103 Numara'ya gitti.

Kapı tam anlamıyla emekli bir centilmene yakışır bir uşak tarafından açıldı. Adamın yüzü ifadesiz ama bir o kadar da nazikti. Bu ancak Londra'nın belirli bir bölgesinde rastlanabilecek türde bir yüz ifadesiydi. Bulunmaz uşak ifadesi!

"İçeri buyurun, madam? Lütfen beni izler misiniz?"

Uşak, Bundle'ı yukarı kata çıkardı ve maroken koltuklarla döşenmiş rahat bir oturma odasına aldı. Buradaki iri koltuklardan birinde Bundle'dan daha genç bir kız da oturuyordu. Kısa boylu, sarışın, siyahlar giymiş bir kızdı bu.

"Kimin geldiğini söyleyeyim, madam?"

"İsim vermek istemiyorum. Yalnızca Bay Thesiger'a onunla çok önemli bir konuda görüşmek istediğimi belirtin, lütfen."

Ciddi tavırlı uşak hafifçe eğildi ve dışarı çıktı. Kapıyı ardından sessizce kapattı.

Önce bir sessizlik oldu.

Daha sonra sarışın kız çekingen bir ifadeyle, "Güzel bir sabah," dedi.

Bundle onayladı.

"Olağanüstü güzel bir sabah."

Yine bir sessizlik oldu.

Bundle yeniden konuşma ortamı yaratmak amacıyla, "Bu sabah arabamla şehre geldim," dedi. "Erken çıktım. Yine yoğun sis olacağını düşünmüştüm, ama yoktu."

"Evet. Sis yoktu," diyen kız kısık bir sesle ekledi. "Ben de bu sabah taşradan geldim."

Bundle ona daha dikkatle baktı. Onun burada olması canını sıkmıştı. Bundle ortama uyum sağlayan saygılı bir insandı ve bu durumda diğer kızdan kurtulmadan kendi konusunu açmanın olanaksız olacağını öngörebiliyordu. Bir yabancının önünde bunu konuşması söz konusu bile olamazdı.

Ancak kıza daha yakından bakınca aklına çok tuhaf bir şey geldi. Bu doğru olabilir miydi? Evet, kızın yasta olduğu anlaşılıyordu. Siyah ipek elbisesi ve çorapları bunu gösteriyordu. Bundle boş atıp dolu tutmayı göze aldı, çünkü yanılmadığı kanısındaydı, hatta bu düşüncesinde haklı olduğundan emindi. Derin bir soluk aldı.

"Şey... bakın," dedi. "Siz Loraine Wade olabilir misiniz acaba?"

Loraine'in gözleri kocaman açıldı.

"Evet, ben Loraine Wade'im. Beni nasıl tanıdınız? Daha önce tanışmamıştık, öyle değil mi?"

Bundle başını salladı.

"Hayır, ama dün size bir mektup yazmıştım. Ben Bundle Brent'im."

"Gerry'nin mektubunu bana göndermekle büyük nezaket gösterdiniz. Ben de size bir teşekkür mektubu yazmıştım. Sizinle burada karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Buraya niye geldiğimi size söyleyeyim. Ronny Devereux'ü tanıyor muydunuz?"

Loraine başıyla onayladı.

"Gerry'nin... şey biliyorsunuz işte... o gün bize gelmişti. O günden sonra da birkaç kez ziyaretime geldi. O Gerry'nin en iyi arkadaşlarından biriydi."

"Biliyorum. Şey... o da öldü."

Loraine'in dudakları hayretle aralandı.

"Öldü mü? Ama çok sağlıklı görünüyordu?"

Bundle bir gün önce olanları kısaca özetledi. Bundle'ı dinledikçe Loraine'in yüzündeki korku ve dehşet ifadesi arttı.

"Demek doğru," dedi. "Doğru?"

"Doğru olan ne?"

"Düşüncelerim... Bütün bu haftalar boyunca düşündüklerim. Hepsi doğruymuş. Gerald normal bir ölümle ölmedi. O öldürüldü."

"Haftalardır bunu mu düşündünüz?"

"Evet. Gerry yaşamında bir kez olsun uyku ilacı almış bir insan değildi." Acı acı gülümsedi. "Uykuya gerek duyduğunda zaten bol bol uyurdu. Hatta ben bu kadar çok uyumasını çok tuhaf bulurdum. *O da* aynı şeyi düşünüyordu, bunu çok iyi biliyorum."

"Kim?"

"Ronny. İşte şimdi olan oldu. O da öldürüldü." Biraz durup düşündükten sonra ekledi. "Ben de bugün buraya bunun için gelmiştim. Bana gönderdiğiniz Gerry'nin mektubunu alır almaz hemen Ronny'yle konuşmak istedim. Bana onun burada olmadığını söylediler. Bu durumda ben de gelip, Jimmy ile konuşmamın doğru olacağını düşündüm, ne de olsa Gerry'nin en yakın arkadaşlarından biri de oydu. Belki Jimmy bana ne yapmam gerektiğini söyler, diye düşündüm."

"Yani..." Bundle bir an tereddüt etti, sonra ekledi. "Yani... Yedi Kadran hakkında mı?"

Loraine başıyla onayladı.

"Demek siz de..." Aynı anda Jimmy Thesiger içeri girdi ve Bundle'ın cümlesi yarım kaldı.

8. BÖLÜM

Jimmy'nin Ziyaretçileri

Bu noktada bundan yaklaşık yirmi dakika öncesine dönmemiz gerekiyor. O sırada derin bir uykunun sisleri arasında kendine gelmeye çalışan Jimmy Thesiger hayal meyal tanıdık bir sesin kendisine umulmadık bir şeyler söylediğini duyuyordu.

Uyku sersemi bir halde duyduklarını anlamlandırmaya çalıştıysa da bunu başardığı söylenemezdi. Esnedi ve arkasına dönerek yine uyumaya çalıştı.

Ancak ses ısrarcıydı.

"Genç bir hanım geldi efendim. Sizinle görüşmek istiyor."

Uşak acımasızdı. Rahat vermeye niyeti yoktu. Jimmy ise bunu anlamak istemiyordu. Sonuçta istemeyerek de olsa gözlerini araladı.

"Evet Stevens? Şu söylediklerini bir daha tekrar etsene."

"Genç bir bayan efendim. Sizi görmek istiyor."

Jimmy durumu anlamaya çalışıyordu. Uyuşuk uyuşuk sordu.

"Peki, neden?"

"Bunu bilemiyorum efendim."

"Evet, bilemezsin. Herhalde..." Düşündü. "Bilmemen doğal."

Stevens komodinin üstündeki tepsiyi aldı.

"Bu soğumuş. Size sıcak, taze çay getireyim."

"Yani şimdi benim kalkıp, o genç hanımla görüşmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Steves yanıt vermedi. Yalnızca daha da dikeldi. Jimmy onun bu duruşundaki anlamı kavramakta zorlanmadı.

"Peki öyleyse... Ne yapalım, kalkarım. İsmi neymiş? Söylemedi mi?"

"Hayır efendim."

"Hımmm. Acaba bu gelen Jemima teyzem olabilir mi? Eğer öyleyse yerimden bile kıpırdamam."

"Gelen bayanın hiç kimsenin teyzesi olamayacağından eminim, efendim. Bana kalırsa o ancak geniş bir ailenin en genç kızı olabilir."

Jimmy, "Demek öyle," dedi. "Genç ve güzel. Ne dersin... çok mu güzel?"

"Bu tabiri kullandığım için beni bağışlayın, Efendim ama genç bayan tam anlamıyla *comme il faut*.'[1]

Jimmy sırıttı.

"Tamam tamam, Stevens. Bu arada belirtmek isterim ki senin Fransızca telaffuzun benimkinden çok daha iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim, efendim. Son zamanlarda yazışarak Fransızca dersi alıyorum da."

"Gerçekten mi? Sen olağanüstü bir adamsın, Stevens."

Stevens kibarca gülümseyerek odadan çıktı. Jimmy yattığı yerde kendisini ziyarete gelmesi olası *comme il faut* kızları anımsamaya çalıştı.

Stevens sıcak çay getirdi. Jimmy çayını yudumlarken merakla sordu.

"Umarım kızın eline bir iki gazete ya da dergi vermişsindir, Stevens?"

"*Morning Post* ve *Punch* verdim efendim."

(1) Uygun.

Stevens o sırada çalan kapının ziliyle yeniden odadan çıktı. Bir iki dakika sonra döndü.

"Bir genç bayan daha geldi efendim."

"Ne?..."

Jimmy elini başına götürdü.

Stevens, "Bir genç bayan daha geldi, efendim," diye yineledi. "O da ismini vermek istemedi. Ancak sizinle görüşmek istediği konunun çok önemli olduğunu belirtti."

Jimmy uşağını dik bakışlarla süzdü.

"Bu tuhaf," dedi. "Gerçekten çok tuhaf. Stevens, söylesene, ben dün akşam eve kaçta döndüm?"

"Sabaha karşı beşte efendim."

"Şey... ben... şey... nasıldım?"

"Yalnızca biraz keyifliydiniz, efendim, hepsi o kadar. Sürekli, 'Yaşasın Britanya İmparatorluğu'nu söylüyordunuz."

"Çok tuhaf! 'Yaşasın Britanya' mı? Şimdiye kadar hiç ayıkken 'Yaşasın Britanya' söylediğimi anımsamıyorum. Desene kafam iyiydi. Son zamanlarda tutkulu vatanseverlerin ağzından düşmüyor bu şarkı, herhalde içkiyi fazla kaçırdım ve vatanseverlik duygularım kabardı. Neyse, Mustard & Cress'te eğlendiğimi anımsıyorum. Orası hiç de göründüğü kadar masum bir yer değil, Stevens." Sustu, düşündü ve ekledi. "Acaba..."

"Evet efendim?"

"Acaba içkinin etkisiyle gazeteye dadı aranıyor filan gibi bir ilan vermiş olabilir miyim?"

Stevens yalnızca anlamlı bir şekilde öksürüp boğazını temizledi. Yanıt vermedi.

"Birden ortaya çıkan *iki genç kız*. Bu çok tuhaf. Bundan sonra 'Mustard & Cress'ten kaçınacağım. Bu çok güzel bir sözcük, Stevens: *kaçınmak*. Geçen gün bir bilmecede karşıma çıkmıştı, çok hoşuma gitti."

Stevens'la konuşurken bir yandan da giyinmeye başlamıştı. On dakika sonra gizemli konuklarıyla karşılaşmaya hazırdı. Oturma odasının kapısını açar açmaz ilk gördüğü kesinlikle tanımadığı esmer, uzun boylu, ince bir genç bayan oldu. Kız şöminenin yanında duruyordu. Ateşe doğru eğilmişti. Sonra gözleri deri kaplı geniş koltuğun içinde kaybolmuş genç kıza gitti. Kalbi bir an durur gibi oldu. Onu tanıyordu, bu Loraine'di.

Loraine hemen ayağa kalktı. Zaten ilk konuşan da o oldu. Gergin görünüyordu.

"Beni burada görünce şaşırmış olmalısınız," dedi. "Ancak gelmem gerekiyordu. Birazdan her şeyi anlatacağım. Bu da Lady Eileen Brent."

Genç bayan, "Dostlarım bana Bundle der," dedi. "Herhalde ismimi Bill Eversleigh'den duymuşsunuzdur."

"Ah, evet. Duymuştum."

Jimmy'nin gözleri bir kızdan diğerine kayıyor, durumu anlamaya çalışıyordu.

"Lütfen oturun," dedi. "Kokteyl ya da başka bir şey alır mıydınız?"

İki kız da bu öneriyi reddettiler.

"Aslına bakarsanız," diye ekledi. "Henüz uyandım ve..."

Bundle atıldı.

"Bill söylemişti. Sizi ziyaret edeceğimi söylediğimde bu saatte henüz uykuda olacağınızı söylemişti."

"Neyse kalktım işte."

Loraine sabırsızca konuya girdi.

"Konu Gerry ve şimdi Ronny de..."

"Ronny de derken ne demek istediniz, Loraine?"

"Dün onu öldürmüşler."

Jimmy haykırdı. "Ne?"

Bundle ikinci kez aynı öyküyü anlattı. Jimmy onu düş görüyormuşçasına dalgın dalgın dinledikten sonra mırıldandı.

"Hey gidi koca Ronny... vurulmuş ha! *Nedir* bu başımıza gelenler?"

Koltuğun kolçağına ilişerek bir süre düşündükten sonra sakin ve kararlı bir sesle, "Sizlere söylemek istediğim bir şey var," dedi.

Bundle onu cesaretlendirmek isteğiyle, "Evet," dedi.

"Gerry'nin öldüğü gündü. *Size* haber vermek için Ronny'yle beraber yola çıkmıştık." Başıyla Loraine'i işaret etti. "Ronny arabada bana bir şey söyledi. Daha doğrusu bir şey anlatmak istedi ama sonra vazgeçti. Söz verdiğini için söyleyemeyeceğini açıkladı."

Loraine düşünceli düşünceli sordu.

"Söz mü vermiş?"

"Öyle dedi. Başka açıklama yapmadı. Tabii ben de bunun üzerine ısrar etmedim. Baskı yapmak istemedim. Aslında hali bir tuhaftı... çok tuhaftı. Çok düşünceliydi. Bir şeylerden kuşkulandığını, bir şekilde huzursuz olduğunu anlamıştım, bu işte bir terslik olduğunun farkında gibiydi. Hatta bir ara bunu doktora açıklayacağını sandım. Ama hayır, imada bile bulunmadı. O bir şey söylemeyince ben de yanıldığımı düşündüm. Sonrasında kanıtlar filan Gerry'nin "kaza sonucu" öldüğünü gösterince, resmi soruşturmada da bu yönde karar çıkınca, olay bana da son derece normal göründü. Yanıldığıma, kuşkularımın boş olduğuna inandım."

Bundle, "Demek Ronny'nin bir şeylerden kuşkulandığını düşündünüz?" dedi.

Jimmy başıyla onayladı.

"Evet, hâlâ da öyle olduğunu düşünüyorum. Demek o zamandan beri onu göremeyişimizin nedeni buymuş? Oyunu tek el oynamak istemiş. Bence Ronny, Gerry'nin ölümüyle ilgili gerçekleri

araştırıyordu, bu ölümün gerisinde neler olduğunu. Ve bence *buldu* da. O iblis de onu bu yüzden öldürdü. Zavallı Ronny öğrendiği her neyse, bunu bana açıklamak istedi ama yalnızca o iki sözcüğü söyleyebildi."

Bundle ürperdi. "Evet. Yedi Kadran."

Jimmy ciddi ciddi, "Yedi Kadran," diye yineledi. "Ne olursa olsun bunun üzerine gitmeliyiz."

Bundle, Loraine'e döndü.

"Biraz önce bana bir şey anlatıyordunuz..."

"Ah, evet. Öncelikle o mektup." Loraine, Jimmy'ye döndü. "Gerry bir mektup bırakmış. Lady Eileen..."

Bundle düzeltti. "Bundle."

"Mektubu Bundle bulmuş."

Birkaç sözcükle durumu açıkladı.

Jimmy dikkatle, büyük bir dikkatle dinledi. Bu mektup konusunu ilk kez duyuyordu. Loraine mektubu çantasından çıkarıp genç adama uzattı. Jimmy mektuba hızla göz gezdirdikten sonra başını kaldırıp Loraine'e baktı.

"Bu konuda bize yardımcı olabilirsiniz. Gerry neyi unutmanızı istiyordu?"

Loraine'in gözlerini kırpıştırdı.

"Şimdi bunu tam olarak anımsamak o kadar zor ki. Yanlışlıkla Gerry'nin mektuplarından birini açmıştım. Hatırladığım yalnızca mektubun ucuz, basit bir kâğıda yazılmış olduğu ve yazının da çok okunaksız ve kötü olduğu. Kâğıdın baş tarafına Yedi Kadran civarında bir adres yazılmıştı. Bunu görünce mektubun bana ait olmadığını anladım ve yeniden zarfın içine koydum. İçinde yazanları da okumadım."

Jimmy büyük bir nezaketle sordu.

"Emin misiniz?"

Loraine ilk kez güldü.

"Ne düşündüğünüzü anlıyorum. Kabul ediyorum, kadınlar *meraklıdır*. Ama bakın, mektup ilgi çekecek bir şey değildi. Yalnız isimler ve tarihler yazılı bir listeydi."

Jimmy düşünceyle mırıldandı.

"İsimler ve tarihler."

Loraine, "Gerry de pek önemsemedi zaten," diye ekledi. "Yalnızca güldü. Bana mafya diye bir şey duyup duymadığımı sordu. Sonra da İngiltere'de bir mafya örgütünün çok tuhaf olacağını, böyle bir gizli örgütün İngiliz toplumunda yer edinemeyeceğini söyledi. Bizim suçlularımızın hayal güçleri pek zengin değildir, dedi."

Jimmy dudaklarını büzüp uzun bir ıslık çaldı.

"Şimdi anlamaya başlıyorum. Bu Yedi Kadran gizli bir örgütün merkezi olmalı. Gerry'nin mektubunda size söylediği gibi, başlangıçta o da bunun yalnızca bir heves olduğunu düşünmüş olmalı. Ama sonra bunun heves olmadığını anlamış... aynen mektubunda söylediği gibi. Sonra bir şey daha var: Gerry bunu size söylediği için pişman olmuş olmalı ki, ısrarla unutmanızı istemiş. Bunun tek nedeni olabilir. Eğer örgüt varlıklarından ya da eylemlerinden haberiniz olduğunu düşünürse sizin büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağınızdan korktu. Gerry bu tehdidi anladı ve sizin için endişelendi. Herhalde tehlikeyi haber almıştı."

Sustu... neden sonra ağır ağır devam etti.

"Eğer bu işi kurcalamaya devam edersek, hepimizin de aynı tehlikeyle karşı karşıya kalacağımızdan hiç kuşkum yok."

Bundle isyanla haykırdı. "Eğer?"

"Ben ikinizden bahsediyorum. Benim için durum farklı. Zavallı koca Ronny'nin arkadaşıydım." Bundle'a baktı. "Siz üzerinize düşen görevi yaptınız. Bana gönderdiği mesajı ilettiniz. Artık bu işten uzak durun. Tanrı aşkına, siz de Lorraine de karışmayın bu işe artık."

Bundle soran gözlerle diğer kıza baktı. Kendisi kararını vermişti, ama bunu onlara söylemeyi düşünmüyordu. Loraine Wade'i tehlikeye sürüklemek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.

Ancak Loraine Wade'in küçük yüzü bir anda asıldı, öfkeli bir ifade belirdi. Jimmy'ye döndü.

"Bunu siz mi söylüyorsunuz? Gerry'yi, sevgili Gerry'mi, dünyada bir kızın sahip olabileceği en iyi ve en nazik erkek kardeşi öldürecekler ve ben de bu olayı araştırmayıp, uzak duracağım, öyle mi? Şu dünyadaki tek yakınım oydu!"

Jimmy huzursuzlukla hafifçe öksürdü.

"Loraine harika bir kız, harika, olağanüstü," diye düşünüyordu. Sonra beceriksizce bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Buraya bakın," dedi. "Böyle söylememelisiniz. Şu dünyada yalnızlık belki de olabilecek en kötü şey. Ama böyle düşünmemelisiniz, arkadaşlarınız var. Sizin için ellerinden geleni yapmak isteyen arkadaşlarınız. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

Loraine bunu anlamış olmalıydı, çünkü bir anda kızardı. Heyecanını gizleyebilmek için de hızlı hızlı konuşmaya çalıştı.

"Öyleyse anlaştık. Ben de size yardım ediyorum. Hiç kimse bana engel olmayacak."

Bundle da atıldı.

"Ben de tabii."

İkisi birden Jimmy'ye baktılar.

"Peki tamam," dedi Jimmy istemeyerek de olsa. "Tamam da..."

Kızlar heyecan ve merakla ona baktılar.

Jimmy ağır ağır, "Evet ama..." dedi. "Acaba işe nereden başlasak..."

9. BÖLÜM

Planlar

Jimmy'nin sözleri tartışmayı bırakıp, harekete geçmelerini sağladı.

"Düşünüyorum da aslında elimizde pek bir ipucu yok," dedi. "Yalnızca iki sözcük: Yedi Kadran. Aslına bakarsanız ben bu Yedi Kadran'ın tam nerede olduğunu da bilmiyorum. Ayrıca bilsem ne olacak ki, o mıntıkayı ev ev, sokak sokak tarayamayız ki."

Bundle kendinden emin bir tavırla, "Tarayabiliriz," dedi.

"Ben o kadar emin değilim ama, öyle diyelim. Sanırım orası bir hayli kalabalık bir bölge. Dikkat çekmemeye, incelikli davranmaya özen göstermek gerekiyor."

İncelikli sözcüğü ona Socks denilen kızı anımsatmıştı. Gülümsedi.

"Sonra Ronny'nin öldürüldüğü yer de var. Orayı da araştırabiliriz, ama hiç kuşkusuz polis bizden evvel davranıp oraları altüst etmiştir, hem de bizden çok daha ustaca."

Bundle alaycı bir havada gülümsedi.

"Sizde en hoşuma giden taraf ne biliyor musunuz? Neşeniz ve iyimserliğiniz."

Loraine yumuşak bir ses tonuyla, "Sen ona bakma Jimmy," dedi. "Devam et."

Jimmy, Bundle'ı uyardı.

"O kadar sabırsız olmayın. Bütün usta dedektifler bir olayı incelemeye başlarken, bizim yürüdüğümüz yoldan yürürler. Öncelikle gereksiz ve fayda vermeyen araştırmaları elemek gerekir. Bu iş yükünü de azaltacaktır. Neyse şimdi üçüncüye geçiyorum: Gerry'nin ölümüne. Artık bunun cinayet olduğunu biliyoruz. Bu arada, siz ikiniz de buna inanıyorsunuz, değil mi?"

Loraine, "Evet," dedi.

Bundle da hemen ardından, "Evet," dedi.

"Güzel. Ben de öyle. Bana öyle geliyor ki, bu noktada az da olsa bir şeyler bulma şansımız var. Sonuç olarak Gerry chloral'ı kendi bilerek içmediğine göre biri odasına girmiş ve ilacı uyanınca içmesi için bardağındaki suya karıştırmış olmalı. Ve aynı kişi bu durumda boş şişe, kutu, ampul ya da her neyse orada bırakmış olmalı. Bu konuda benimle hemfikir misiniz?"

Bundle tereddütle, "Evet, ama..." diye mırıldandı.

"Durun, durun. Bu kişinin bunu yapabilmesi için o sırada evde olması gerekiyordu. Bunu yapanın dışarıdan biri olması olasılığı yok denecek kadar az."

Bundle bu kez içtenlikle, "Evet," dedi.

"Güzel. Bu durumda inceleme alanımız bir hayli daralmış oluyor. Orada köşkün eskiden beri çalışan çok sayıda hizmetlisi bulunmaktaydı, sanırım küçük bir hizmetçi ordusu diyebiliriz."

Bundle, "Evet," dedi. "Tabii ki hizmetliler biz evi kiraya verip, oradan ayrıldığımızda da evde kaldılar. Çoğu, ailenin değişmeyen emektarlarıdır. Hemen hepsi halen de oradalar, tabii uşaklar arasında ufak değişiklikler olmadı değil."

"Benim de varmak istediğim nokta bu zaten. *Siz*..." Bundle'a döndü. "Bu konuyu araştırmalısınız. Yeni uşak ve hizmetçilerin ne

zaman geldiklerini öğrenmelisiniz –değişiklikleri– özellikle de basit ayak işleri yapanları..."

"Genç uşaklardan biri yeni. Adı John."

"Bu John hakkında araştırma yapmalıyız. Tabii yakın zamanda işe alınan diğerleri hakkında da bilgi toplamalıyız."

Bundle dalgın dalgın, "Bunu yapan uşaklardan biri olmalı," diye mırıldandı. "Misafirlerden biri olamaz, değil mi?"

"Sanmıyorum."

"O sırada evde kimler vardı?"

"Üç genç kız vardı... Nancy, Helen ve Socks denen bir kız."

"Socks Daventry mı? Onu tanıyorum."

"Olabilir. Her şeyde incelik arayan bir kızdı."

"Tamam, aynı Socks. İncelik onun dilinden düşmeyen bir sözcüktür."

"Onların dışında ben oradaydım, sonra Gerry, Ronny ve Bill Eversleigh de vardı. Tabii Sir Oswald, Lady Coote ve Pongo da vardı."

"Pongo da kim?"

"Bateman isimli bir arkadaş. Coote'un sekreteri. Aşırı ciddi, ama zeki ve çocuk tabiatlı biri. Kolejde onunla beraber okuduk."

Loraine, "Bunların arasında kuşku uyandıracak biri yok gibi," dedi.

Bundle da onayladı.

"Evet. Öyle görünüyor. Sanırım sizin de dediğiniz gibi uşakları araştırmamız gerekiyor. Bu arada aklıma gelmişken sorayım: Şu pencereden atılan saatin bu işle bir ilgisi olamaz, değil mi?"

Jimmy şaşırmıştı. Bunu ilk kez duyuyordu. Mırıldandı.

"Pencereden atılan saat mi?"

"Bunun, bu olayla bir ilişkisi olabileceğini sanmıyorum ama yine de tuhaf. Anlamsız."

Jimmy düşünüyordu.

Neden sonra ağır ağır, "Şimdi anımsıyorum," dedi. "İçeri girmiştim –zavallı Gerry'yi son bir kez görmek için– saatlerin şöminenin rafına sıralanmış olduğunu görmüştüm. Şöminenin üzerine yedi saat olması dikkatimi çekmişti, halbuki sekiz olması gerekiyordu."

Birden ürperdi ve hemen ardından özür diledi.

"Affedersiniz. Bu saat konusu beni her nedense ürpertiyor. Hatta bazen rüyama bile giriyor. O karanlık odaya girip onların orada sıralanmış olduğunu görmek istemem."

Bundle hemen büyük bir hazırcevaplılıkla, "Zaten onları karanlıkta göremezsiniz ki," dedi. "Tabii kadranları fosforlu değilse. Ah!..." Birden yutkundu ve yüzüne kan hücum etti. "Anlamıyor musunuz? *Yedi Kadran.*"

Diğerleri ona kuşkuyla baktılar. Fakat Bundle fikrinde ısrarcıydı.

"Bir anlamı olmalı. Bu bir rastlantı olamaz."

Derin bir sessizlik oldu. Neden sonra Jimmy Thesiger, "Haklı olabilirsiniz," dedi. "Bu... bu gerçekten çok tuhaf."

Bundle hemen onu soru yağmuruna tuttu.

"Saatleri kim satın aldı?"

"Hep birlikte aldık."

"Bunu kim düşündü?"

"Hepimiz."

"Bu olamaz. Önce birinin aklına gelmiş olmalı."

"Bakın olay şöyle oldu: Gerry'yi derin uykusundan uyandırmak için ne yapabileceğimizi konuşuyorduk. Pongo çalar saat almamızı önerdi. İçimizden biri tek bir saatin işe yaramayacağını söyledi, sonra biri –bu sanırım Bill Eversleigh'di–, "Neden bir düzine olmasın!" dedi. Bu fikir hepimizin hoşuna gitti ve hemen saat satın almak için kasabaya indik. Her birimiz birer tane, sonra –içimizden geldiği ve cömertliğimiz tuttuğu için de– bir tane Lady Coote için, bir tane de

Pongo için aldık. Önceden tasarlanmış bir planımız yoktu. Her şey anında kararlaştırıldı ve gerçekleşti."

Bundle sustu, ama ikna olmamıştı.

Jimmy durumu kısaca özetledi.

"Bazı noktalar üzerinde hemfikir olduğumuzu söyleyebiliriz. Artık şundan eminiz ki, faaliyetleri mafya ile benzerlik gösteren gizli bir örgüt var. Gerry Wade bunun varlığından haberdar oldu. Başlangıçta bunu bir şaka olarak algıladı, daha başka bir deyişle bir heves. Gerçekten tehlikeli olabileceklerine ise inanmadı. Ancak sonra olan bir şey onun bundan emin olmasını sağladı ve ciddi anlamda endişelendi. Ben, onun bu konuda Ronny Devereux'e bazı şeyler söylediğini tahmin ediyorum. Her neyse, Gerry ölünce Ronny bazı şeylerden kuşkulandı. Yeterince bilgisi olduğu için de doğru izin peşinden gitti ve aynı kaderi paylaştı. Kötü olan bizim tamamen karanlıkta el yordamıyla ilerlemek ve sıfırdan başlamak zorunda olmamız. Ne yazık ki iki dostumuzun bildiklerini bilmiyoruz."

Loraine soğuk bir ses tonuyla, "Belki de bu bizim için bir avantaj," dedi. "Bizden kuşkulanmayacakları için bizi ortadan kaldırmaya da kalkışmayacaklardır."

Jimmy yine de endişeliydi.

"Keşke bundan emin olabilseydim. Loraine, biliyorsunuz, Gerry sizin bu işten uzak durmanızı istemişti. Gerçekten de sizin..."

Loraine hemen itiraz etti.

"Hayır, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yine aynı konuyu tartışmaya başlamayalım. Bu zaman kaybından başka bir şey değil."

Zaman sözcüğünü duymak Jimmy'nin gözlerinin ister istemez saatine gitmesine neden oldu ve birden ufak bir şaşkınlık çığlığı attı, sonra kalkıp kapıyı açarak seslendi.

"Stevens."

"Buyurun efendim."

"Öğle yemeği ne durumda, Stevens? Hazır olabilir mi?"

"Bayan Stevens gereken hazırlıkları yaptı efendim."

Jimmy rahat bir soluk alarak odadakilere döndü.

"Stevens muhteşem bir insan. Zeki, akıllı. İletişim kurslarına katılıyor. Bazen bunun bana da yararlı olup olmayacağını düşünmüyor değilim."

Loraine güldü. "Saçmalamayın."

Stevens kapıyı açıp, özenle seçilip hazırlanmış öğlen yemeğini getirmek için izin istedi. Yemek omlet, bıldırcın ve son derece hafif bir sufleden oluşmaktaydı.

Loraine hüzünle, "Erkekler neden yalnız yaşamaktan hoşlanırlar, neden bekâr olmak onları mutlu eder?" diye sordu. "Neden herkesin onlara bakmasından hoşlanıyorlar acaba?"

Jimmy itiraz etti.

"Yooo, hiç de değil. Bu saçma. Böyle bir şey olabilir mi hiç? Hatta ben çoğu kez düşünmüşümdür..."

Jimmy kekeledi ve cümlesini tamamlamayarak sustu. Loraine kızardı.

Bundle birden bir çığlık attı, diğerleri şaşkınlıkla ona baktılar.

"Aptal! Embesil!" dedi Bundle. "Kendimi kastediyorum. Unuttuğum bir şey olduğunu biliyordum."

"Ne?"

"Codders'ı tanırsınız. Yani, George Lomax'ı."

Jimmy, "Ondan bahsedildiğini çok duydum," dedi. "Bill de, Ronny de ondan çok bahsederlerdi."

"Neyse, Codders gelecek hafta bir toplantı düzenliyor. Yedi Kadran'dan bir çeşit uyarı mektubu almış."

Jimmy masanın üstünden öne doğru eğilerek heyecanla haykırdı. "Ne dediniz? Doğru mu duydum?"

"Evet. Kesinlikle doğru. Babama söylemiş. Sizce bu ne anlama gelebilir?"

Jimmy arkasına yaslandı. Düşünüyordu. Sonunda kısa ve öz bir şeyler söyledi.

"Bence bu toplantıda önemli şeyler olacak."

Bundle onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Jimmy dalgın dalgın mırıldandı.

"Şimdi her şey yerli yerine oturuyor." Birden Loraine'e döndü ve sordu. "Savaş başladığında kaç yaşındaydınız?"

Genç kız bu beklenmedik soru karşısında çok şaşırmıştı.

"Dokuz... Belki de sekiz."

"Gerry ise? Sanırım yirmi yaşlarında vardı. O sırada onun yaşındakilerin hemen hepsi savaşa katılmışlardı. Ama Gerry gitmedi, değil mi?"

Loraine bir iki saniye düşündükten sonra yanıt verdi.

"Hayır, Gerry askerlik yapmadı. Nedenini bilmiyorum."

Jimmy ona doğru eğildi.

"Nedenini ben size söyleyeyim. En azından gerçeğe çok yakın bir tahminde bulunacağımı söyleyebilirim. Gerry 1915-1918 yılları arasında İngiltere'de değildi. Bunu öğrenmem hiç kolay olmadı. Hiç kimse onun nerede olduğunu tam olarak bilmiyor. Bana kalırsa o savaş sırasında Almanya'daydı."

Loraine'in yanakları al al oldu. Jimmy'ye hayranlık dolu bakışlarla bakıyordu.

"Ne kadar zekisiniz."

"Gerry çok iyi Almanca konuşurdu değil mi?"

"Ah, evet. Bir Alman'dan ayırt edilemeyecek kadar iyi Almanca konuşurdu."

"Doğru tahmin ettiğimden eminim. Bakın şimdi beni iyi dinleyin. Gerry Wade Dışişleri Bakanlığı'nda çalışıyordu. Bakanlığın sevimli, uysal, gözde genç memurlarından biriydi –bu tabirimi bağışlayın– ne demek istediğimi iyice anladığınızı sanıyorum; aynen Bill Eversleigh ve Ronny Devereux gibi o da bakanlığın görünürdeki

süslü yüzüydü. Gerçek ise çok farklıydı. Kanımca Gerry Wade Gizli Servis'te çalışan bir ajandı. İngiliz Gizli Servisi'nin dünyanın en iyi servisi olduğu söylenir. Sanırım Gerry Wade orada önemli bir pozisyondaydı. Bu da her şeyi açıklıyor. Chimneys'teki o akşam, bir ara Gerry'nin görünmek istediği kadar aptal olamayacağını söylediğimi anımsıyorum."

Bundle her zamanki pratik zekâsıyla, "Bir an haklı olduğunuzu düşünsek,..." dedi.

Jimmy onun cümlesini yarıda kesti.

"O zaman bu olayın sandığımızdan çok daha büyük ve önemli olduğu ortaya çıkar. Bu Yedi Kadran'ın yalnızca bir suç örgütü olmanın dışında aynı zamanda uluslararası bir örgüt olduğunu gösterir. Bu durumda kesin olan tek bir şey var: İçimizden birinin George Lomax'ın toplantısına katılması gerekiyor."

Bundle yüzünü buruşturdu.

"George'u çok iyi tanırım, ama o benden hiç hoşlanmaz. Beni böyle bir toplantıya çağırmak aklının ucundan bile geçmez. Yine de..." Birkaç saniye düşündükten sonra, "Bilmem ki..." dedi ama sözlerimin sonunu getirmedi.

Jimmy, "Acaba Bill bu konuda bana yardımcı olabilir mi?" diye sordu. "Biliyorsunuz o sürekli Codders'ın sağ kolu olduğunu iddia edip durur. Bir şekilde beni oraya götürebilir ya da bir davetiye bulabilir."

Bundle, "Bulmaması için bir neden yok," dedi. "Bill'i önceden ayarlamalı, ne söyleyeceğini öğretmelisiniz. Yoksa o kendiliğinden bunu düşünecek yetenekte değil."

Jimmy alçakgönüllülükle sordu.

"Siz ne öneriyorsunuz?"

"Ah bu çok kolay. Bill sizi zengin, politikayla ilgilenen, parlamentoya girmek arzusunda olan genç bir adam olarak tanıtabilir. George bu yemi yutacaktır. Siyasi partileri bilirsiniz. Sürekli yeni,

genç, zengin insanların peşindedirler. Bill sizin ne kadar zengin olduğunuzu söylerse bu iş o kadar kolaylaşır."

Jimmy güldü.

"Rothschild kadar zengin olduğumu söylemesin yeter."

Bundle, "O zaman anlaştık," dedi. "Yarın akşam Bill'le yemek yiyeceğim. Partide kimlerin olacağını öğrenirim. Bu çok işimize yarayacaktır."

"Sizin de orada bulunamayacağınıza çok üzülüyorum. Ama belki böylesi hepimiz için daha iyi."

Bundle başını salladı.

"Ben orada bulunmayacağımdan emin değilim. Codders benden nefret eder – ama oraya girmenin başka yolları da olabilir."

Bundle bu sözlerin ardından derin bir düşünceye daldı.

Loraine kısık, zayıf bir sesle sordu.

"Ya ben ne olacağım?"

Jimmy hemen atıldı.

"Sizin bu sahnede rolünüz yok. Anlıyorsunuz, değil mi? Her şey bir yana, birimizin dışarıda olmasında da yarar var ve..."

"Ve ne?"

Jimmy cümlesini tamamlamadı. Bundle'a döndü.

"Loraine bunun dışında kalmalı, değil mi?"

"Bence de öyle."

Jimmy nazikçe, "Bir dahaki sefere, Loraine," dedi.

Loraine itiraz etti.

"Ama belki bir dahaki sefer olmayacak."

"Ah olacağından hiç kuşkunuz olmasın."

"Peki. Öyleyse ben eve gidip bekleyeceğim, öyle mi?"

Jimmy rahatlayarak hemen onayladı.

"Aynen öyle. Durumu anlayacağınızı biliyordum."

Bundle da ekledi.

"Üçümüzün birden toplantıya katılması kuşku uyandırabilir. Özellikle sizin ortada görünmeniz sorun olabilir. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?

"Ah, evet."

Jimmy, "O zaman anlaştık," dedi. "Hiçbir şey yapmıyorsunuz."

Loraine uysal uysal, "Hiçbir şey yapmıyorum," dedi.

Bundle birden kuşkuya kapılarak ona baktı. Loraine'in bu uysallığı hiç de normal değildi. Loraine de ona baktı. Mavi gözlerinde saflık ve samimiyet vardı. Bundle'a bakarken kirpiklerinin bir teki bile kıpırdamıyordu. Ancak Bundle'ın yine de tam anlamıyla tatmin olduğu söylenemezdi. Ne olursa olsun Loraine Wade'in bu uysallığını kuşkulu buluyordu.

10. BÖLÜM

Bundle, Scotland Yard'a gidiyor

Evet, az önceki konuşmalarda kişilerin birbirine yabancı oldukları göz önünde bulundurulunca, her birinin ayrı ayrı bazı şeyleri gizlemiş olmaları son derece doğaldı. Sonuçta, "Hiç kimse her şeyi anlatmaz!" sözü kesinlikle doğru.

Örneğin Loraine Wade, Jimmy Thesiger'ı ziyaret etmesinin nedenlerini açıklarken acaba doğruyu mu söylüyordu, dürüst mü davranmıştı?

Aynı şekilde Jimmy Thesiger'ın da aslında George Lomax'ın vereceği partiyle ilgili düşünceleri ve planları vardı ama bunları açıklamak –özellikle de Bundle'a söylemek– gibi bir niyeti yoktu.

Bundle'ın ise hemen işleme koymayı düşündüğü dört dörtlük bir planı vardı ama bundan kimseye bahsetmedi.

Nitekim Jimmy Thesiger'ın dairesinden çıkar çıkmaz doğruca Scotland Yard'a gidip Başmüfettiş Battle'ı buldu.

Başmüfettiş Battle oldukça önemli biriydi. Cinayet masasında çalışmasına rağmen genellikle politik karakteri olan davalarla ilgileniyordu. Aynı şekilde dört yıl önce Chimneys Köşkü'ndeki o olayla da ilgilenmişti ve ne denli yetenekli bir dedektif olduğunu göster-

mişti. Bundle ona çok güveniyor ve kendisini anımsayacağını umuyordu.

Bundle kısa bir süre bekledikten sonra birçok koridordan geçirilerek başmüfettişin özel odasına alındı. Battle ciddi, karşısındakinde duygusuz izlenimi uyandıran ifadesiz yüzüyle oradaydı. Alçakgönüllü, sıradan görünümüyle zekâsı ve mesleğindeki yetenekleri tam bir tezat oluşturuyordu. Onu ilk kez gören biri dedektiften çok sıradan bir memur, kapıcı olduğunu düşünebilirdi.

Bundle içeriye girdiği zaman, masasının hemen arkasındaki pencerenin kenarında durmuş, pervaza konmuş serçelere bakıyordu.

"Tünaydın Lady Eileen," dedi. "Oturmaz mısınız?"

Bundle şaşırmıştı.

"Teşekkür ederim. Beni tanımayacağınızdan korkuyordum."

"İnsanları anımsamak, mesleğimin gereği."

Bundle şaşırmıştı.

Yalnızca "Oh!" diyebildi.

Başmüfettiş, "Sizin için ne yapabilirim, Lady Eileen?" diye sordu.

Bundle doğrudan konuya girdi.

"Scotland Yard'da bütün gizli örgütlerin ve bunların üyelerinin eksiksiz listesi olduğunu duymuştum."

Battle buna ihtiyatla bir yanıt verdi.

"Elimizden geldiğince güncellemeye çalışıyoruz."

"Bence bunlardan büyük çoğunluğu tehlikeli değildir."

"Bir kural vardır: Ne kadar çok laf, o kadar az iş. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezsiniz. Bildiğim kadarıyla onları çoğunlukla kendi bildiklerini yapmakta özgür bırakıyormuşsunuz."

Battle başıyla onayladı.

"Doğru. Kendilerini Özgürlük Kardeşleri olarak adlandırıp, haftada bir ya da iki kez hücre diye tanımladıkları yerlerde toplanıp, aralarında dünyayı kurtaran kişilerin de bulunduğu topluluğun kime

ne zararı olabilir ki... Eğer sorun olmaya başlarlarsa, onları nerede bulacağımızı biliyoruz nasıl olsa."

Bundle ağır ağır, "Ancak bazen bir gizli örgüt tahmin edildiğinden daha tehlikeli de olabilir, öyle değil mi?"

"Pek değil."

Bundle ısrar etti. "Ama bu *olabilir*, değil mi?"

Battle istemeyerek onayladı. "Evet *olabilir*."

Bir iki saniyelik bir sessizlik oldu.

Sonrasında Bundle ağır ağır, "Başmüfettiş Battle," dedi. "Bana merkezleri Yedi Kadran bölgesinde olan gizli örgütlerin listesini verebilir misiniz?"

Başmüfettiş Battle'ın mesleğindeki en büyük üstünlüğü belki de duygularını asla belli etmemesiydi. Ancak Bundle bir an için onun gözlerini kırpıştırdığına ve gözlerini kaçırdığına yemin edebilirdi. Ama bu yalnızca bir saniye sürdü. Ardından hemen yine aynı ifadesizliğe döndü.

"Doğrusunu isterseniz Lady Eileen artık öyle bir yer yok."

"Yok mu?"

"Evet. Yok. Binalardan pek çoğu yıkıldı ve yerlerine yenileri yapıldı. Eskiden orası kötü, tehlikeli bir yerdi ama şimdi yüksek sınıfın yaşadığı saygın ve lüks bir yer. Gizemli, gizli örgütlerin barınabileceği bir bölge değil."

Bundle duyduklarına inanamıyordu. "Oh!" dedi.

"Öyle ama ben yine de bu bölgeyle ilgilenme nedeninizi bilmek isterdim, Lady Eileen. Nereden aklınıza geldi burayı araştırmak?"

"Size anlatayım mı?"

"Elbette. Bu birçok sorunu halleder, öyle değil mi? Böylece... nasıl diyeyim... siz de biz de hangi noktada olduğumuzu biliriz."

Bundle bir an için duraksadı.

Sonra, "Dün bir adam vuruldu," dedi. "Ben arabamla çarptığımı sandım."

"Bay Ronald Devereux mü?"

"Tabii biliyorsunuz. Peki, neden bu sabah gazetelerde bundan hiç bahsedilmedi?"

"Bunu bilmeyi gerçekten istiyor musunuz Lady Eileen?"

"Evet. Lütfen."

"Olayın üzerinden bir yirmi dört saat geçmesinin bizim açımızdan iyi olacağını düşündük... Anlıyorsunuz değil mi? Haber yarın gazetelerde olacak."

Bundle çok şaşırmıştı. "Oh!"

Bu ifadesiz yüzün gerisinde ne gibi duygular gizliydi? Acaba Ronald Devereux'ün ölümünü normal ve sıradan bir olay olarak mı, yoksa olağandışı bir olay olarak mı nitelendiriyordu?

Bundle ağır ağır, "Ölürken Yedi Kadran'dan bahsetti," dedi.

Battle, "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu göz önünde bulunduracağım."

Ve önündeki bloknota birkaç satır karaladı.

Bundle bu kez farklı yönden atağa geçti.

"Öğrendiğime göre Bay Lomax dün bir tehdit mektubu almış ve onu size getirmiş."

"Evet öyle."

"Ve bu mektup Yedi Kadran'dan yazılmış."

"Yanılmıyorsam mektubun üst kısmında Yedi Kadran yazıyordu."

Bundle kendini umutsuzca kilitli bir kapıyı açmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Battle ciddi bir ifadeyle, "İzin verirseniz size bir tavsiyede bulunmak isterim, Lady Eileen..." dedi.

"Sanırım ne söyleyeceğinizi biliyorum."

Battle bu sözleri duymazdan gelerek ekledi.

"Evinize gidin ve... bu konuları düşünmeyi bırakın."

"Bu konuyu size bırakmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Sonuçta bu konularda profesyonel olan *biziz.*"

"Bense yalnızca bir amatörüm, öyle mi? Evet, ama bir şeyi unutuyorsunuz. Sizin kadar bilgim, yeteneğim ve deneyimim olmayabilir... ama benim de size göre bir avantajım var. Kimse beni fark etmeden, karanlıkta yol alabilirim."

Bundle sözlerinin etkili olduğunu, başmüfettişin hafifçe irkildiğini fark ederek rahatladı. Ve bundan aldığı güçle ekledi.

"Tabii, eğer bana gizli örgütlerin listesini vermezseniz..."

"Ben asla öyle bir şey söylemedim. Eksiksiz listeyi alabilirsiniz."

Kapıya gitti, başını dışarı uzattı, bir şeyler söyledikten sonra dönüp yeniden yerine oturdu, Bundle her nedense şaşırmıştı. Başmüfettişin isteğini böylesine kolay kabul etmiş olması onu kuşkulandırmıştı. Üstelik ona o kadar sakin ve yumuşak bakıyordu ki.

Bundle birden sordu.

"Gerald Wade'in ölümünü anımsıyor musunuz?"

"Fazla miktarda uyku ilacı alıp ölmüştü, değil mi? Sizin köşkte."

"Kız kardeşi onun asla uyku ilacı almak gibi bir alışkanlığı olmadığını söylüyor."

"Ah! Kardeşlerin, kardeşleri hakkında bilmedikleri ne kadar çok şey olduğunu bilseniz şaşarsınız."

Bundle yine şaşırmıştı. Diğer odadan bir memur elinde daktiloyla yazılmış bir kâğıtla gelip, kâğıdı Başmüfettiş Battle'a verinceye kadar sesini çıkarmadan oturdu.

Memur odadan çıkınca Battle genç kıza döndü.

"İşte istediğiniz liste, Lady Eileen," dedi. "St. Sebastian Kan Kardeşleri – Kurt Avcıları – Barış Gönüllüleri – Dostluk Kulübü Üyeleri – Dert Ortakları – Moskova Çocukları – Kızıl Sancak

Âşıkları – Ringa Balığı Cemiyeti – Yaşayan Ölülerin Arkadaşları, ve daha yarım düzine örgütün daha listesi."

Gözlerinde anlaşılmaz bir gülümsemeyle kâğıdı Bundle'a uzattı.

"Bunları hiçbir işime yaramayacağını düşündüğünüz için veriyorsunuz. Bu konuyla ilgilenmeyi bırakmamı istiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Ben bunu yeğlerim. Bakın, eğer bu örgütleri kurcalamaya başlayacak olursanız, bu bir şekilde sorun çıkmasına neden olabilir. Tabii bu bizim işimizi de zorlaştıracaktır."

"Ne bağlamda? Beni korumak zorunda kalacağınız için mi?"

"Evet, Sizi korumak zorunda kalacağımız için, Lady Eileen."

Bundle ayağa kalktı. Buraya geldiği zamanki özgüveninden eser kalmamıştı. Kararsızdı. Savaşı başmüfettiş kazanmıştı. Sonra birden bir şey anımsayarak son bir girişimde bulunmaya karar verdi.

"Daha önce de söylediğim gibi, bir amatörün yapabileceği, ama bir profesyonelin yapamayacağı şeyler de vardır," dedi. "Bu sözüme itiraz etmediniz, çünkü siz dürüst bir insansız, Müfettiş Battle. Haklı olduğumu biliyordunuz."

Battle aceleyle, "Devam edin," dedi.

"Chimneys'te size yardım etmeme izin vermiştiniz. Bu kez yardımcı olmama izin vermeyecek misiniz?"

Battle'ın bunu düşündüğü anlaşılıyordu. Onun sessizliğinden cesaret alan Bundle ekledi.

"Benim nasıl bir insan olduğumu çok iyi biliyorsunuz Müfettiş Battle. Meraklıyım. Olur olmaz her şeye burnumu sokarım. Sizin yolunuza çıkıp işinize engel olmak, görevinizin parçası olarak benden çok başarılı olacağınız işlere kalkışmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Ama bir amatörün de yapabileceği şeyler varsa, bana bu şansı tanımanızı isterim."

Yine bir sessizlik oldu, sonrasında Battle ağır ağır, "Yapmak istediklerinizi daha iyi bir şekilde ifade edemezdiniz, Lady Eileen,"

dedi. "Size yalnızca şunu söylemek istiyorum: Yapmayı düşündüğünüz şey çok tehlikeli. Ve ben tehlikeli *diyorsam* gerçekten tehlikelidir."

"Bunu anlıyorum. Merak etmeyin, aptal değilim."

"Hayır, hayır, bunu demek istemedim. Tabii ki değilsiniz. Aksine çok zeki bir genç bayansınız. Sizin için yapabileceğim tek bir şey var, Lady Eileen. Size küçük bir ipucu vereceğim. Bunu yapmamın tek nedeni de "önce güven" ilkesini o kadar da fazla önemsememem. Tüm yaşamlarını otobüs altında kalmamak için tedbir almakla geçirenlere, otobüs çarpsın da ortadan kalksınlar diye düşünürüm. Bir noktada korkmanın da ecele faydası yoktur."

Battle'ın bu sözlerini duyan Bundle bir an soluğunun kesildiğini hissetti.

Sonunda kendini toparlayıp sordu.

"Bana bir ipucu vereceğinizden bahsetmiştiniz. Neydi o?"

"Bay Eversleigh'i tanıyorsunuz değil mi?"

"Bill'i mi? Tabii tanıyorum. Ama onun bu..."

"Ben Bay Eversleigh'in size Yedi Kadran hakkında bilmek istediğiniz her şeyi anlatabileceği kanısındayım."

"Bill biliyor, öyle mi? Bill?"

"Öyle bir şey söylemedim. Kesin konuşmadım. Bilmesi gerektiği kanısında olduğumu söyledim. Ve sizin zeki genç bir bayan olarak ondan istediklerinizi elde edebileceğinizi düşünüyorum."

Susup dikkatle Bundle'ın yüzüne baktıktan sonra ekledi.

"Şimdilik bütün söyleyebileceğim bu kadar."

11. BÖLÜM

Bill'le Akşam Yemeği

Bundle, ertesi gün akşam yemeğinde Bill'le buluşmayı büyük bir heyecanla bekledi.

Bill onu büyük bir sevinç ve coşkuyla karşıladı.

Bundle bir an, "Bill gerçekten hoş bir adam," diye düşündü. "Bu haliyle aynen sahibini görünce sevincini belli etmek için kuyruk sallayan sadık, iri bir köpeğe benziyor."

İri köpek büyük bir coşku ve sevinçle konuşuyordu.

"Muhteşem görünüyorsun Bundle. Seni gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. İstiridye ısmarladım, severdin, değil mi? Ne var ne yok, anlat bana? Neden bu kadar uzun süre uzaklarda kaldın? İyi zaman geçirdin mi bari?"

"Ah, hayır, hiç eğlenmedim Bill. Son derece sıkıcıydı. Yaşlı, hastalıklı albaylarla güneş altında süründük, aktif, geveze kız kurularıyla kütüphane ve kiliseleri dolaştık."

"Ben İngiltere'yi hiçbir yere değişmem. İsviçre dışında yabancı ülke ziyaretlerinden hiçbiri bana cazip gelmiyor. Bu arada, Noel'de İsviçre'ye gitmek istiyorum. Sen de gelsene!"

"Düşüneyim, Bill. Evet, Bill, sen nasılsın? Son zamanlarda neler yaptın?"

Tedbirsizce sorulmuş bir soruydu bu. Bundle bu soruyu nezaketten olduğu kadar, konuşmayı mümkün olduğunca çabuk kendi hedeflerine uygun bir noktaya getirmek için de yöneltmişti. Aslında Bill de böyle bir fırsat bekliyordu.

"Ben de zaten seninle bunu konuşmak istiyordum," dedi. "Sen zeki bir kızsın. Senin tavsiyelerine ihtiyacım var. Şu *Gözlerin Kör Olsun* adlı müzikali biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi sana öyle bir pislik anlatacağım ki inanamayacaksın. Tanrım! Şu tiyatrocular! Oyunda bir kız var. Bir Kuzey Amerikalı. Cin gibi bir kız. İnsanı sersemletiyor."

Bundle yüreğinin sıkıştığını hissediyordu. Bill'in kız arkadaşlarına ilişkin bitip tükenmez sorunlarından bahsetmeye başladığında, karşısındakine konuşma fırsatı vermediğini çok iyi biliyordu. Bir kez çenesi açıldı mı, aynı şeyleri tekrar eder dururdu.

"Kızın ismi Babe St. Maur..."

Bundle alaycı bir tavırla, "Tanrım," dedi. "Bu ismi de nereden bulmuş?"

Bill hemen açıkladı.

"*Kim kimdir?* kitabından. Kitabı açıp gözlerini kapamış, parmağını rasgele bir yere basmış. Ne hoş fikir değil mi? Asıl ismi Goldschmidt ya da Abrameier gibi olmayacak bir şey."

"Ah anlıyorum."

"Babe St. Maur çok zeki bir kız. Kasları da çok gelişmiş. Canlı köprü kuran sekiz kızdan biri o..."

Bundle çaresizce konuşmayı istediği noktaya getirmek için bir hamle daha yaptı.

"Bill, ben dün Jimmy Thesiger'ı görmeye gittim."

"Bizim Jimmy'yi mi? İyi çocuktur. Ne diyordum, evet Babe'in zekâsından bahsediyordum. Şu ara gidip oyunu görmelisin. Kız

seyircinin çoğunu büyüledi. Babe, *eğer yaşamak istiyorsanız, acımasız ve despot olacaksınız,* diyor. Kız malın gözü. Ama sanatına diyecek, yok, muhteşem oynuyor. *Gözlerin Kör Olsun*'da önemli bir rolü yok. Oyun onun için bir gelecek de vaat etmiyor. Diğer güzel kızların arasında kaybolup gidiyor. Ona niçin daha iyi koşullarda çalışmadığını sordum. Biliyorsun işte, Bayan Tanqueray filan... ama Babe yalnızca güldü..."

"Son zamanlarda Jimmy'yi gördün mü Bill?"

"Bu sabah gördüm. Dur, nerede rastlamıştım ona? Ah, evet. Henüz kopan kıyametten bahsetmedim sana. Üstelik de, inanabiliyor musun, tek neden kıskançlık, tam anlamıyla kine dönüşmüş kıskançlık. Diğer kız güzellik açısından Babe'in tırnağı olamayacağını biliyor tabii. Bu durumda da onun arkasından oyun çevirmek..."

Bundle istemediği halde Bill'in içini boşaltması için öykünün tamamını dinlemek zorunda kaldı. Babe St. Maur'un müzikalden ayrılmasının nedenlerini uzun uzun dinledi. Bill'in hatırına bu öldürücü can sıkıntısına katlanmalıydı. Bill'in öyküsü sonunda bitti. Yorulup soluk almak için sözlerine ara verince, Bundle bu fırsatı elden kaçırmamak için hemen konuşmaya başladı.

"Çok haklısın Bill," dedi. "Bu çok ayıp, kıskançlık korkunç bir şey."

Bill ona sözünü tamamlatmadı.

"Tiyatro dünyasında kıskançlığın sonu yok."

"Öyle olmalı. Jimmy sana gelecek hafta Abbey'deki toplantıya gitmek istediğine ilişkin bir şey söyledi mi?"

O akşam belki de ilk kez Bill, Bundle'ın söylediklerine kulak kabartıyordu.

"Codders'a söylemem için bir sürü deli saçması ezberletmeye çalıştı bana. Sözde muhafazakârların arasına girmek istiyormuş, filan. Biliyorsun Bundle, bu çok riskli."

Bundle, "Saçma," dedi. "Eğer George onu keşfederse, seni utandırmayacağından eminim. Senin yalnızca onları tanıştırman yeterli, hepsi o kadar."

"Hepsi o kadar değil işte, Bundle. Bence bu Jimmy için riskli olabilir. Daha ne olduğunu anlayamadan onu karga tulumba Tooting'e bırakıverirler. Kendini çocukları öpüp büyüklere demeç verirken bulur. Sen, Codders'ın ne kadar işine gönül vermiş ve enerjik bir adam olduğunu bilemezsin."

"Artık bu kadar riski de göze almalıyız. Sanırım Jimmy kendini korumayı bilecek kadar zekidir."

Bill yineledi.

"Siz Codders'ın nasıl bir insan olduğunu bilmiyorsunuz."

"O partiye kimler gelecek Bill? Çok özel biri var mı?"

"Bilinen kişiler işte. Konukların arasında Bayan Macatta da var."

"Milletvekili Bayan Macatta mı?"

"Evet. Hani şu daima hayır işlerinde çalışan, çocukların sağlığından, organik süt gereksiniminden bahseden kadın. Düşünsene ya zavallı Jimmy onun yanına düşerse, kadınla ne konuşabilir ki?"

"Jimmy aldırmaz. Sen anlatmaya devam et."

"Sonra, Genç Macar Kontes diye tanınan bir Macar var. Kontesin ismini telaffuz etmek çok zor. Ama kadın gerçekten güzel."

Utanmış gibi yutkundu. Bundle onun sinirli parmaklarla ekmek içlerini ufaladığını fark etti.

Yumuşak, tatlı bir ses tonuyla sordu.

"Yani genç ve güzel mi?"

"Ah, oldukça güzel."

"Ben George'un güzel kadınlarla ilgilendiğini bilmiyordum."

"Hayır ilgilenmiyor. Kontes, Budapeşte'de çocuk beslenmesiyle ilgileniyormuş ya da öyle bir şey işte. Doğal olarak, o ve Bayan Macatta bir araya gelmek istediler."

"Başka kim var?"

"Sir Stanley Digby..."

"Havacılık Bakanı mı?"

"Evet. Yanında özel sekreteri Terence O'Rourke da olacak. Adam son derece fit, bir zamanlar kaptan pilotmuş, kendini hâlâ o günlerde sanıyor. Sonra Herr Eberhard diye son derece sevimsiz, iç sıkıcı bir Alman gelecek. Onun kim olduğunu, ne iş yaptığını bilmiyorum, ama bizimkiler o geleceği için çok telaşlılar. Benden iki kez onu öğlen yemeğine götürmem istendi, emin ol kesinlikle şaka değil, sıkıntıdan öldüm. Adam nazik elçilik mensuplarına benzemiyor. Herif çorbayı höpürdeterek içiyor ve bezelyeyi bıçakla yiyor. O kadar da değil, sürekli tırnak yiyor, daha doğrusu parmaklarını kemiriyor."

"İğrenç!"

"Aynen öyle. Sanırım adamın buluşları varmış, yatırım konuları filan. Davetlilerin hepsi bu kadar. Haaa, bir de Sir Oswald Coote var."

"Ya Lady Coote?"

"Evet. Onun da geleceğini sanıyorum."

Bundle bir süre konuşmadan oturdu, düşünüyordu. Bill'in verdiği liste düşünülmeye değerdi ama o anda değişik olasılıklar üzerinde kafa yormaya zamanı yoktu. Hemen bir sonraki konuya geçmeliydi.

"Bill," dedi. "Yedi Kadran hakkında ne biliyorsun?"

Bill şaşkınlık içinde ona baktı. Utanmış gibiydi. Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını Bundle'dan kaçırmak için başını çevirdi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Bundle."

"Saçmalama Bill. Bana, senin bu konuyu çok iyi bildiğini söylediler."

"Neyi?"

"Neden bu kadar gizemli davrandığını anlayamıyorum Bill. Bu bir sır mı?"

"Gizemli davrandığım filan yok. Hayır, sır filan değil. Artık kimse oraya gitmiyor. Geçici bir hevesti işte."

Bundle onun bu sözlerine çok şaşmıştı. Ancak bunu belli etmedi.

"İnsan buradan uzak kalınca çok şeyi kaçırıyor," dedi.

"Bir şey kaybetmiş sayılmazsın. Bir ara herkes oraya gidiyordu, hem de yalnızca biz de oradaydık demek için. Aslında gerçekten sıkıcıydı, insan her gün kızarmış balık yemekten de bıkıyor."

"Herkes nereye gidiyordu Bill?"

"Tabii ki Yedi Kadran Kulübü'ne. Senin sorduğun da o değil miydi?"

"Ben bu isimde bir kulüp bilmiyorum."

"Tottenham Court Caddesi üzerinde batakhane benzeri bir kulüp işte. O bölgedeki eski binaları yıkıp yenilerini yaptılar. Ama Yedi Kadran Kulübü hâlâ o eski atmosferi devam ettiriyor. Kızarmış balıkla patates kızartması. Sefil bir yer. East End'dekiler gibi ama bir şovdan sonra gitmek için son derece elverişli."

"Sanırım bir gece kulübü? Dans falan mı ediliyor?"

"Evet. Çok kalabalık oluyor, iğne atsan yere düşmez. Ama müşteriler çok karışık, her kesimden insan var. Keseyi de sarsmıyor. Her türden kadın var, sanatçılar filan, sonra bizim gibiler... Orası hakkında çok konuşuldu, ama bence bunların hepsi palavraydı, yalnızca müşteri çekmek için."

Bundle, "İyi," dedi. "Öyleyse bu akşam oraya gidelim."

"Ah, hayır, olmaz!" Bill'in önceki şaşkın utangaçlığı geri gelmişti. "Sana artık oranın gözden düştüğünü söylemiştim. Kimse gitmiyor."

"İyi ya biz gideriz işte."

"Oradan hiç hoşlanmayacaksın Bundle? İnan bana."

"Beni bu akşam Yedi Kadran Kulübü'ne götürüyorsun, Bill, itiraz istemiyorum. Ayrıca oraya gitme konusunda bu kadar isteksiz davranmanın nedenini de bilmek isterim."

"Ben mi? İsteksiz mi?"

"Kesinlikle öyle. Yoksa gizli bir günah mı?"

"Günah mı?"

"Benim söylediklerimi yinelemekten vazgeç. Bunu zaman kazanmak için yapıyorsun."

Bill sinirlenmişti.

"Hiç de değil. Ben yalnızca..."

"Yalnızca ne? Orada ters bir şeyler olduğunu anlıyorum. Hiçbir şeyi gizlemeyi başaramıyorsun, Bill."

"Gizlemek istediğim bir şey yok. Yalnızca..."

"Evet."

"Bu uzun bir öykü. Bak, bir akşam Babe St. Maur'u oraya götürmüştüm..."

"Ah, yine Babe St. Maur."

"Neden olmasın?"

Bundle esnememek için kendini tuttu.

"Bu olayın onunla ilgili olduğunu düşünmemiştim."

"Neyse, dediğim gibi bir akşam Babe'i oraya götürdüm. Kız ıstakoz yemek istiyordu. Istakoz koltuğumun altında..."

Öykü uzadıkça uzadı. Istakoz, Bill'le o sırada kulübe gelen bir yabancı arasında tartışma konusu olunca, Bundle da yeniden Bill'i dinlemeye başladı.

"Anlıyorum," dedi. "Demek sonunda kavga çıktı."

"Evet. Ama ıstakoz *benimdi*. Onu ben satın alıp oraya götürmüştüm. Onun üzerindeki tüm haklar benimdi..."

Bundle hemen onayladı.

"Oh, evet, evet, senin hakkındı. Artık bütün bunların unutulduğundan eminim. Ayrıca benim ıstakoz gibi bir tutkum da yok. Demek ki gidiyoruz."

"Polis baskınına uğrayabiliriz. Yukarıda bakara oynanan bir oda var."

"Öyle bir şey olursa babam gelir kurtarır, hepsi bu kadar. Haydi, gidelim Bill."

Bill hâlâ istekli görünmüyordu, ama Bundle fikrinden vazgeçmek niyetinde değildi. Kalkıp kapıya doğru yürümüştü bile. Bill de ister istemez onu izledi. Birkaç dakika sonra bir taksiye binmiş, kulübe doğru ilerliyorlardı.

Yedi Kadran, Bundle'ın tam da düşündüğü gibiydi. Dar bir sokakta yüksek bir bina. Bundle hemen adresi ezberledi. Hunstanton Sokağı, 14 Numara.

Yüzü Bundle'a hiç de yabancı gelmeyen bir adam onlara kapıyı açtı. Bundle, adamı görünce hafifçe irkildiğini fark etti. Adam Bill'in onun yanında olduğunu fark ettiğindeyse saygıyla selam verdi. Uzun boylu, sarı saçlı, soluk benizli, keskin, sinsi bakışlı biriydi. Bundle onu daha önce nerede gördüğünü düşündü, ama anımsayamadı.

Bill kendini toparlamış, ortama uyum sağlamıştı. Gecenin keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Duman dolu bodrum katında dans ettiler; duman o derece yoğundu ki, neredeyse göz gözü görmüyordu. Sanki herkes mavi bir sisin içindeydi. Kızarmış balık kokusu ise duman, ter, vücut ve ucuz lavanta kokularını bastırıyordu.

Duvarlarda keskin hatlı karakalem çizimler vardı. Bunların aralarında gerçekten yetenekli ellerden çıkma çizimler de olduğu hemen dikkat çekiyordu. İçeride her sınıftan insan vardı. Tam anlamıyla kozmopolit bir yerdi burası. Şişman ecnebiler, hakikaten çok şık giyinmiş zengin Yahudi kadınlar, elmaslarıyla göz kamaştıran

kadınlar ve hatta dünyanın en eski mesleğinin mensubu olan demode kadınlar bile vardı.

Çok geçmeden Bill, Bundle'ı yukarı kata çıkardı. Üst kattaki odalardan birinin önünde onları içeri alan soluk yüzlü adam nöbetteydi. Burası oyun odasıydı. Oyun odasına girmek isteyenleri dikkatle süzüyor, vaşağı andıran keskin gözleriyle tepeden tırnağa tarıyordu.

Bundle birden onu anımsadı.

"Ah tabii," diye düşündü. "Ne aptalım. Bu Alfred. Chimneys'te uşak yardımcısıydı."

"Nasılsın Alfred?"

"Teşekkür ederim hanımefendi, iyiyim."

"Chimneys'ten ne zaman ayrıldın sen?"

"Yaklaşık bir ay kadar önce efendim. Önüme bir fırsat çıktı, bunu değerlendirmemek hata olurdu."

"Herhalde burada çok yüksek ücret alıyorsun, Alfred."

"Oldukça, efendim."

Bundle kapıdan içeriye girdi. Bundle'a kulübün asıl can damarı burasıymış gibi geldi. Ortada büyük paralar döndüğü hemen anlaşılıyordu. İki masanın etrafını çeviren yorgun yüzlü kumarcılar kanlarındaki kumarbazlık ateşini yüksek bedeller karşılığında söndürmeye çalışıyorlardı.

Bill'le birlikte masalardan birinin yanında yarım saat kadar durdular. Sonrasında Bill sabırsızlanmaya başladı.

"Artık buradan çıkalım, Bundle. Aşağı inip dans edelim."

Bundle onayladı. Orada görülecek bir şey yoktu. Yeniden aşağı kata indiler. Yarım saat kadar dans ettikten sonra, kızarmış balıkla patates kızartması yediler. Ardından Bundle artık eve gitmek istediğini söyledi.

Bill itiraz etti. "Ama daha çok erken Bundle."

"Hayır, hayır, erken değil Bill. Hem yarın benim önümde çok uzun bir gün var."

"Ne yapacaksın?"

Bundle gizemli bir tavır takındı.

"Bakalım. Sana yalnızca şu kadarını söyleyebilirim Bill. Ben hiçbir zaman bir yere çakılıp kalmamışımdır."

Bill Eversleigh, "Bilirim," dedi.

12. BÖLÜM

Chimneys'te Soruşturma

Bundle'ın coşkulu mizacı, sevimli ve sakin yaradılışlı bir insan olan babasına hiç benzemiyordu, hemen hiçbir huyunu babasından almamıştı. Genç kadın, Bill'in de belirttiği gibi kesinlikle bir yere bağlanıp kalamayan, içi içine sığmayan bir insandı.

Bill'le yemek yediği gecenin sabahı erkenden büyük bir enerjiyle uyanmıştı. O gün için üç farklı planı vardı. Bunların gerçekleşmesinin zaman ve mekân olanaklarıyla sınırlı olduğunu biliyor, bu onu az da olsa sıkıyordu.

Neyse ki Gerry Wade, Ronny Devereux ve Jimmy Thesiger gibi sabahları erken kalkmakta zorlanmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Sir Oswald Coote gibi kuralcı biri bile onda erken kalkma konusunda bir kusur bulamazdı. O sabah da sekiz buçukta kahvaltısını tamamlayan Bundle arabasına binmiş, Chimneys'in yolunu tutmuştu bile.

Babası onu görünce çok sevindi.

"Ne zaman döneceğini bilmiyordum," dedi. "Gelmen çok iyi oldu. Bilirsin, telefon etmekten nefret ederim, böylece bundan da kurtulmuş oldum. Dün burada Albay Melrose vardı, soruşturma için gelmiş."

Albay Melrose bölgenin polis şefi ve Lord Caterham'ın da eski dostuydu.

"Ronny Devereux ile ilgili resmi soruşturma mı? Ne zamanmış?"

"Yarın, saat on ikide. Melrose, senin de orada olman gerektiğini söyledi. Cesedi sen bulduğun için senin ifadene başvurulması gerekiyormuş. Melrose endişelenmeni gerektirecek bir durum olmadığını da özellikle belirtti."

"Neden endişelenecekmişim ki?"

Lord Caterham özür dilercesine, "Ne yaparsın," dedi. "Melrose de benim gibi biraz eski kafalı."

"Saat on ikide demek? İyi, eğer, hâlâ sağ olursam on ikide orada olurum."

"Ne o, sağ olmayacağını düşünmek için bir nedenin mi var?"

"Kim bilebilir ki! Modern yaşamın cilveleri... gazetelerin de yazdığı gibi."

"Bu, bana George Lomax'ın beni gelecek hafta Abbey'ye davet ettiğini anımsattı. Tabii, kabul etmedim."

"Kesinlikle haklısın baba. Tuhaf olaylara karışmanı istemeyiz."

"Tuhaf bir şey mi var orada?"

Konu Lord Caterham'ın ilgisini çekmişti.

Bundle "Şey," dedi. "Lomax'a tehdit mektupları filan gelmiş ya, biliyorsun işte."

Lord Caterham umutla, "Belki de George'a suikast falan yaparlar," dedi. "Olur ya. Ne düşünüyorum biliyor musun Bundle? Belki de bu davete gitsem iyi olacak."

"Kana susamışlar gibi davranmaktan vazgeç ve sakin sakin evinde otur baba. Ben Bayan Howell'la konuşmaya gidiyorum."

Bayan Howell evin kâhyasıydı. Lady Coote'un yüreğine korkular salan, kurumlu, iriyarı kadın. Ancak Bundle'da asla korku hissi uyandırmamıştı. Daha babası Lord unvanını almadan önce Bundle

uzun bacaklı, yaramaz, şeytan gibi bir kızken de, Bayan Howell Chimneys'in kâhyasıydı. O zamanlarda bile, Bundle'a söz geçiremediği gibi, ona daima saygıyla Bayan Bundle diye hitap ederdi.

Bundle, "Howelly," dedi. "Karşılıklı birer fincan kakao içelim mi? Bu arada sen de bana evde neler olup bittiğini anlatırsın."

Kâhya kadın hiç itiraz etmeden kakaoyu hazırladı. Bir taraftan da evdeki işlere ilişkin raporunu verdi.

Köyden iki yeni bulaşıkçı kız alınmıştı, henüz uyum sağlayamamışlardı. Alınan üçüncü orta hizmetçisi, hizmetçilerin şefinin yeğeniydi. Düzgün bir kıza benziyordu. Howell zavallı Lady Coote'a epeyce sorun çıkarmış gibiydi. Hoş, kadın da bunu hak etmiş olabilirdi.

"Chimneys'in yabancıların istilasına uğrayacağı hiç aklıma gelmezdi, Bayan Bundle."

"İnsan her şeyi hesaba katmalı. Olmaz diye bir şey yok. Yine şükret ki, bina bölünüp apartman daireleri haline getirilmedi."

Bayan Howell'ın aristokrat tüyleri boydan boya ürperdi.

Bundle, "Nasıl insanlardı?" diye sordu. "Ben, Sir Oswald Coote'u hiç görmedim."

"Sir Oswald'ın çok zeki bir beyefendi olduğundan hiç kuşkum yok."

Bundle, Sir Oswald'ın kendisine hizmet edenler tarafından pek sevilmediğini hemen anlamıştı.

Kâhya kadın açıklamayı sürdürdü.

"Tabii, evin her şeyiyle ilgilenen Bay Bateman'dı. Çok becerikli ve uyanık bir insandı. Hangi işin nasıl yapılacağını o kadar iyi biliyordu ki."

Bundle sözü Gerald Wade'in ölümüne getirdi. Bayan Howell da bunu konuşmak istiyordu. O zavallı kibar genç adama çok acımıştı. Ancak Bundle ondan yeni bir şey öğrenemedi. Sonunda zaman kay-

betmemek için kâhya kadının yanından ayrıldı. Hemen aşağıya indi ve Tredwell'i çağırmak için zili çaldı.

"Tredwell, Arthur buradan ne zaman ayrıldı?"

"Bir ay kadar oluyor hanımefendi."

"Neden ayrıldı?"

"Sebebini bilmiyorum, kendi istedi. Sanırım Londra'ya gitti. Zaten ben de ondan pek memnun değildim. Sanırım yeni aldığım uşağı –John'u– bu iş için çok daha uygun bulacaksınız. İşini dikkatle yapıyor ve yaptığı işi beğendirmek için çırpınıyor."

"O nereden geldi?"

"Bonservisleri olağanüstüydü. Son olarak Lord Mount Vernon' un hizmetinde çalışmış."

Bundle düşünceli bir tavırla, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Lord Mount Vernon'un o sıralar av için Afrika'ya gittiğini anımsamıştı.

"John'un soyadı ne Tredwell?"

"Bower, hanımefendi."

Tredwell birkaç saniye bekledi. Sonra Bundle'ın sorularının bittiğini anlayarak yavaşça odadan çıktı. Genç kadın derin düşüncelere dalmıştı.

O sabah ona kapıyı yeni uşak John açmıştı. Bundle fark ettirmeden onu dikkatle incelemişti. Onun ifadesiz yüzü ve dimdik hali iyi yetişmiş, kusursuz bir uşak olduğunu gösteriyordu. Ama bir yandan da uşaktan çok asker gibi bir hali vardı. Kafasının arka tarafı da bir tuhaftı.

Bundle, bu gibi ayrıntıların durumla hiçbir ilgisinin olmadığının bilincindeydi. Kaşlarını çatmış, görmeyen gözlerle önündeki lekeli kâğıda bakıyordu. Farkında bile olmadan kâğıda birçok kez Bower yazmıştı.

Birden aklına gelen bir fikirle sarsıldı. Gözleri yazdığı sözcüğe takılıp kalmıştı. Sonra bir kez daha Tredwell'i çağırdı.

"Tredwell, Bower nasıl yazılıyor?"

"B-A-U-E-R. hanımefendi."

"Bu İngiliz ismi değil."

"İsviçre kökenli, hanımefendi."

"Ah, tamam, çok teşekkür ederim Tredwell."

Kâhya odadan çıktı ve Bundle yeniden düşüncelere daldı.

İsviçreli demek? Alman değil. O asker duruşu, kafasının arka tarafındaki yassılık! Üstelik John, Chimneys'e, Gerry Wade ölmeden on beş gün önce gelmişti.

Bundle ayağa kalktı. Burada başka yapacak işi kalmamıştı. Araştırmaya başka yerde devam etmesi gerekiyordu. Babasını buldu hemen.

"Ben yine gidiyorum, baba. Gidip amcamın eşi Marcia'yı göreceğim."

Babası şaşırdı.

"Marcia'yı mı görmeye gideceksin? Zavallı yavrum, oraya gitmeyi nasıl göze alacaksın?"

"Bu kez kendi isteğimle gidiyorum. Bir kez karar verdim, gideceğim."

Lord Caterham kızına dehşetle baktı. Aklının almadığı, hiç kimsenin görmeye bile tahammül edemediği Marcia'yı, birinin kendi isteğiyle görmeye kalkmasıydı. Ağabeyi Henry'nin dul karısı her toplulukta öne çıkan baskın bir kişilikti. Lord Caterham, onun, ağabeyi Henry için paha biçilmez bir eş olduğunu inkâr etmiyordu. O olmasa Henry asla Dışişleri Bakanlığı'ndaki konumuna yükselemezdi. Bununla beraber Lord Caterham ağabeyinin erken ölmesini bir kurtuluş olarak nitelendirmişti. Şimdi de Bundle bile bile başını aslanın ağzına sokmaya gidiyordu.

Kısık bir sesle, "Ben olsam bunu yapmazdım," dedi. "Bunun sonunun nereye varacağını kimse bilemez."

Bundle, "Ne amaçla nereye gittiğimi biliyorum ya, bu yeter," dedi. "Ben işimi bilirim. Benim için endişelenmene hiç gerek yok, baba."

Lord Caterham iç çekerek koltuğuna biraz daha yayıldı ve yeniden okuduğu kitaba daldı. Fakat iki dakika geçmeden Bundle yine başını kapıdan uzattı.

"Affedersin baba," dedi. "Sana sormak istediğim bir şey daha vardı. Sir Oswald Coote nasıl bir insan?"

"Söyledim ya. Bir ezici güç."

"Ben, sana, onun hakkındaki fikrini sormadım. Parasını nasıl kazanmış? Pantolon düğmesi yaparak mı, karyola üreterek mi, yoksa başka bir yoldan mı? Onu öğrenmek istiyorum."

"Ah, anladım. Çelik! Demir ve çelik. İngiltere'nin en büyük demir-çelik işletmelerine sahip ya da buna ne diyorsanız, o işi yapıyor işte. Tabii ki tek başına değil bu işte. Şirketlerden oluşan büyük bir kompleks bu. Bir holding. Bana da bunlardan birinde direktör olmamı önerdi. Benim için çok iyi bir işti aslında, yılda bir ya da iki kez Londra'nın Cannon Caddesi ya da Liverpool Caddesi'ndeki lüks otellerinden birinde önümde bembeyaz bir bloknotla oturup toplantı yapacaktım. Ama kabul etmedim. Coote'un vereceği konferansları dinlemek... bu bana göre bir iş değil, aslında dinlemek de gerekmezdi ama neyse. Ben güzel bir öğle yemeği yedikten sonra keyfime bakmayı her zaman paraya yeğlerim."

Lord Caterham'ın öğle yemeği konusundaki görüşleri hiç ama hiç ilgisini çekmiyordu. Bundle babasının sözlerini tamamlamasını beklemeden yeniden odadan çıktı.

Londra'ya doğru yol alırken, öğrendiklerini zihninde bir araya getirip, düşüncelerini şekillendirmeye çalışıyordu.

Görebildiği kadarıyla demir-çelik işiyle çocuk sağlığı ve bakımı arasında hiçbir bağlantı olamazdı. Bu durumda bu ikisinden birisi göz boyamaydı, tabii büyük olasılıkla da ikincisi. Macar kontesle

Bayan Macatta bu durumda göz ardı edilebilirlerdi. Onlar yalnızca kamuflaj amaçlı orada olacaklardı. Evet, bu işin merkezinde tipsiz Herr Eberhard'dan başkası olamazdı. O normal koşullarda George Lomax gibi birinin evine davet edeceği tipte bir insan değildi. Bill üstü kapalı olarak bu Alman'ın bir şeyler keşfettiğini anlatmıştı. Ayrıca Havacılık Bakanı'yla, Çelik Kralı Sir Oswald Coote da orada olacaklardı. Bütün bunların anlamı neydi? Bir şekilde aralarında bir bağlantı olmalıydı.

Düşünerek bunun anlamını çözmek olanaksızdı. Dolayısıyla Bundle da bundan vazgeçti ve yengesi Lady Caterham'la yapacağı konuşmaya yoğunlaştı.

Lady Caterham Londra'nın en seçkin semtlerinden birinde, büyük görkemli bir evde yaşıyordu. Evin içi cila, kuşyemi ve çürümeye yüz tutmuş çiçek kokuyordu. Lady Caterham her anlamda görkemli bir kadındı. İriyarı, heybetli; ancak kesinlikle şişman değildi, vücut hatları orantılı bir kadındı. İri kemerli burnunun üstüne altın çerçeveli gösterişli bir gözlük oturtmuştu. Üstdudağında belli belirsiz bir bıyık izi vardı.

Yeğenini karşısında görünce şaşırdı ama yine de yanağını uzattı. Bundle da bu soğuk yanağa baştan savma bir öpücük kondurdu.

Lady Caterham, "Bu hiç beklenmedik bir ziyaret, Eileen," dedi. "Bunu neye borçluyuz?"

"Buraya henüz döndük."

"Biliyorum. Baban nasıl? Her zamanki gibi mi?"

Sesi oldubitti aşağılayıcıydı. Kendince dokuzuncu Caterham markisi Alastair Edward Brent'i küçümsüyordu. Eğer tabiri bilse, ona "zavallı balık" demekten bile çekinmeyecekti.

"Babam çok iyi. Chimneys'te."

"Öyle mi? Eileen, biliyorsun, ben Chimneys'in başkalarının kullanımına verilmesini asla onaylamadım. Orası tarihi eser sayılır. Değeri alçaltılmamalı."

Bundle hafifçe iç çekti.

"Herhalde Henry amcamın zamanında orası harika bir yerdi."

Henry'nin dul karısı kibirli bir havada, "Henry sorumluluklarını bilen bir adamdı," dedi.

Bundle coşkuyla, "Orada kalan insanları düşünüyorum da..." dedi. "Avrupa'nın en büyük devlet adamlarının hepsi orada kalmışlar."

Lady Caterham iç çekti.

"Tarihin birçok kez orada yazıldığını söyleyebilirim. Ah, keşke baban..."

Hüzünle başını salladı.

"Babam siyasetten sıkılıyor. Ama ben siyasetin, dünyanın en büyüleyici ve ilginç uğraşı olduğu kanısındayım. İnsan dışarıdan bunu fark etmiyor ama içine girince..."

Yüzü biraz olsun kızarmadan, bunca yalanı söyleyebiliyor olmasına Bundle'ın kendisi de şaşıyordu. Yengesi ona biraz şaşkınlıkla baktı.

"Senin böyle düşündüğünü bilmiyordum, Eileen. Bu beni çok sevindirdi. Senin eğlenmekten başka hiçbir şey düşünmeyen modern, kuşak kızlarından olduğunu düşünüyordum."

Bundle, "Öyleydim de," dedi.

Lady Caterham düşünceli, "Bu doğru olabilir ama henüz çok gençsin," dedi. "Eğer elindeki fırsatları iyi değerlendirir, uygun biriyle evlenebilirsen zamanın en ünlü siyaset adamlarını evinde ağırlayabilirsin."

Bundle telaşlandı. Bir an amcasının eşinin sözlerinden, ona uygun bir koca önereceği gibi bir hisse kapıldı.

"Bu konuda kendimi çok yetersiz hissediyorum," dedi. "Yani siyaset hakkında o kadar az şey biliyorum ki."

Lady Caterham kısaca, "Bunun çaresi var," dedi. "Bendeki bu konuda yazılmış kitapları sana verebilirim."

"Teşekkür ederim."

Bundle sözü daha fazla uzatmadan hemen ikinci cepheden atağa geçti.

"Bayan Macatta'yı tanıyor musunuz Marcia yenge?"

"Elbette tanıyorum. Akıllı, bilgili ve çok da becerikli bir kadındır. Muhteşem bir zekâsı var. Aslında kadınların parlamentoda olmalarını onaylamıyorum. Dişiliklerini ortaya koyarak çok daha etkili olabilirler." Sustu, hiç kuşkusuz politika konusunda gönülsüz bir adamı, yani kocasını nasıl siyaset dünyasına soktuğunu ve bu çabalarının sonucunu başarı ve şöhretle taçlandırdığını düşünüyordu. "Ama zaman değişiyor. Bayan Macatta'nın yaptığı çalışmalar ülkemiz açısından çok önemli, kadınların değerini artırıyor. Kadınlar için çalışıyor. Ben bu gibi işlerin kadınlara özgü olduğunu düşünüyorum. Senin Bayan Macatta'yla, tanışmanı isterdim."

Bundle iç çekti.

"Bayan Macatta önümüzdeki hafta George Lomax'ın Abbey Malikânesi'nde vereceği partiye davetliymiş. Lomax, babamı davet etmiş ama, tabii babam daveti reddetmiş. Beni çağırmak ise aklına bile gelmemiş. Sanırım beni fazla aptal buluyor."

Lady Caterham yeğeninin gerçekten değiştiğini ve olgunlaştığını düşünüyordu. Belki de sonu kötü biten bir aşk onun uslanmasını sağlamıştı. Lady Caterham umutsuz bir aşkın genç kızların akıllarını başlarına getireceği kanısındaydı. Ancak o zaman ayakları yere basıyor, yaşamı ciddiye almaya başlıyorlardı.

"George Lomax, nasıl diyelim, senin büyüyüp geliştiğinin, artık olgun bir genç bayan olduğunun farkında bile olmayabilir. Eileen tatlım, sanırım seninle ilgili ona birkaç bir şey söylemem gerekecek."

"O benden hiç hoşlanmaz. Beni davet etmeyeceğinden eminim."

"Saçmalama. Ben bunu ayarlarım. George Lomax'ı bu kadar yükseğe çıkmadan önce de tanırdım. Benim isteğimi yapmaktan mutluluk duyacaktır. Bunun dışında bizim sınıfımızdan zeki genç kızların günümüzde ülkelerinin refahıyla ilgilenmelerinin ne kadar önemli olduğunu onun da anlaması gerekir."

Bundle alaycı bir tavırla, "Aman, aman..." demek istediyse de kendini tuttu.

Lady Caterham yerinden kalktı.

"Şimdi sana bu konularda yazılmış birkaç önemli kitap bulayım."

Sonra sert bir sesle haykırdı. "Bayan Connor."

Genç, düzgün giyimli güzel bir sekreter kız korku dolu bakışlarla odaya girdi. Lady Caterham ona emirler yağdırdı. Kısa bir süre sonra Bundle, Brook Sokağı'daki evine dönerken arabası çeşitli siyaset kitaplarıyla doluydu.

Bundle'ın bir sonraki adımı Jimmy Thesiger'ı aramak oldu.

Genç adamın sesinde zafer sevinci vardı.

"Başardım," diye haykırdı. " Bill'e söz geçirmek kolay olmadı ama sonunda başardım. Kalın kafasından benim kurtlar sofrasındaki kuzu olacağım fikrini çıkarmak kolay olmadı. Ama sonunda sağduyulu düşünmesini sağladım, onu yola getirdim. Bir sürü ıvır zıvır topladım, şimdi onları inceliyorum. Biliyorsun işte, mavi kitaplar, beyaz kâğıtlar filan. Bir sürü saçmalık ama, bir şeyi yapıyorsan doğru dürüst yapmalısın. Santa Fé sınır anlaşmazlığı konusunda bilgin var mı?"

Bundle, "Hiç duymadım?" dedi.

"Evet, şimdilerde bunu inceleme ıstırabını yaşıyorum. Yıllarca sürmüş ve bir hayli de karmaşık bir olay. Kendi alanım olarak bunu seçtim. Günümüzde herkesin belirli bir konuda uzmanlaşmış olması gerekiyor."

"Ben de aşağı yukarı aynı noktadayım. Marcia yengem bana da bir sürü kitap verdi."

"Kim?"

"Amcamın karısı. Politikayla yakından ilgilidir, herkesi de tanır. George Lomax'ın partisine davet edilmemi sağlayacak."

"Sahi mi? Ah! Yani bu harika olur."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Jimmy kafasına takılan noktayı açıkladı.

"Bence bunu Loraine'e söylemesek iyi olur, öyle değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Bundan geri kalmak istemeyecektir. Ama onun, bu olayın dışında kalması gerekir."

"Evet."

"Lorraine gibi bir genç kızın kendini tehlikeye atmasına izin veremeyiz."

Bundle, "Thesiger patavatsızın teki," diye düşünüyordu. Bundle'ın da kendisini tehlikeye attığının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu, ama kim bilir belki de bunu umursamıyordu.

Jimmy birden, "Orada mısınız?" diye sordu.

"Hayır. Yalnızca düşünüyordum."

"Şey... yarınki soruşturmaya ifade vermeye gidecek misiniz?"

"Evet. Ya siz?"

"Evet. Bu arada olay bu geceki gazetelerde geçmiş. Ama ufak bir haber olarak bir köşeye sıkıştırmışlar. İlginç değil mi? Bense hep onların bunu manşete taşıyacaklarını düşünmüştüm."

"Evet... ben de."

Jimmy, "Neyse, ben işime döneyim," dedi. "Bolivia'nın bize not ettiği noktaya geldim."

"Ben de biraz bana verilenleri inceleyeyim. Bütün gece çalışacak mısınız?"

"Sanırım. Ya siz?"

"Sanırım ben de. İyi geceler."

İkisi de utanmadan yalan söylüyorlardı. Jimmy Thesiger, Lorraine Wade'i akşam yemeğine çıkaracağını pekâlâ biliyordu.

Bundle'a gelince, telefonu kapar kapamaz üzerine, aslında oda hizmetçisine ait olan ne olduğu belirsiz giysiler giydi. Evden yaya olarak ayrılırken, "Yedi Kadran'a gitmek için otobüse mi binsem, yoksa metroya mı?" diye düşünüyordu.

13. BÖLÜM

Yedi Kadran Kulübü

Bundle, Yedi Kadran Kulübü'nün bulunduğu Hunstanton Sokağı'na vardığında saatler altıyı gösteriyordu. Haklı olarak o saatte kulübün kapalı olacağını ve orada kimsenin bulunmayacağını düşünüyordu. Amacı açık ve netti. Eski uşakları Alfred ile konuşmak istiyordu. Bir kere onu yalnız olarak ele geçirirse gerisi kolaydı. Çünkü insanları konuşturmak konusunda çok özel bir yeteneği vardı. Bunda çok ender başarısızlığa uğrardı. Şimdi de başarısız olması için hiçbir neden göremiyordu.

Emin olmadığı tek nokta kulüp binasında kaç kişinin kaldığıydı. Tabii ki mümkün olduğunca az insan olmasını diliyordu.

Nereden, nasıl başlaması gerektiğini düşünerek kaldırımda duruyordu. Ama bu sorun da kendiliğinden olabilecek en kolay şekilde çözüldü. 14 Numara'nın kapısı açıldı ve Alfred dışarı çıktı.

Bundle en yumuşak sesiyle, "Tünaydın, Alfred," dedi.

Alfred irkilerek sıçradı.

"Ah! Tünaydın hanımefendi. Bir... bir an sizi tanıyamadım da."

Bundle hizmetçi giysileri içinde tanınmamış olmanın mutluluğuyla zaman kaybetmeden konuya girdi.

"Seninle konuşmak istiyorum, Alfred. Nereye gidebiliriz?"

"Şey... hanımefendi... bilmem ki... Buralarda size uygun bir yer olduğunu sanmıyorum... Şey... gerçekten bilemiyorum."

Bundle onun sözünü kesti.

"Kulüpte kimler var?"

"Bu saatte hiç kimse yok hanımefendi."

"Öyleyse içeride görüşebiliriz."

Alfred bir şey söylemeden cebinden kapının anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. Bundle içeri girdi. Canı sıkılan Alfred isteksizce onu izledi.

Bundle bir koltuğa oturup dik dik huzuru kaçan Alfred'e baktı ve hemen atağa geçti.

"Alfred, sanırım burada yapılanların yasalara aykırı olduğunu biliyorsun?"

Alfred başını önüne eğmiş, huzursuzluk içinde kımıldanıyor, ağırlığını bir sol, bir sağ ayağına veriyordu.

"İki kez polisin baskın yaptığı doğru hanımefendi," dedi. "Ancak yasalara aykırı bir şey saptanamadı. Bay Mosgorovsky bu konuda çok akıllı ve tedbirli bir insandır."

"Ben yalnız kumardan bahsetmiyorum. Burada, belki bildiğin, belki de bilmediğin daha başka şeyler de dönüyor. Sana açıkça soruyorum Alfred. Ve doğruyu söylemeni bekliyorum. Gerçeği öğrenmek istiyorum. Chimneys'ten ayrılman için sana ne kadar verdiler?"

Alfred sanki destek arar gibi bir iki kez etrafına bakındı, iki üç kez yutkundu, sonra kendi iradesinden kuvvetli bir irade karşısında kalan her zayıf insan gibi, kaçınılmaz bir şekilde yanıt verdi.

"Şöyle oldu efendim. Köşkün halka açık olduğu günlerden birinde Bay Mosgorovsky bir grupla birlikte Chimneys'e geldi. O sırada Bay Tredwell rahatsızdı, daha doğrusu ayak tırnaklarından biri batmıştı, yürüyemiyordu. Sonuçta grupla ilgilenme görevi bana verildi. Köşk turunun sonunda Bay Mosgorovsky diğerleri köşkten ayrıldıktan sonra biraz dinlenmek için terasta oturdu ve konuştuk."

Bundle onu cesaretlendirdi.

"Evet. Sonra?"

Alfred birden coşkuya kapılarak anlatmayı sürdürdü.

"Sözün kısası bana hemen oradan ayrılarak kendi kulübünde çalışmaya başlamamı, iyi ailelerin yanında çalışmış birine ihtiyacı olduğunu ve bunun için ayda iki bin sterlin vermekten kaçınmayacağını söyledi. Onun deyişiyle buraya farklı bir hava kazandırmak için benim gibi birine ihtiyacı vardı. Doğrusu bu teklifi reddetmem için bir neden yoktu, yardımcı uşak olarak kazandığımın neredeyse üç katını kazanacaktım."

"İki bin sterlin... Bu çok büyük bir para Alfred. Peki, Chimneys'te senden boşalacak yeri kimin dolduracağına ilişkin bir şey söylediler mi?"

"Chimneys'ten hemen ayrılamayacağımı belirttim, hanımefendi. Bunun doğru olmayacağını, sıkıntı olabileceğini açıkladım. Ancak Bay Mosgorovsky'nin tanıdığı bir genç vardı; çalışkan ve iş bilen biriydi ve her an işe başlamaya hazırdı. Bu durumda ben de önerilen işi kabul etmekte sakınca görmedim. Bu gencin adını Bay Tredwell'e verdim ve her şey sorun olmadan ayarlandı."

Bundle düşünceli düşünceli başını salladı. Kuşkularında haklıydı. Her şey onun tahmin ettiği gibi önceden planlanmıştı.

"Bu Bay Mosgorovsky kim?" diye sordu.

"Bu kulübün yöneticisi. Kendisi Rus. Çok zeki bir insandır."

Adamın kişiliği o an için Bundle'ı hiç ilgilendirmiyordu. Yine kendi istediği konuya döndü.

"İki bin sterlin çok büyük para Alfred."

Alfred alçakgönüllülükle onayladı.

"Evet hanımefendi. Yaşamım boyunca hiç görmediğim kadar büyük bir para."

"Bu paranın sana verilmesinin çok farklı, uygun olmayan bir nedeni olabileceğinden hiç kuşkulanmadın mı?"

"Ne gibi?"

"Bak Alfred. Durum karışık ve kastettiğim yalnızca burada kumar oynatılması değil. Çok daha ciddi şeylerden bahsediyorum. Hapse girmek istemezsin değil mi?"

Alfred'in rengi soldu.

"Aman Tanrım! Yani... şey... şeyi kastetmiyorsunuz, değil mi hanımefendi?"

Bundle sözcüklerin üstüne basa basa, "Önceki gün Scotland Yard'daydım," dedi. "Orada çok tuhaf şeyler duydum. Bana yardım etmeni istiyorum Alfred. Eğer bunu yaparsan, ileride işler sarpa sardığında ben de sana yardımcı olurum."

"Elimden ne gelirse yaparım hanımefendi. Bundan da mutluluk duyarım. Ne yapmamı isterdiniz?"

"Öncelikle bu binayı tepeden mahzene kadar gezmek istiyorum."

Bundle gizemli ve korkulu bir ruh hali içindeki Alfred'le birlikte binayı dolaştı. Kumar salonuna girinceye kadar dikkatini çeken hiçbir şey görmedi. Burada ise bir köşede pek dikkat çekmeyen bir kapı olduğunu fark etti. Kapı kilitliydi.

Alfred hemen açıkladı.

"Bu kapı bir tür kaçış kapısı olarak kullanılıyor, efendim. Kapının ardında arka caddeye bakan bir oda var. O odadan geçilip merdivenlerden inince sokağa çıkılabiliyor. Polis baskını yapınca müşteriler o kapıdan çıkarılıyorlar."

"Peki, polis burayı bilmiyor mu?"

"Bu ustalıkla yapılmış bir kapı, efendim. Sizin de gördüğünüz gibi dolap kapısına benziyor."

Bundle heyecanlanmaya başlamıştı.

"Oraya girmeliyim Alfred," dedi. "Çok merak ettim."

Alfred üzüntüyle başını salladı.

"Ne yazık ki giremezsiniz. Anahtar Bay Mosgorovsky'de."

"Öyleyse biz de başka anahtar uydururuz."

Bundle kilidin öteki kapı kilitlerinden pek bir farkı olmadığını, öteki odaların anahtarlarından birinin, buraya uyabileceğini söyledi. Alfred istemeyerek de olsa öteki kapıların anahtarlarını toplamaya gitti. Bir süre sonra elinde bir deste anahtarla döndü. Bundle'ın denediği dördüncü anahtar kilide uydu. Genç kadın anahtarı çevirdi, kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Kendini küçük, loş bir odada buldu. Odanın ortasında uzun bir masa vardı. Etrafına iskemleler sıralanmıştı. Şöminenin iki tarafına gömme olarak yapılmış iki dolaptan başka hiçbir eşya yoktu. Alfred kendisine yakın olan dolabı başıyla işaret etti.

"İşte bu da ikinci kapı."

Bundle dolabın kapısını açmak istedi ama kilitliydi. Üstündeki kilit de öteki basit kilitlere benzemiyordu. Bu yalnızca kendi anahtarıyla açılabilecek türde bir kilitti.

Alfred açıkladı.

"Çok zekice yapılmış bir dolap bu. Açıldığı zaman sıradan bir dolaptan hiç farkı yok. Her şey normal görünüyor. İçinde raflar var. Rafların üstüne birkaç dosya konmuş. Kimse bir şeyden kuşkulanmıyor. Ama sağ taraftaki bir noktaya basınca dolabın içi olduğu yerde dönüyor."

Bundle düşünceli gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Gözüne çarpan ilk şey buraya girdikleri kapı oldu. Kapının arkası kapitone kumaşla kaplıydı. Kapı kasasına tam oturuyordu. Ses geçirmez olduğu belliydi. Sonra gözleri sandalyelere takıldı. Yedi taneydiler, masanın iki yanına üçer sandalye konulmuş, biri de en başa yerleştirilmişti.

Bundle'ın gözleri sevinçle parladı. Aradığını bulmuştu. Buranın gizli örgütün toplantı yeri olduğundan emindi, bunu hissediyordu. Çok ustaca planlanmıştı. Çok masum görünüyordu. Oyun salonunda gezinir gibi yapıp buraya geçebiliyor ya da arka taraftaki gizli

kapıdan girebiliyordunuz. Her tür gizlilik önlemi de bitişik odadaki kumar salonuyla kolayca açıklanabiliyordu.

Bundle, bunları düşünürken dalgınlıkla parmağını şöminenin mermerine sürüyordu. Alfred bunu görünce eski uşaklık günlerinin etkisiyle hemen savunmaya geçti.

"Tozun zerresini bile bulamazsınız hanımefendi. Daha bu sabah Bay Mosgorovsky'nin gözetiminde odayı temizledim."

Bundle derin düşünceler içindeydi.

"Ah," dedi. "Demek bu sabah."

"Bazen temizlik gerekiyor tabii. Her ne kadar oda hemen hiç kullanılmasa da."

"Alfred, bu odada benim için saklanabileceğim bir yer bulmalısın."

Bundle'ın bu sözleriyle Alfred gerçek anlamda bir şok yaşadı. Yaşadığı şaşkınlığın etkisiyle korkuyla kekeledi.

"Ama... ama... bu olanaksız hanımefendi. Başıma büyük dert açmış olursunuz ve bu yüzden işimi kaybedebilirim."

Bundle ona aşağılayan bakışlarla baktı.

"Hapse girdiğin zaman nasıl olsa işini kaybedeceksin," dedi. "Ayrıca endişelenmen için hiçbir neden yok. Kimse bilmeyecek."

Alfred inlercesine yanıt verdi.

"Ama saklanacak yer yok ki. Bana inanmıyorsanız etrafınıza bakın."

Bundle ona bu konuda hak vermek durumundaydı. Ama yenilgiyi kabul etmek niyetinde değildi, gerçek anlamda macera ruhu kabarmıştı bir kez. İnatla ısrarı sürdürdü.

"Saçmalama," dedi kararlılıkla. "Bir yer olmalı."

Alfred inleyen bir sesle yalvarıyordu.

"Ama yok, efendim."

Bir oda saklanmak için ancak bu kadar uygun olmayabilirdi. Kirli pencere camları koyu renkli eski panjurlarla kapatılmıştı. Pen-

cerelerde perde diye bir şey yoktu. Bundle pencereye gidip pervazı gözden geçirdi. Pervaz dışta ancak yirmi, yirmi beş santim genişliğindeydi. Odanın içinde ise masadan, iskemlelerden ve dolaplardan başka hiçbir şey yoktu.

İkinci dolabın kilidinde anahtar vardı. Bundle gidip dolabı açtı. İçerideki rafların üstü bardak, tabak ve sürahilerle doluydu.

Alfred eliyle rafları işaret etti.

"Bunlar yedek malzemeler," dedi. "Gördüğünüz gibi bu odada bir kedinin bile saklanabileceği bir yer yok."

Bu arada Bundle rafları yokluyordu.

"Uydurma şeyler," dedi. "Alfred, aşağıda bardak, tabak çanak koyduğunuz bir dolap var, değil mi? Güzel. Hemen bir tepsi al, bunları aşağıya taşımaya başla. Haydi, kaybedecek zamanımız yok."

"Olmaz, efendim. Zaten çok geç oldu. Aşçılar neredeyse işbaşı yapacak."

"Bay Mosgo muydu neydi? O herhalde o bu kadar erken gelmez değil mi?"

"O gece yarısından önce asla gelmez. Ah ama hanımefendi..."

"Çok konuşuyorsun Alfred. Haydi koş, tepsiyi getir. Asıl burada durup benimle tartışmayı sürdürürsen başın derde girecek."

Alfred itirazın işe yaramayacağını anlamıştı. Ellerini ovuşturarak odadan çıktı. Bu Bundle'ın çok iyi tanıdığı bir hareketti. Biraz sonra elinde büyük bir tepsiyle gelen eski uşak, genç hanımla tartışmanın boş olduğunu anlamış olacaktı ki, sinirli ancak seri hareketlerle tabak ve bardakları topladı, tepsiye koydu.

Bundle rafların kolayca yerlerinden çıkarılabileceğini anlamıştı. Onları teker teker çıkarıp, dolabın arka duvarına yasladı. Sonra dolaba girip ayakta durdu.

"Hımm," dedi. "Oldukça dar. Ancak sığıyorum. Kapıyı dikkatle üzerime kapa, Alfred. Tamam. Evet, oldu. Evet, şimdi de bana bir matkap lazım."

"Matkap mı hanımefendi?"

"Evet. Matkap istiyorum."

"Bilmem ki? Var mı?"

"Saçmalama. Matkabınız muhakkak vardır. Eğer yoksa burgunuz vardır. Bunların hiçbiri sizde yoksa da gidip alırsın. Yalnız sağlam ve işe yarar bir şey olmasına dikkat et."

Alfred odadan çıktı ve biraz sonra elinde içinde araç gereçlerin bulunduğu bir kutuyla döndü. Bundle bunların arasından istediği delgiyi alıp zaman kaybetmeden tam sağ gözünün hizasında dolabın kapağına ufak bir delik açtı. Fark edilmemesi için deliği dıştan ve çok küçük açmıştı. Zaten ufak bir delik amacı için de yeterliydi.

"Tamam işte," dedi işi bitince. "Bak bu da oldu."

"Ah! Ama... ama... hanımefendi..."

"Evet? Ne söylemek istiyordun?"

"Ya sizi bulurlarsa... ya kapıyı açarlarsa."

"Bu kapıyı açmayacaklar. Çünkü sen kilitleyip anahtarı yanına alacaksın."

"Ama ya bir terslik olur Bay Mosgorovsky anahtarı isterse?"

"Ona anahtarın kaybolduğunu söylersin. Bu dolap kimseyi ilgilendirmediğine göre, bana kalırsa boşuna endişeleniyorsun; burada olmasının tek nedeni dikkatleri diğerinin üzerinden uzaklaştırmak. Haydi Alfred, çabuk, kapağı kilitle. Her an biri gelebilir. Sonra da odanın kapısını kilitle, anahtarı al ve herkes gittikten sonra buraya gelip beni dolaptan çıkar."

"Ya havasızlıktan fenalaşırsanız efendim? Bayılırsanız..."

"Ben bayılmam, merak etme. Bu arada bana bir kokteyl getirsen iyi olur. Buna şu anda gerçekten ihtiyacım var. Sonra dolabın kapağını kilitleyip gidersin. Odanın kapısını kilitlemeyi de unutma sakın. Getirdiğin anahtarların hepsini yine eski yerlerine koy. Ve Alfred... öyle ürkek tavşan gibi titreme karşımda! Eğer başın derde girerse seni kurtaracağımı aklından çıkarma."

Alfred sapsarı bir yüzle çıktı ve çok geçmeden elinde kokteylle döndü.

Kokteyli içen Bundle, Hah şöyle," dedi. "İşte bu iyi geldi. Haydi, artık git."

Alfred dikkat çekmemek için her şeyi yerli yerinde bırakarak çıktı gitti. Bundle dolabın içinde mumyalanmış gibi bekliyordu.

Alfred'in korkuya kapılıp onu ele vermeyeceğinden emindi. Adamın kendini koruma içgüdüsünün bunu asla yapmayacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Aldığı eğitim ve deneyimleri, kişisel duygularını iyi eğitimli uşak maskesi altında gizlemeye yeterliydi.

Bundle'ı endişelendiren tek bir şey vardı: O sabah temizlik yapılmasını yanlış yorumlamış olmak. Eğer öyleyse... Bundle dar dolabın izin verdiği oranda göğsünü şişirerek iç geçirdi. Boşu boşuna bu mezardan farksız dolabın içinde saatler geçirecekti ve bu hiç de hoş olmayacaktı.

14. BÖLÜM

Yedi Kadran'ın Toplantısı

Bundle'ın bundan sonraki dört saat boyunca çektiklerini fazla uzatmadan geçmekte yarar var. Bundle tüm vücudunun uyuştuğunu, buradan çıktığı zaman artık kolunu, bacağını oynatacak hali kalmayacağını düşünüyordu. Eğer bir toplantı yapılacaksa bunun kulübün en dolu olduğu saatlerde yapılacağına karar vermişti, bu da gece yarısıyla sabaha karşı iki arası anlamına geliyordu.

Tam, "Herhalde artık sabahın altısı oldu," diye düşündüğü sırada çok yakından kulağına çalınan bir sesle sevindi. Oda kapısının kilidinde dönen anahtarın sesiydi bu.

Bir an sonra elektrik açıldı. Kulübün tüm gürültüsü içeri doldu. Bu Bundle'a uzakta kükreyen bir denizin dalga sesleri gibi geldi. Ama sonra bu ses başladığı gibi ansızın kesildi. Bundle kapının içeriden sürgülendiğini duydu. Bitişikteki kumar odasından biri odaya girmişti. Ses geçirmeyen ara kapının kapanması bunu gösteriyordu.

İçeriye gelen kişi, çok geçmeden Bundle'ın görüş alanına girdi, geleni tam anlamıyla görmesi olanaksızdı ama gördüğü kadarı onun için yeterliydi. Bu uzun boylu, geniş omuzlu, güçlü kuvvetli, yapılı bir erkekti. Adamın siyah, uzun bir sakalı vardı. Bundle adamı bir önceki akşam bakara masalarından birinde gördüğünü anımsıyordu.

Bu adam Alfred'in gizemli Rus'u, kulübün yöneticisi, gizemli Bay Mosgorovsky olmalıydı. Bundle'ın yüreği heyecanla çarpmaya başladı. Bu durumdayken bile adrenalinin etkisiyle kendisiyle gurur duyan, mutluluktan yüreği çarpan Bundle, babasına ne kadar az benziyordu.

Rus bir süre sakalını sıvazlayarak masanın başında durdu, sonra cebinden saatini çıkarıp baktı. İçi rahat etmiş olmalıydı ki mutlulukla başını salladı. Ardından elini yeniden cebine sokup başka bir şey çıkardı. Bundle adamın elindeki şeyi göremedi çünkü bu arada görüş alanından çıkmıştı.

Adam yeniden görüş alanına girdiğinde ise, bir an için Bundle'ın soluğu kesildi.

Bir maske takmıştı. Ancak tuhaf bir maskeydi bu, yüzüne yapışmamıştı. Yüzünün hatlarını kapatan, gözlerinin yerinde iki ufak deliği olan bir tür perde gibiydi. Maskenin üzerine yuvarlak bir saat kadranı resmi yapılmıştı. Saatin kolları yani akrep ve yelkovan tam altıyı işaret ediyordu.

Bundle kendi kendine mırıldandı.

"Yedi Kadran."

O anda başka bir ses duyuldu. Biri kapıyı usulca yedi kez tıkırdattı.

Mosgorovsky gizli kapı görevi yapan dolaba doğru yürüdü. Bundle bir takırtı duydu, sonra biri yabancı dilde bir şeyler söyledi. Hemen ardından da Bundle yeni birilerinin geldiğini gördü.

Gelenler de aynı saat maskesini takmışlardı. Ama akreple yelkovanın yerleri değişikti. Birininki dördü, birininki beşi gösteriyordu. İki adam da smokinliydi. Ancak giyiniş tarzları farklıydı. Biri ince, zarif bir adamdı ve üzerinde usta bir terzinin elinden çıktığı anlaşılan son model ve çok şık bir smokin vardı. Davranışlarından İngiliz'den çok bir yabancı olduğu anlaşılıyordu. İkinci adam içinse

rahatça sıska terimi kullanılabilirdi. Kıyafetleri vücuduna oturuyordu, kötü sayılmazdı ama zevksizdi. Bundle adam konuşmaya başlamadan onun milliyetini anlamıştı.

Söze ilk başlayan da o oldu.

"Sanırım toplantıya ilk gelenler bizleriz."

Yanılmamıştı. Adamın şivesinden İrlanda kökenli bir Amerikalı olduğu anlaşılıyordu.

Şık genç adam; yabancı olduğu anlaşılan, iyi ancak doğallıktan yoksun bir İngilizceyle, "Bu akşam gelmekte çok zorlandım," dedi. "Ne yazık ki bu işler her zaman insanın istediği gibi gitmiyor. Ben Dört Numara gibi rahat değilim."

Bundle onunda hangi milletten olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Önce Fransız olduğunu düşündü ama şivesi daha çok Avusturyalıya, Macar'a, hatta Rus'a benziyordu.

Amerikalı masanın diğer tarafına geçti. Bundle bir iskemlenin çekildiğini duydu.

Amerikalı, "Bir Numara'nınki büyük başarıydı," dedi. "Bu riski göze aldığınız için sizi tebrik ederim."

Saat Beş omuzlarını silkti.

"Tehlikeyi göze almadıkça..." Cümlesini tamamlamadı.

Kapı yine yedi kez tıklatıldı. Mosgorovsky gizli kapıya doğru gitti. Seslerden birkaç kişinin daha geldiği anlaşılıyordu.

Ancak herkes birden görüş alanından çıktığı için Bundle birkaç saniye boyunca belirgin bir şey göremedi. Sonra Mosgorovsky'nin sesini duydu.

"Tutanakları okumaya başlayalım mı?"

Sonra masa boyunca ilerleyip en baştaki sandalyenin hemen yanındakine oturdu. Şimdi yüzü tam Bundle'ın karşısındaydı. Şık Beş Numara, onun yanındaki sandalyeye oturdu. Üçüncü iskemlede kimin oturduğunu göremiyordu. Ancak 4 Numaralı Amerikalı

oturmadan önce bir iki saniye kadar Bundle'ın hizasında oyalandı. Bundle masanın kendisine yakın olan tarafında yalnızca iki sandalyeyi görebiliyordu. Çok geçmeden bir elin ikinci yani ortadaki sandalyeyi çektiğini gördü. Aynı anda yeni gelenlerden biri hızla dolabın önünden geçip Mosgorovsky'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Bunlar her kimse arkaları Bundle'a dönüktü. Bundle bunlardan birinin, sırtı beline kadar açık tuvalet giymiş bir kadın olduğunu gördü.

İlk konuşan bu kadın oldu. Sesi çok ahenkliydi. Yabancı bir şiveyle konuşuyordu. Masadaki başkan sandalyesi olduğu anlaşılan boş sandalyeye bakarak konuşuyordu. Bundle büyük bir ilgi ve merakla dinliyordu.

Kadın, "Demek Yedi Numara'yı bu akşam da göremeyeceğiz?" dedi. "Onu hiç gören var mı?... Biz de görebilecek miyiz?"

Amerikalı, "Çok doğru!" dedi. "İyi söyledin. Yedi Numara konusunda haklısın, ben de artık öyle biri olmadığına inanmaya başlıyorum."

Rus nazikçe, "Böyle düşünmenizi tavsiye etmem dostlarım," dedi.

Bir sessizlik oldu. Bundle bunun oldukça huzursuz bir sessizlik olduğunu hissetti.

Büyülenmiş gibi önündeki şahane sırta bakıyordu. Pembe beyaz pürüzsüz cilt sağ kürekkemiğinin hemen altındaki bir benle süslenmişti. Bundle şimdiye kadar okuduğu romanlarda rastladığı "macera düşkünü kadın" sözcüğünün ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Bu kadının yüzünün de çok güzel olduğundan emindi; ihtiraslı gözler, esmer bir Slav yüzü.

Toplantıya başkanlık eden Rus'un sesi Bundle'ı bu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Artık başlayalım mı? Öncelikle burada bulunmayan İki Numaralı dostumuz için..."

Eliyle kadının yanındaki tepe aşağı devrilmiş sandalyeye doğru bir işaret yaptı. Diğerleri de onu izlediler.

Rus ekledi. "İki Numaralı dostumuzun da bu akşam burada, aramızda bulunmasını isterdim. Yapılacak çok iş var. Herhalde beklemediği bir sorunla karşılaştı."

"Kendisinden rapor aldınız mı?" Bunu soran Amerikalıydı.

"Şimdiye kadar kendisinden hiçbir haber alamadım." Bir sessizlik oldu. "Buna bir anlam veremiyorum."

"Acaba... yoldan dönmüş olabilir mi?"

"Belki... bu da bir olasılık."

Saat Beş yavaşça, "Yani," dedi. "Tehlike var!"

Tehlike kelimesini özellikle üzerine basa basa, hoşlanarak söylemişti.

Rus ağır ağır salladı.

"Evet, tehlike var. Bizler ve burası hakkında çok fazla bilgi edinilmiş. Birçok kişinin kuşkulandığını biliyorum." Sustu, sonra soğuk bir sesle ekledi. " Bunlar susturulmalı."

Bundle sırtından buz gibi soğuk bir elin dolaştığı gibi bir hisse kapılarak ürperdi. Bu bulunursa susturulacağı anlamına mı geliyordu? Ancak bunu düşünmesine bile fırsat kalmadan bir başka sözcük dikkatini çekti.

"Chimneys hakkında bir şey ortaya çıkmadı değil mi?"

Mosgorovsky başını salladı.

"Hiçbir şey."

Beş Numara birden öne doğru eğildi.

"Ben de Anna'yla aynı fikrindeyim. Başkanımız Yedi Numara nerede? Bizi bir araya toplayan kişi o. Neden onu hiç görmüyoruz?"

Rus ciddiyetle, "Yedi Numara'nın kendine özel çalışma yöntemleri var," dedi.

"Hep bunu söylüyorsunuz."

Rus, "Daha fazlasını da söyleyebilirim," diye homurdandı. "Ona karşı gelen kadın ya da erkeğe acırım!"

Ürkütücü bir sessizlik oldu.

Mosgorovsky teker teker herkese baktıktan sonra yineledi.

"Biz kendi işimize bakalım. Üç Numara, Wyvern Abbey'nin planlarını getirdiniz mi?"

Bundle kulaklarını dört açtı. Üç Numara'yı göremediği gibi, o ana kadar sesini de duymamıştı. İşte şimdi duyuyordu: Yumuşak, kısık, nazik, iyi eğitimli bir İngiliz'in sesiydi bu, hiç kuşkusu yoktu.

"Getirdim, efendim."

Masanın üstüne birtakım kâğıtlar yayıldı. Herkes eğilip kâğıtları inceledi. Mosgorovsky kâğıtlara baktıktan sonra başını kaldırdı.

"Ya konuk listesi?"

"O da burada."

Rus yüksek sesle listeyi okudu.

"Sir Stanley Digby, Bay Terence O'Rourke, Sir Oswald ve Lady Coote, James Thesiger, Bay Bateman, Kontes Anna Radzky, Bayan Macatta..."

Sustu, sonra birden sert sert sordu.

"Bu Bay James Thesiger da kim?"

Amerikalı güldü.

"Onunla ilgili endişelenmenize gerek olmadığı kanısındayım. Her yerde rastlanan ahmak gençlerden biri."

Rus okumayı sürdürdü.

"Herr Eberhard ve Bay Eversleigh. Liste bu kadar."

Bundle düşündü. "Hepsi o kadar mı? Lady Eileen Brent denen tatlı kızdan naber?"

Mosgorovsky yine etrafına bakındı.

"Evet. Bu orada endişelenmemiz için bir neden olmayacağı anlamına geliyor. Eberhard'ın keşfinin değeri hakkında kimsenin kuşkusu olmadığını düşünüyorum."

Üç Numaralı İngiliz kısaca yanıt verdi.

"Kesinlikle yok."

Rus, "Ticari anlamda milyonlar değerinde," dedi. "Uluslararası piyasaya gelince, bazılarının iştahını kabartacağı kesin."

Bundle onun maskesinin altında pis pis sırıttığını düşündü.

Rus ekledi.

"Evet. Bu bir altın madeni."

Beş Numara alaycı alaycı güldü.

"Birkaç kişinin yaşamına mal olabilecek kadar değerli bir altın madeni.."

Amerikalı, "Bu gibi buluşları bilirsiniz. Bazen fos çıkarlar, hiçbir işe yaramazlar."

Mosgorovsky kendinden emin bir havada başını salladı.

"Sir Oswald Coote gibiler asla hata yapmazlar."

Beş Numara öne doğru eğildi.

"Bir havacı olarak söylüyorum, bence bu kesinlikle uygulanabilir. Yıllardır konuşuluyordu ama hayata geçirmek için Eberhard'ın zekâsına ihtiyaç varmış."

Mosgorovsky, "Neyse," dedi. "Bu konuyu daha fazla konuşmamıza gerek olmadığı kanısındayım. Hepiniz planları gördünüz. Bir değişiklik yapmak için bir neden göremiyorum. Bu arada aklımdayken sorayım: Duyduğuma göre Gerald Wade'in ölmeden önce yazdığı bir mektup bulunmuş, örgütten bahsediyormuş. Mektubu bulan kim?"

"Lord Caterham'ın kızı Lady Eileen Brent."

Mosgorovsky, "Bauer bunu arayıp bulmalıydı," dedi. "Dikkatsizlik etmiş. Mektup kime hitaben yazılmış?"

Yanıt Üç Numara'dan geldi.

"Sanırım kız kardeşine."

Mosgorovsky, "Şanssızlık!" dedi. "Neyse, artık yapacak bir şey yok. Ronald Devereux'ün ölümüne ilişkin resmi soruşturma yarın. Bununla ilgili gerekli hazırlıklar yapıldı, değil mi?"

"Polis raporlarında yöre delikanlılarının rasgele ateş etmelerinden kaynaklanan bir kaza olduğu yazıyor. Yöre halkı da buna inanıyor."

"İyi o zaman, işler yolunda demektir. Konuşulacak başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu durumda sevgili Bir Numara'yı kutlamalı ve oynayacağı rol için kendisine şans dilemeliyiz."

Beş Numara haykırdı.

"Yaşasın Anna!"

Bundle'ın daha evvel de dikkatini çeken şekilde tüm eller havaya kalktı ve bir ağızdan bağrıştılar.

"Yaşasın Anna!"

Bir Numara olduğu anlaşılan kadın bu coşkulu tebrikleri tipik bir yabancı davranışıyla kabul etti ve ayağa kalktı. Ötekiler de onu izlediler. Bu arada Bundle ilk kez Üç Numara'yı da gördü. Adam, Anna'nın paltosunu tutuyordu. Uzun boylu, tıknaz yapılıydı.

Sonra örgüt üyeleri birer birer gizli kapıdan dışarıya çıktılar. Mosgorovsky onların arkasından kapıyı kapadı, kilitledi. Bundle birkaç dakika sonra onun oyun salonuna açılan kapıyı açtığını, elektriği söndürdükten sonra odadan çıktığını duydu.

Yaklaşık iki saat kadar sonra Alfred endişeden bembeyaz bir yüzle gelerek Bundle'ı dolaptan çıkardı. Kadının bacakları öylesine uyuşmuştu ki, neredeyse adamın kollarına düşecekti. Alfred genç kızı sıkıca tuttu.

Bundle, "Bir şeyim yok, Alfred, yalnızca bacaklarım tutuldu, hepsi o," dedi. "Yardım et de şuraya oturayım."

"Tanrım! Çok korktum, hanımefendi."

"Saçmalama. Her şey yolunda gitti. Geçti artık, endişeye hiç gerek yok. Bir terslik de olabilirdi ama Tanrı'ya şükür olmadı."

"Dediğiniz gibi, Tanrı'ya şükür, hanımefendi. Bütün gece heyecandan neredeyse bayılacaktım. Biliyor musunuz, bunlar çok tuhaf bir grup."

Bundle tüm gücüyle kollarını, bacaklarını ovuşturdu.

"Hem de çok tuhaf," dedi. "Aslına bakarsan bu akşama kadar ancak kitaplarda olabileceğini sandığım türde bir örgüt. Yaşam bu Alfred, insan her gün yeni bir şeyler öğreniyor."

15. BÖLÜM

Resmi Soruşturma

Bundle eve sabahın altısında geldi. Saat dokuzda kalkıp giyindi. Çıkmadan önce Jimmy Thesiger'ı aradı.

Onun telefona hemen yanıt vermesi Bundle'ı şaşırtmıştı. Jimmy soruşturmaya gitmek için erken kalktığını söyledi.

Bundle, "Ben de ifade vermeye gideceğim," dedi. "Ama öncesinde sana vermek istediğim haberlerim var."

"Gelip seni alayım, yolda konuşalım."

"Olabilir. Ancak yolun biraz uzamış olacak, çünkü beni Chimneys'e bırakman gerekiyor. Polis şefi gelip beni oradan alacak."

"Neden?"

"Çok nazik bir adam olduğu için."

"Ben de nazik bir adamımdır. Hem de çok."

"Ah, sen mi? Sen bir ahmaksın. Dün akşam bulunduğum yerde bir Rus Yahudisi senin için aynen böyle diyordu. "Ama o olmayabilir de. Bunu söyleyen bir..."

Jimmy sözün devamını dinlemedi.

"Ben bir ahmak olabilirim. Galiba öyleyim de, ama bir Rus Yahudisi'nin bana bunu demesini kabul edemem. Dün akşam neredeydin Bundle?"

"Ben de sana bunu anlatmak istiyorum," diyen Bundle, "Şimdilik hoşça kal," diye ekleyerek telefonu kapadı.

Jimmy, Bundle'ın telefonu açıp, onu umutlandırıp, sonrasındaysa açıklama yapmadan kapamış olması karşısında şaşkınlık içindeydi. Gerçi Bundle'ın yeteneklerine ve becerisine sonsuz saygı duyuyor ve onu takdir ediyordu ama duygusal anlamda içinde ona karşı en ufak bir his bile yoktu.

Jimmy kahvesinin son yudumunu içerken kendi kendine mırıldandı.

"Bundle bir şeyler karıştırmış," diye düşündü. "Bir şey peşinde, tabii ne olduğu önemli ama önemli olan bir şeylerle meşgul olması."

Jimmy yirmi dakika sonra iki kişilik spor arabasıyla Brook Sokağı'ndaki evin kapısındaydı. Bundle hazır onu bekliyordu. Hemen merdivenlerden inerek arabaya bindi. Jimmy aslında pek dikkatli bir adam değildi. Yine de Bundle'ın gözlerinin altında beliren mor halkaları fark etti. Bu onun bir akşam önce uyumadığını ya da çok geç yattığını gösteriyordu.

Araba şehrin varoşlarından geçerken "Evet, anlat bakalım," dedi. "Dün akşam hangi karanlık işlerin peşindeydin?"

"Anlatacağım. Fakat sözüm bitinceye kadar kesmeden dinleyeceksin."

Bu uzun bir öyküydü. Jimmy kaza yapmamak için bir yandan onu dinlerken, bir yandan da dikkatini yola vermeye çalışıyor ve bunda zorlanıyordu. Bundle sözünü bitirince Jimmy derin derin iç çekti, sonra meraklı gözlerle genç kıza baktı.

"Bundle!"

"Efendim."

"Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi, Bundle?"

"Anlayamadım? Ne demek istiyorsun?"

"Bağışla. Ama bana bütün bu anlattıklarını daha önce duymuşum gibi geliyor ya da rüyamda gördüm."

Bundle anlayışla başını salladı.

"Biliyorum."

Jimmy, "Bu olacak şey değil," diye haykırdı. "Macera düşkünü, güzel bir yabancı kadın, uluslararası bir çete, hiç kimsenin tanımadığı gizemli Yedi Numara – Bütün bunları macera kitaplarında belki yüzlerce kez okumuşumdur."

"Elbette ki okumuşsundur. Ben de okudum. Ama bu gerçek olmaması için bir neden değil."

"Sanırım öyle, " diyen Jimmy bunu kabul etmek durumunda kalmıştı.

"Ayrıca... ayrıca romanlardaki kurgular da çoğu kez gerçeklere dayanır. Sonuçta bir şey olmadıkça, insanlar onun olacağını düşünmezler."

"Söylediklerinde doğruluk payı yok değil," diye onayladı Jimmy. "Ama yine de bu beni uykuda olup olmadığımı anlamak için kendi kendimi çimdiklemekten alıkoyamıyor."

"Ben de öyle hissediyorum."

Jimmy derin derin iç çekti.

"Neyse, sanırım uyanığız. Bir düşünelim. Bir Rus, bir Amerikalı, bir İngiliz, bir Avusturyalı ya da Macar ve Polonyalı ya da Rus da olabilecek maceracı bir kadın... Gerçekten çok ilginç bir topluluk."

"Bir de Alman var. Onu unuttunuz."

Jimmy ağır ağır, "Oh!" dedi. "Yani sen..."

"Orada bulunamayan İki Numara. İki Bauer, yani bizim uşak olmalı. Bundan emin, sayılırım çünkü henüz ulaşmayan bir rapordan bahsedilirken onun adı geçti. Chimneys'le ilgili nasıl bir rapor olabilir, hiç anlayamıyorum."

"Gerry Wade'in ölümüyle ilgili bir şey olmalı. Henüz çözemediğimiz çok şey var. Toplantıda açık açık Bauer'in isminden bahsettiklerinden emin misiniz?"

Bundle başıyla onayladı.

"Mektubu bulamadığı için onu suçluyorlardı."

"Evet, durum ortada, bundan daha açık olamazdı. Başlangıçta sana inanmadığım için beni bağışla lütfen. Kabul et Bundle, bu oldukça tuhaf bir öyküydü. Demek benim gelecek hafta Wyvern Abbey'ye gideceğimi de biliyorlar?"

"Evet. Rus hayır, hayır Amerikalı da bunun üzerine endişelenmek için bir neden olmadığını, sizin ahmağın teki olduğunuzu söyledi."

"Ah!" diyen Jimmy hiddetle gaz pedalına basınca araba fırladı. "Bana bunu söylediğine sevindim. Böylece artık bu konu beni kişisel anlamda da ilgilendiriyor."

Bir iki dakika kadar konuşmadılar. Jimmy kaşlarını çatmış, düşünüyordu. Neden sonra birden sordu.

"Alman bilimadamının adının Eberhard olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet. Neden sordun?"

"Bir dakika... Aklıma bir şey geldi de. Eberhard... Eberhard... Evet, ismin bu olduğundan eminim."

"Bana da anlatsana ne düşündüğünü!"

"Kendi geliştirdiği ve satmayı düşündüğü bir formül için patent alan Eberhard adında bir Alman'dan bahsedildiğini duymuştum. Bu buluşun ne olduğunu tam olarak açıklamam olanaksız, çünkü yeterli teknik bilgiye sahip değilim. Ama bildiğim kadarıyla bu işlem sonucunda elde edilen tel kablo, o kablonun çekildiği çok daha kalın çelik çubuktan daha güçlü olabiliyordu. Eberhard uçak sanayisiyle ilgileniyordu. İddia ettiğine göre ağırlığın bu denli düşürülebilmesi havacılık sanayisi konusunda bir devrimdi: Gerek uçakların hareket yeteneği gerekse maliyet açısından. Sanırım bu buluşunu Alman Hükümeti'ne satmayı önermiş ancak kabul ettirememişti. Reddet-

mişler ve hatalı olduğunu söylemişlerdi, hem de oldukça kaba bir biçimde. Sonrasında Eberhard yoğun bir çalışma dönemine girmiş ve her neyse bu sorunları çözmeyi başarmıştı. Ancak Alman Hükümeti'nin kabalığını da hiçbir zaman bağışlamamıştı. Onlara çok kırılmıştı ve bir daha onlarla pazarlığa oturmamaya yemin etmişti. Ben bunların hepsinin palavra olduğunu düşünüyordum ama şimdi anlıyorum ki değilmiş."

Bundle hemen onayladı.

"Aynen öyle. Bana kalırsa haklısın Jimmy. Eberhard buluşunu bizim hükümete sunmuş olmalı. Ya kabul ettiler ya da etmek üzereler, Sir Oswald Coote'tan da uzman görüşü alacaklar. Wyvern Abbey'deki parti de bunu ayarlamak için düzenlenen gizli bir toplantı olacak. Sir Oswald, George, Havacılık Bakanı ve Eberhard orada bir araya gelecekler. Eberhard ya formülü ya sürecin detaylarını –artık her neyse onu– getirecek..."

Jimmy uygun sözcüğü buldu.

"Belki de prototipi gösterecek. Evet, bence doğrusu da bu."

"Herhalde yanında prototip ve gerekli formül olacak. Yedi Kadran'ın adamları da bunun peşinde, Eberhard'ın buluşunu çalacaklar. Rus'un bunun milyonlar değerinde olduğunu söylediğini anımsıyorum."

"Sanırım dediğiniz gibi olacak."

"Diğer adam da bunun birkaç kişinin yaşamına mal olabileceğini söylemişti."

Jimmy'nin yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi.

"Evet, öyle olduğu anlaşılıyor. Ve biz bugün şu lanet soruşturmaya gidiyoruz. Bundle, Ronny'nin başka bir şey söylemediğinden emin misin?"

"Evet. Yalnızca bu kadarını söyledi. Yedi Kadran. Jimmy Thesiger'a söyleyin. Zavallıcığın, tüm söyleyebildiği bu oldu."

"Keşke onun ne bildiğini bilebilseydik. Yine de hiç değilse bir şeyi öğrenebildik. Bence o uşak Bauer, kesinlikle Gerry Wade'in ölümünden sorumlu. Biliyor musunuz Bundle..."

"Neyi?"

"Şey, bazen çok endişeleniyorum. Bundan sonraki kurban kim olacak, diye düşünüyorum. Bu bir genç kızın karışmaması gereken bir olay."

Bundle istemeden gülümsedi. Sonunda Jimmy'nin onu ilk günden beri Loraine Wade ile aynı kategoride düşündüğünü anlamıştı.

Neşeyle, "Yoo," dedi. "Bu iş senin için daha tehlikeli olabilir. Bundan sonraki kurban rahatlıkla sen de olabilirsin."

"Neyse... neyse! Ne dersin, bir değişiklik olup karşı taraf da kayıp veremez mi? Bu sabah her nedense kendimi kana susamış hissediyorum. Bana o toplantıdakileri dışarıda görseniz tanıyıp tanıyamayacağınızı söyleyebilir misin Bundle?"

Genç kadın duraksadı.

"Sanırım Beş Numara'yı tanırım," dedi sonunda. "Tuhaf bir konuşması vardı: kindar, peltek. Tekrar rastlarsam konuşmasından tanıyacağımı düşünüyorum."

"Ya o İngiliz'i?"

Bundle başını salladı.

"En son gördüğüm o oldu –yalnızca bir an– ayrıca düzgün, sıradan bir sesi vardı. Uzun boylu ve yapılı biri olması dışında bir özelliği yoktu."

Jimmy, "Peki ya o kadın," diye sordu. "Kadınları tanımak daha kolaydır. Ama tabii onunla karşılaşmayabilirsin de. Herhalde kabine üyeleriyle akşam yemeğine çıkıp, onları sarhoş ediyor, sonra da ağızlarından devlet sırlarını alıyordur. Kitaplarda hep böyle olur. Şahsen sıcak suya sıkılmış yarım limon suyu içen bir bakan tanıyorum sadece."

Bundle güldü ve, "Örneğin George Lomax..." dedi. "Onun yabancı bir kadınla aşk ilişkisi yaşayabileceğini düşünüyor musun?"

Jimmy, "Pek sanmıyorum," diyerek Bundle'ın fikrini onayladı.

"Neyse, gelelim şu esrarlı Yedi Numara'ya. Onun kim olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Kesinlikle yok."

"Yine... romanlara göre hepimizin tanıdığı herhangi biri olabilir. Örneğin George Lomax olamaz mı?"

Bundle istemeyerek başını salladı.

"Romanlarda böyle şeyler olur ama insan Codders'ı tanıyınca..." Birden kendini tutamayarak güldü. "Codders büyük bir cinayet örgütünün lideri! Bu harika olurdu!"

Jimmy ona hak verdi.

"Doğru! Çok doğru!"

Kendilerini bu konuyu tartışmaya öylesine kaptırmışlardı ki, Jimmy farkında olmadan birkaç kez arabanın hızını kesmişti. Chimneys'e vardıklarında Albay Melrose çoktan gelmiş, Bundle'ı bekliyordu. Bundle, Jimmy'yi onunla tanıştırdı ve üçü birlikte soruşturmanın yapıldığı alana gittiler.

Albay olayın son derece basit ve açık olduğunu söyledi. Bundle ifadesini verdi. Doktor da görüş bildirdi. Polis çevrede gençlerin sıklıkla kuş vurmak için rasgele ateş ettiklerini söyledi. Ve sonuçta jüri kararını açıkladı: *Kaza sonucu ölüm.*

Resmi soruşturmanın ardından Albay Melrose, Bundle'ı Chimneys'e getirdi, Jimmy Thesiger ise Londra'ya döndü. Aslında adam sendeci, kayıtsız bir tip olmasına rağmen Bundle'ın anlattıkları bir türlü aklından çıkmıyordu. Çok etkilenmişti. Dudakları kasılmış, yüzü asılmıştı.

"Ronny. Ey koca adam," diye mırıldanıyordu. "Ben bunu kabul etmiyorum, mücadele etmeye kararlıyım. Ve sen burada yoksun, bu oyuna katılamayacaksın."

Birden aklına başka bir fikir geldi. Loraine! Acaba o da tehlikede miydi?

Bir iki dakikalık duraksamanın ardından gidip telefon açtı.

"Alo, benim Jimmy. Soruşturmanın neticesini öğrenmek isteyeceğini düşündüm. Karar: *Kaza sonucu ölüm.*

"Ah, ama..."

"Evet. Ben de bunun arkasında başka bir şeyler olduğu kanısındayım. Yargıcın kulağına bir şeyler fısıldamış olmalılar. Biri bu olayın üstünü örtmeye çalışıyor. Bak, Loraine..."

"Evet?"

"Bak. Şey... çok tuhaf şeyler oluyor. Çok dikkatli olmalısın, olursun değil mi? Benim hatırım için."

Genç kızın sesinde anlık bir panik belirdi.

"Jimmy... Ama o zaman... *Sen de* tehlikedesin."

Jimmy güldü.

"Ah, beni merak etme. Ben kedi gibi dokuz canlıyımdır. Hoşça kal, canım."

Jimmy telefonu kapadı, eli ahizenin üstünde bir süre düşündü. Sonra Stevens'ı çağırdı.

"Acaba dışarıya çıkıp benim için bir tabanca alabilir miydin, Stevens?"

"Tabanca mı, efendim?"

Stevens kusursuz uşaklık eğitimi sayesinde yine tepkisiz kalmayı başardı.

"Nasıl bir tabanca isterdiniz, efendim?"

"Parmağını tetiğe dokundurunca ateş eden ve hemen ardından tekrar ateş edebilecek nitelikte bir şey."

"Yani otomatik tabanca mı efendim?"

"Evet, otomatik tabanca. Yalnız mavi burunlu bir şey olmasını isterdim. Eğer sen de, satıcı da bunun ne demek olduğunu biliyorsanız tabii. Bilirsin ya Amerikan polisiye romanlarında kahraman her defasında elini arka cebine atıp mavi burunlu bir tabanca çıkarır..."

Stevens hafifçe gülümsedi.

"Benim tanıdığım birçok Amerikalının arka ceplerinde çok daha farklı bir şey vardır, efendim."

Jimmy Thesiger güldü.

16. BÖLÜM

Abbey'deki Toplantı

Bundle cuma günü öğleden sonra tam zamanında, arabasını Wyvern Abbey'nin, kapısında durdurdu. George Lomax, onu kapıda içtenlik ve sevinçle karşıladı.

"Sevgili Eileen, sizi burada görmekten ne kadar mutluluk duyduğumu anlatamam. Babanızı davet ettiğim zaman sizi de çağırmadığım için beni bağışlayın, açıkçası böyle bir partiden hoşlanacağınızı düşünmemiştim. Şey... Lady Caterham –şey yani– sizin politikayla ilgilendiğinizi söyleyince çok şaşırdım, tabii çok da sevindim."

Bundle açık yüreklilikle ve saf bir ifadeyle yanıt verdi.

"Gelmeyi o kadar çok istiyordum ki..."

George, "Bayan Macatta ancak bir sonraki trenle gelecek," dedi. "Dün akşam Manchester'daki mitingde konuşma yapması gerekiyordu. Thesiger'la tanışıyor musunuz? Henüz çok genç ama dış politika konusunda uzman olduğu söylenebilir. Halbuki insan dış görünüşüne bakınca onun siyasetten hiç anlamayacağını düşünüyor."

Bundle tüm içtenliğiyle saçlarını ortadan ayırarak kendine daha ciddi bir hava vermeye çalışmış olan Jimmy'nin elini sıktı.

"Evet, tanışıyoruz."

George Lomax yanlarından ayrılınca Jimmy, Bundle'ın kulağına eğilerek fısıldadı.

"Bak," dedi. "Sakın kızma ama küçük grubumuzdan Bill'e de bahsettim."

Bundle sinirlenmişti.

"Bill'e mi? Neden söyledin?"

"Şunu unutmamak gerekir ki, Bill de Gerry gibi Ronny'nin en yakın arkadaşlarından biriydi."

"Oh, anlıyorum."

"Ama buna rağmen doğru yapmadığımı düşünüyorsun. Neden?"

"Tabii ki Bill iyi, düzgün bir insan. Sorun bu değil ama... yani... anlayacağın pot kırmakta Bill'in üstüne yoktur."

"Olayları çabuk kavrayamadığı da bir gerçek, öyle değil mi? Ancak bir şeyi unutuyorsun: Bill'in yumruğu bir hayli güçlü. Ben aramızda böyle yumruğu güçlü birinin bulunmasının yararlı olacağı kanısındayım."

"Haklı olabilirsin. Peki, anlattıklarını nasıl karşıladı?"

"Bir süre başını ellerinin arasına alıp düşündü. Ama sabırla aynı sözleri tekrarlayarak sonunda her şeyin onun o kalın kafasına girmesini sağlayabildim. Ve tabii, tahmin edeceğin gibi, ölümüne bizimle olacağını söyledi."

O anda birden George yanlarında belirdi.

"Eileen," dedi. "Sizi dostlarımla tanıştırmak isterim. Sir Stanley Digby, Lady Eileen Brent ve Bay O'Rourke."

Havacılık Bakanı ufak, tombul, güleryüzlü bir adamdı. Eileen'i neşeyle selamladı. Genç, uzun boylu bir adam olan Bay O'Rourke ise, gülen mavi gözleri ve tipik İrlandalı yüzüyle dikkat çekiyordu. Bundle'ı selamladıktan sonra usulca, "Ben bunun tamamen siyasi bir toplantı olacağını sanıyordum," diye fısıldadı.

Bundle hemen, "Şişşt," dedi. "Siyasetle ben de çok yakından ilgileniyorum, hem de çok."

George tanıştırmaya devam etti.

"Sir Oswald ve Lady Coote. Onlarla tanışıyordunuz, değil mi?"

"Tam olarak hiç karşılaşmadık."

Bundle içinden onlarla ilgili isabetli unvanlarından dolayı babasını kutladı.

Sir Oswald'ın Bundle'ın elini sıkan eli demirden bir pençeden farksızdı. Bundle hafifçe irkildi.

Lady Coote hüzünlü bir selamlaşmanın ardından, Jimmy Thesiger'a döndü. Tanıştığı biriyle karşılaşmaktan zevk almış gibiydi. Kahvaltıya daima geç inmek gibi çirkin bir alışkanlığı olmasına rağmen bu pembe yanaklı genç adamdan hoşlanıyordu. Jimmy'nin iyi huylu, neşeli bir insan olması onu adeta büyülemişti. Annelik duyguları kabarmıştı, onu bu kötü alışkanlığından kurtarıp çalışan insanların dünyasının bir parçası haline sokmayı istiyordu. Ancak bu gerçekleşirse, genç adamın bu kadar çekici olup olmayacağını düşünmek hiç aklına gelmiyordu. Jimmy'yi yeniden görmenin mutluluğuyla ona son zamanlarda bir arkadaşının başına gelen motosiklet kazasını anlatmaya başladı.

Artık tanıştırma faslını bitirip başka konulara geçme isteği içinde olan George kısaca, "Bay Bateman," diyerek Bundle'ı biriyle daha tanıştırdı.

Ciddi ifadeli, soluk yüzlü genç bir adam, Bundle'ın önünde hafifçe eğilerek selam verdi.

George ekledi.

"Şimdi de sizi Kontes Radzky'yle tanıştırayım, Eileen."

Kontes Radzky, Bay Bateman'la konuşuyordu. Geniş bir kanepeye yayılmış, seksi bir şekilde bacak bacak üstüne atmıştı. İnanılmayacak kadar uzun, firuze taşlarla süslenmiş bir ağızlıkla sigara içiyordu.

Bundle onun şimdiye kadar rastladığı en güzel kadın olduğunu düşündü. Saçları kömür kadar siyahtı, mavi gözleri dikkat çekecek kadar büyüktü. Pembe beyaz cildinin pürüzsüz matlığı, hafif kemerli Slav burnu, biçimli, ince, kıvrak vücudu hayran olunmayacak gibi değildi. Dudaklarının kırmızısı öylesine çarpıcıydı ki Bundle, Abbey'nin şimdiye dek hiç böylesini görmediğinden emindi.

Kontes heyecanla, "Bayan Macatta mı?" diye sordu.

George, Bayan Macatta'nın henüz gelmediğini söyleyerek Bundle'ı tanıştırdı. Kontes, Bundle'ı pek önemsemeyerek başıyla hafifçe selam verdikten sonra, ciddi Bay Bateman'la konuşmayı sürdürdü.

Aynı anda Bundle kulağının dibinde Jimmy'nin sesini duydu.

"Pongo, Slav güzelinin büyüsüne kapılmış. Ne acınacak bir durum! Neyse, haydi gel de çay içelim biz."

Bir kez daha Sir Oswald Coote'un bulunduğu tarafa gittiler.

Büyük sanayici Bundle'a, "Chimneys çok güzel bir yer," dedi. "Gerçekten."

Bundle alçakgönüllülükle teşekkür etti.

"Beğendiğinize sevindim."

"Biraz değişiklik, özellikle de yeni su tesisatı gerekiyor. Zamana ayak uydurulmalı, değil mi?" Birkaç saniye düşündükten sonra ekledi. "Yakında Dük Alton'ın evine geçiyorum. Üç yıl için. Bu arada da satın almak için kendime uygun bir yer bakacağım. Sanırım babanız istese bile orayı satamaz, öyle değil mi?"

Bundle soluğunun kesildiğini hissetti. Bir an için İngiltere'nin tüm malikâne ve köşklerini Coote gibi sonradan görme kompradorların ellerine geçirip, istedikleri gibi değişiklik yaptıklarını düşündü. Gerçek anlamda bir kâbustu bu!

Ama sonra bunun saçma olduğunu düşünerek rahatladı. Sonuç olarak Lord Caterham'la Sir Oswald Coote karşılaştırıldığında

kimin zor durumda kalacağında hiç kuşku yoktu. Sir Oswald neye elini atsa güzelliğini, canlılığını yitirmesine, özelliğini yitirmesine neden olan o çok güçlü kişiliklerden biriydi. O, Lord Caterham'ın da tanımladığı gibi bir tür makine insandı. Ve hiç kuşkusuz Sir Oswald birçok yönden aptal bir adamdı. Kendi alanındaki bilgisi, korkunç enerjisi ve insanı ürküten ilerleme gücüne rağmen büyük olasılıkla sosyal anlamda cahil ve görgüsüzdü. Lord Caterham'ın yaşamın birçok alanından aldığı keyif ve onun için anlam ifade eden yüzlerce değer, Sir Oswald için asla açamadığı mühürlü bir kitaptı.

Bundle hem bunları düşünüyor, hem de neşeyle sohbet ediyordu. Bu arada Herr Eberhard'ın geldiğini, ancak şiddetli bir baş ağrısı çektiğini ve bu yüzden yatıp dinlendiğini öğrendi. Bunu ona söyleyense Bundle'ın yanında bir yer bulup ilişen Bay O'Rourke'du.

Yemek için hazırlanmak üzere yukarıya çıkan Bundle'ın neşesi yerindeydi. Ancak Macatta'nın ne zaman geleceğini merak ediyor, içi içini kemiriyor, endişeleniyordu. Bayan Macatta'yla konuşmanın dikensiz bir gül bahçesi olmayacağının farkındaydı.

İlk şoku aşağıya indiği anda yaşadı. Bundle oldukça sade, siyah dantel bir tuvalet giymişti. Holden geçerken birden irkildi. Biraz ileride iriyarı, siyah frak giymiş bir uşak yardımcısı duruyordu. Giysisi öyleydi, ama işin doğrusu bu iriyarı adam kimliğini gizlemeyi kesinlikle başaramamıştı.

Bundle onu görünce durakladı. Bu yuvarlak yüzlü iriyarı adam Başmüfettiş Battle'dı. Yanılıyor olamazdı.

"Bay Battle," dedi şaşkınlık içinde.

"Evet, Lady Eileen."

Bundle gördüklerine inanamıyordu.

"Ama!" dedi. "Siz buraya... siz buraya..."

"Etrafa göz kulak olmaya geldim, Lady Eileen."

"Anlıyorum."

Başmüfettiş, "Biliyorsunuz, Bay Lomax bir tehdit mektubu almış," dedi. "Bu onu bir hayli telaşlandırmış. Önemi olmayabilir ama ben yine de gelmemin doğru olacağını düşündüm."

"Yani siz..." Bundle sözünün arkasını getiremedi, sustu. Battle'a kılık değiştirmekte başarılı olamadığını belirtmesinde yarar olmadığı kanısındaydı. Adamın sanki yüzünde "polis" yazılıydı, mesleğiyle kişiliği öylesine bütünleşmişti ki, Bundle en deneyimsiz suçlunun bile bu tuzağa düşmeyeceğinden emindi.

Battle sanki onun düşüncelerini okumuş gibi sordu.

"Bu kıyafette tanınacağımı düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

Bundle çaresiz itiraf etti.

"Evet, öyle sanıyorum."

Battle'ın ifadesiz yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Herkesin, gözümüzün üstlerinde olduğunu bilmesinde yarar var, öyle değil mi Lady Eileen?"

Bundle şaşırmıştı, verecek yanıt bulamadı.

"Evet. Neden olmasın?"

Başmüfettiş ağır ağır başını salladı.

"Tatsızlık olmasını isteyemeyiz değil mi? İşi abartmaya hiç gerek yok. Eğer etrafta kendini akıllı sanan, kötü niyetli birileri varsa, onlara uzaktan parmağımızı sallamamız bile yeterli olacaktır. Böylece görev başında olduğumuzu ve onlara fırsat vermeyeceğimizi anlarlar. Bu kadarı da yeter."

Bundle hayranlıkla adama baktı. Başmüfettiş Battle gibi ünlü birinin konuklar arasında olduğunun anlaşılmasının yaratacağı can sıkıntısını ve çekingenliği tahmin edebiliyordu. Komplocuların hiç hoşuna gitmeyeceği muhakkaktı.

Battle yineledi.

"Fazla zeki görünmek büyük bir hatadır. Önemli olan bu hafta sonu bir tatsızlık olmasını engellemek."

Bundle salona doğru ilerlerken konuklardan kaçının Scotland Yard dedektifini tanıdığını ya da tanıyacağını düşünüyordu. George Lomax salonun ortasında kaşları çatık bir halde, elinde portakal renkli bir zarfla duruyordu.

"Çok yazık," dedi. "Gerçekten üzüldüm. Bayan Macatta'dan bir telgraf aldım. Bugün burada olamayacağı için özür diliyor. Çocukları kabakulak olmuş."

Bundle belli etmediyse de rahatlamıştı.

George nazik bir ses tonuyla, "Özellikle de sizin adınıza üzüldüm Eileen," dedi. "Onunla tanışmayı ne kadar çok istediğinizi biliyorum. Kontes de büyük hayal kırıklığı yaşayacak."

Bundle, "Hiç sorun değil," dedi. "Asıl gelip bana kabakulak bulaştırsaydı çok daha büyük hayal kırıklığı yaşardım."

George onayladı. "Bakın, bu doğru olabilir. Ancak ben bu hastalığın mikrobunun bu şekilde taşınabileceğini sanmıyorum. Zaten Bayan Macatta da böyle bir riski göze alabilecek bir insan değildir. O kesinlikle prensiplerine çok bağlı, topluma karşı sorumluluklarının bilincinde bir insandır. Millet olarak şu sıkıntılı dönemimizde, hepimiz sorumluluklarımızın..."

George konuşmasının tehlikeli noktalara gidebileceğinin bilinciyle sözünü kısa kesti.

"Başka bir zaman sizi mutlaka buluştururum. Sizin aceleniz yok, zaten buradasınız. Ne yazık ki kontes İngiltere'de yalnızca kısa bir süre bulunabilecek."

Kontesin nereli olduğunu merak eden Bundle yakaladığı bu fırsatı kaçırmadı.

"Kontes Macar değil mi?"

"Evet. Herhalde Genç Macarlardan bahsedildiğini duymuşsunuzdur. Kontes o gurubun üyesi ve aynı zamanda da başkanı. Çok büyük bir servete sahip, genç yaşında dul kalmış. Tüm servetini ve yeteneklerini toplum hizmetine adadı. Özellikle çocuk ölümlerine.

Şu sıralar Macaristan'da çocuk ölümleri bir hayli fazlaymış. Ben... ah, işte Bay Eberhard da geldi."

Alman bilimadamı Bundle'ın tahmin ettiğinden çok daha genç-ti. Otuz üç, otuz dört yaşından fazla olmamalıydı. Sıkıntılı, sert bir görünümü vardı. Ancak yine de iyi bir adama benziyordu. Mavi gözlerinden, sinsiden çok utangaç bir insan olduğu anlaşılıyordu. Bill'in bahsettiği sürekli tırnaklarını kemirme alışkanlığı da adamın utangaçlığından kaynaklanan bir durumdu. Sıska denebilecek kadar ince, soluk yüzlü, cansız bir adamdı. Sürekli tırnaklarını kemirmesi etrafındakilerde tiksinti hissi uyandırıyordu.

Bundle'la ürkek bir acemi İngilizcesiyle konuşmaya çalıştı. Bay O'Rourke yanlarına gelince ikisi de rahatladılar. Kısa bir süre sonra Bill de telaş içinde odaya daldı ve heyecanlı bir fino köpeği gibi doğ-ruca Bundle'ın yanına gitti. Şaşkın ve yorgun görünüyordu.

"Merhaba Bundle," dedi. "Senin burada olduğunu duydum. Bü-tün öğleden sonra başımı işten kaldıramadım. Yoksa seni görmeye çok daha önce gelirdim."

Bay O'Rourke yumuşak bir tonda sordu.

"Devlet işleri çok mu ağır?"

Bill homurdandı.

"Sizin patron nasıl biri bilmem ama iyi huylu, tonton bir adama benziyor. Bizim Codders'la uğraşmak ise hiç kolay değil, hatta da-yanılır gibi değil. Bütün gün, sabahtan akşama kadar araba kullan. Oradan oraya koş. Yine de ona hiçbir şeyi beğendiremezsin. Yaptı-ğın her şey yanlış. Yapmadığını ise yapmış olman gerekiyor."

O anda yanlarına yaklaşan Jimmy de söze karıştı.

"Tıpkı dua kitaplarındaki ilahiler gibi."

Bill ona sitemle baktı.

"Nelere katlandığımı kimse bilemez."

"Buna kontesin gönlünü eylemek de dahil mi? Zavallı Bill, se-nin gibi bir kadın düşmanı için işlerin en zoru bu olmalı."

Bundle şaşkınlıkla sordu.

"Bu da ne demek?"

Jimmy sırıtarak açıkladı.

"Kontes, Bill'den, çaydan sonra ona evin görülmeye değer yerlerini gezdirmesini istemiş."

Bill kıpkırmızı kesildi.

"Ne yapabilirdim ki? Reddedemezdim ya?"

Bundle hafif bir huzursuzluk hissetti. Bill Eversleigh'in kadınlar konusundaki duyarlılığını, kadınlar karşısındaki zayıflığını çok iyi biliyordu. Kontes gibi bir kadının karşısında balmumu gibi eriyeceği kesindi. Bir kere daha Jimmy Thesiger'ın aralarındaki anlaşmayı Bill'e söylemekle iyi yapıp yapmadığını düşündü.

Bill, "Kontes çok hoş bir kadın," dedi. Üstelik çok da zeki. Evi dolaşırken sorduğu soruları duymalıydınız."

Bundle birden sordu.

"Ne gibi sorular?"

Bill bu soruyu geçiştirdi.

"Ah! Ne bileyim? Köşkün tarihçesi, eski antika eşyalar... yani böyle şeyler işte."

Aynı anda Kontes odaya girdi. Soluk soluğaydı. Siyah kadife, bedenini sımsıkı saran elbisesi içinde olağanüstü görünüyordu. Bundle Bill'in hemen onun çekiciliğine kapılıp, yakınına gittiğini fark etti. Ciddi ifadeli, gözlüklü genç adam da ona katıldı.

Jimmy Thesiger gülerek onları işaret etti.

"Pongo'yla Bill'in durumu kötü, fena yakalanmışlar."

Bundle bunda gülünecek bir şey olduğundan hiç emin değildi.

17. BÖLÜM

Yemekten Sonra

George modern buluşlardan, yeniliklerden hoşlanan biri değildi. Dolayısıyla Abbey Malikânesi'nde birçok yenilik gibi kalorifer de yoktu. Yemeğin ardından salona giren bayanlar buranın modern gece elbiseleriyle oturmaya hiç de uygun olmadığını anladılar. Şık çelik şöminede yanan ateşin manzarası onları mıknatıs gibi yanına çekti.

Kontes güzel, egzotik şivesiyle, "Bırrrrrr..." dedi.

Lady Coote muazzam omuzlarını saran etolüne biraz daha sarınırken, "Günün ılıklığı insanı aldatıyor," diye yakındı.

Bundle etrafına bakındı.

"Acaba George neden bütün evi doğru dürüst ısıtacak bir tertibat yaptırmıyor ki?"

Kontes güldü.

"Zaten siz İngilizler evlerinizi hiçbir zaman yeterince ısıtmıyorsunuz?"

Sonra uzun ağızlığını çıkarıp bir sigara yaktı ve içmeye başladı.

Lady Coote, "Bu şömine eski model," dedi. "Sıcaklık odanın içine yayılacağına bacadan çıkıp gidiyor."

Kontes, "Yaa!" dedi.

Sonrasında bir sessizlik oldu, kimse konuşmadı. Kontesin yanındakilerden sıkıldığı anlaşılıyordu. Dolayısıyla konuşmak çok güçleşmişti.

Sessizliğe daha fazla dayanamayan Lady Coote, "Çok tuhaf," dedi. "Bayan Macatta'nın çocukları kabakulak olmuş. Aslında tuhaf değil de..."

Kontes, "Kabakulak ne demek?" diye sordu.

Bundle ve Lady Coote açıklama yapmak için birlikte atıldılar. Ve sonunda başardılar da.

Lady Coote, kontese dönerek sordu.

"Sanırım Macar çocukları da kabakulak oluyorlardır?"

Kontes kabaca, "Hıı?" diye mırıldandı.

"Macar çocukları da kabakulak oluyorlar mı dedim?"

"Bilmem. Nereden bilebilirim ki?"

Lady Coote, onu şaşkınlıkla süzdü.

"Ama bildiğim kadarıyla sizin çalışmalarınız çocuklar..."

"Ah, evet." Kontes birbiri üstüne attığı bacaklarının yerini değiştirdi. Uzun sigara ağızlığını ağzından çekti ve hızla konuşmaya başladı.

"Size dehşet verici şeyler anlatabilirim. Gördüğüm korkunç bir şeyden bahsedeceğim. İnanılmaz... İnanmayacaksınız."

Ve anlatmaya başladı, konuşma konusunda çok iyiydi. Gerçekten de söylediği kadar vardı. Bir grafikten açıklama yapar gibi akıcı bir dille gözleriyle gördüğünü belirttiği inanılmaz sefalet, felaket ve açlıktan ölüm sahnelerini uzun uzun anlattı. Savaş sonrasının Budapeşte'sinden de bahsetti, o güne kadar gerçekleşen değişikliklerden söz etti. Etkileyiciydi ama Bundle onun aynen bir plak gibi kafasına kaydedilenleri yinelediğini düşünüyordu. Bir kez kurdunuz mu, anlatmaya başlıyordu. Ve büyük olasılıkla da birden susacaktı.

Lady Coote'un duyduklarından çok etkilendiği belliydi. Ağzı hafif açık, başı öne eğik oturuyordu. Hüzünlü koyu renk gözlerini

kontese dikmişti. Zaman zaman araya giriyor, kendi yaşamından örnekler veriyordu.

"Kuzinlerimden birinin üç çocuğu da yanarak öldüler," dedi. "Ne korkunç değil mi?"

Ancak kontes oralı olmadı. Ara vermeden konuşuyordu. Sonra başladığı gibi ansızın sustu.

"İşte," dedi. "Hepsi bu. Paramız var, ama organizasyon yok. Gerekli olan organizasyon... başka bir şey değil."

Lady Coote iç çekti.

"Kocamın düzen ve yöntem olmadan yapılan hiçbir çalışmadan sonuç alınamayacağını söylediğini çok duymuşumdur. Kendi başarısını da yalnızca buna bağlar. Düzensiz ve yöntemsiz asla ilerlemeyeceğini söyler."

Yeniden iç çekti. Birden gözlerinin önünde dünyanın gidişine ayak uyduramamış bir Sir Oswald hayali belirdi. İlk gençlik yıllarında taparcasına sevdiği bisiklet mağazası sahibinin neşeli, sevimli, vurdumduymaz oğlu Oswald Coote gibi biri. Sonrasındaysa Sir Oswald bu denli düzen ve yöntem düşkünü bir adam olmasaydı, yaşamlarının ne denli keyifli olabileceğini düşündü ve içi esefle doldu.

Ancak bu düşünceler aklına başka bir sorununu getirmiş olsa gerek ki, birden Bundle'a döndü ve sordu.

"Bana başbahçıvanınızdan memnun olup olmadığınızı söyleyebilir misiniz Lady Eileen?"

"MacDonald'dan mı? Şey..." Bundle bir an duraksadı, sonra özür dilercesine, MacDonald çok farklı bir insan, ondan hoşlanana pek rastlamadım," dedi. "Ancak birinci sınıf bir bahçıvandır."

"Ah! Evet, bunu biliyorum."

"Eğer ona görevi ve yeri anımsatılırsa çok iyi çalışır."

"Sanırım öyle."

Lady Coote böylesine bir açık yüreklilikle insanlara yerlerinin anımsatılmasından bahsedebilen Bundle'a hainice baktı.

Kontes dalgın dalgın mırıldandı.

"İyi düzenlenmiş bahçelere bayılırım."

Bundle dik dik kadına baktı, tam yanıt verecekti ki Jimmy Thesiger'ın içeri girmesiyle dikkati dağıldı. Genç adam doğruca Bundle'ın karşısına geçti ve telaşla ama aynı zamanda tuhaf bir sesle geliş nedenini açıkladı.

"Artık gelip o gravürlere bakar mısınız, lütfen. Sizi bekliyorlar."

Bundle, Jimmy'nin arkasından hızla odadan çıktı.

Dışarı çıktıkları anda da merakla sordu.

"Ne gravüründen bahsediyorsun Tanrı aşkına?"

Odanın kapısını arkalarından kapayan Jimmy yanıt verdi.

"Gravür filan yok. Sizi oradan çıkarabilmek için bir şey söylemem gerekiyordu, aklıma bu geldi. Bill bizi kütüphanede bekliyor. Haydi, kütüphanede kimse yok."

Bill geniş adımlarla odada bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Kafasına bir şeylerin takılmış olduğu öyle belliydi ki, onları görünce haykırdı.

"Bakın. Ben bu işten hiç hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmadığın ne, Bill?"

"Senin bu işe karışmış olman. Bahse girerim bir şeyler olacak ve..."

Yumuşak, içten bakışlarla Bundle'ı süzdü. Genç kadın; bu içe dokunan, endişeli bakışların içini rahatlattığını hissetti.

Bill, Jimmy'ye döndü.

"Bundle'ı bu işten uzak tutmak daha doğru olmaz mıydı, Jimmy?"

Jimmy onayladı.

"Evet, ben de böyle düşünüyorum. Kendisine de söyledim."

"Bırak bu işin peşini Bundle... Başına bir şey gelebilir."

Bundle hızla Jimmy'ye döndü.

"Ona ne kadarını anlattın?"

"Ah! Her şeyi."

Bill, "Bununla birlikte olanları tam anlamıyla kavrayabildiğimi söyleyemem." dedi. "Yedi Kadran'a gitmek filan." Genç kadın hüzünlü gözlerle baktı. "Bunları yapmamış olmanı dilerdim Bundle."

"Neyi yapmamamı?"

"Bu olaylara hiç bulaşmamış olmanı dilerdim."

"Neden ki? Çok heyecanlı, Bill."

"Ah, evet, heyecanlı olmasına heyecanlı; ama çok da tehlikeli olabilir. Zavallı Ronny'ye baksana!"

Bundle, "Evet," dedi. "Eğer sevgili dostun Ronny olmasaydı ben belki de senin deyiminle bu işe hiç *bulaşmamış* olacaktım. Ama bulaştım bir kere. Ve artık yakınıp, dövünmenin de yararı yok."

"Senin ne denli gözü pek ve sportmen olduğunu biliyorum Bundle, ama..."

"Komplimanı bırakalım da plan yapalım."

Neyse ki delikanlı söz dinledi ve Bundle rahatladı.

Bill hemen konuya girdi.

"Formül konusunda çok haklısınız. Formül Eberhard'ın yanında, daha doğrusu Sir Oswald'da olmalı. Onun işletmelerinde denenmiş, tabii bütün bunlar çok gizli ve özel yapılmış. Eberhard da oradaymış. Şimdi hepsi Codders'ın çalışma odasındalar. Bu konuyu tartışıyor olmalılar."

Jimmy, "Sir Stanley Digby burada ne kadar kalacak?" diye sordu.

"Yarın şehre dönüyor."

Jimmy, "Hımın," dedi. "Durum apaçık ortada. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Eğer Sir Stanley formülü yanında götürecekse, ne olacaksa bu akşam olacak. Bunun tek anlamı bu."

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Bunda hiç kuşkum yok. Zamanımız giderek daralıyor. Ama biz zeki çocuklar olarak daha da akıllı davranmalıyız. Şimdi ayrıntı-

ları konuşalım. Öncelikle eğer formül buradaysa, onu bu gece nerede saklayacaklar? Eberhard'da mı kalacak, yoksa Sir Oswald Coote'ta mı? Bunu öğrenmeliyiz."

"Bence hiçbiri. Anladığıma göre formül bu akşam yarın şehre götürmesi için Havacılık Bakanı'na verilmiş olacak. Bu durumda onu saklayacak olan da Bay O'Rourke olacak. Bundan eminim."

"Evet, bu durumda yapılacak tek bir şey var. Eğer formülün çalınacağından eminsek –ki öyleyiz– o formülü elde etmek isteyen her kimse, bu gece harekete geçmesi gerekiyor. Bu durumda bizim de gözümüzü dört açıp bütün gece nöbet tutmamız gerekiyor, oğlum."

Bundle itiraz etmek için ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

Jimmy ekledi.

"Aklımdayken şunu da belirtmek isterim. Bu akşam holde gördüğüm gerçekten de Harrods'tan gelen bir yardımcı uşak mıydı, yoksa Scotland Yard'dan eski dostumuz Lestrade miydi, bundan hiç emin değilim."

Bill, "Zekânla parıldıyorsun dostum," dedi.

"Sanırım ona ayak bağı olmamak için de dikkatli davranmamız gerekiyor. Adamın işine de burnumuzu sokuyoruz."

"Başka çare yok. Sonuna kadar bu işin üstüne gitmeye karar verdiğimize göre..."

"O zaman anlaştık. Gece iki vardiya halinde nöbet tutacağız."

Bundle yine bir şey söylemek için ağzını açtı, ama yine sustu kaldı.

Bill onayladı. "Hakkın var. İlk nöbet kimin?"

"İstersen yazı tura atalım."

"En doğrusu bu."

"Peki. İşte para. Yazı gelirse ilk nöbet senin, ikincisi benim. Tura gelirse tam tersi."

Gümüş para havada döndü, yere düştü. Jimmy bakmak için eğildi.

"Tura," dedi. "İlk nöbet benim."

Bill dişlerini gıcırdattı.

"Aman Tanrım!" diye homurdandı. "Gecenin ilk yarısı senin. Herhalde ne olacaksa o sırada olup bitecek. Sıra bana geldiğindeyse eğlence bitmiş olacak."

"Kim bilir! Katillerin ne yapacağı belli olur mu? Evet, seni kaçta uyandırayım? Üç uygun mu?"

"Bence uygun."

Sonunda Bundle da konuştu.

"Ya ben ne yapacağım?"

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Yatağına girip mışıl mışıl uyuyacaksın."

"Yooo... Bu hiç heyecanlı değil."

Jimmy nazikçe itiraz etti.

"Belli olur mu? Belki Bill'le ben sağ salim yaşarken sen yatağında öldürülebilirsin."

"Evet, bu da bir olasılık! Jimmy, biliyor musun, ben kontesin tavrından hiç hoşlanmadım. Ondan kuşkulanıyorum."

Bill hiddetle haykırdı.

"Saçmalama Bundle. O kesinlikle tüm kuşkuların dışında bir insan."

Bundle atıldı.

"Nereden biliyorsun?"

"Bildiğim için söylüyorum. Macar Elçiliğinden yüksek rütbeli biri ona kefil oldu."

Bundle hemen kendini topladı ve geri adım attı.

"Demek öyle?"

Bill homurdanmayı sürdürüyordu.

"Siz kadınlar hep aynısınız. Bir kadın dikkati çekecek kadar güzelse... kontes de çok güzel ve alımlı..."

Bundle erkeklerin bu konudaki dayanaksız görüşlerini çok iyi biliyordu. Bu sözleri tartışmaya bile değer bulmadı.

"İyi tamam," dedi. Sen yeter ki gidip kadının pembe kulağına her şeyi fısıldama! Ben yatmaya gidiyorum. Salonda sıkıntıdan patlayacaktım neredeyse. Bir daha oraya girmem artık."

Bundle odadan çıktı.

Bill, Jimmy'ye döndü.

"Sevgili Bundle, helal olsun ona. Doğrusu ya onunla epey uğraşmamız gerekeceğini düşünüyordum. Ne kadar meraklı bir tip olduğunu sen de bilirsin. Ne kadar sağduyulu bir kadın olduğunu gösterdi."

"Ben de onu çok takdir ettim. Hatta diyebilirim ki beni çok şaşırttı."

"Bundle duyarlı, sağduyulu bir kızdır. Bir şeyin olanaksız olduğunu anlayabilir. Neyse, sanırım yanımızda öldürücü silahlarımız olmalı. Romanlardaki aynasızlar böyle bir işe girişecekleri zaman yanlarında tabancaları olur, öyle değil mi?"

Jimmy gururla gülümsedi.

"Bende mavi burunlu bir otomatik var. Adamakıllı ağır ve korkutucu görünüyor. Nöbet sırası sana gelince veririm."

Bill arkadaşına hem saygı hem kıskançlıkla baktı.

"Onu yanına almayı sana düşündüren neydi Jimmy?"

Delikanlı kayıtsız bir havada yanıt verdi.

"Bilmem ki! İçimden öyle geldi, aldım işte."

Bill endişeyle, "Umarım yanılıp da boşuna adam öldürmüş olmayız" dedi. Yani, yanlış kimseyi, demek istedim."

Bay Thesiger çok ciddi bir sesle cevap verdi.

"Bu talihsizlik olur."

18. BÖLÜM

Jimmy'nin Maceraları

Öykünün bu kısmı üç ayrı ve birbirinden bağımsız bölüm olarak kabul edilmeli.

Gece gerçekten de olaylı geçti. Ve olayın içindeki her üç kişi de olaylara kendi kişisel açılarından bakıp yorumladılar.

Anlatmaya hoş ve sempatik bir genç adam olan Jimmy Thesiger'ın komplo arkadaşına iyi geceler dilediği andan başlayalım.

Bill ayrılırlarken, "Unutma, sabaha karşı üçte," dedi ve şakacı bir dille ekledi. "Tabii eğer hâlâ sağ olursan..."

O anda Bundle'ın duyup da kendisine aktardığı sözcüğü anımsayan Jimmy, öfkeyle aynı sözcüğü kullanarak yanıt verdi.

"Ahmağın teki olabilirim ama göründüğüm kadar da ahmak değilim."

Bill ağır ağır, "Gerry için de aynı şeyi söylemiştin," dedi. "Anımsıyor musun? Ve o gece..."

Jimmy sert bir sesle haykırdı.

"Kapa çeneni be sersem! Hiç mi *incelik* yok sende?"

"Olmaz mı? Ben genç bir diplomatım. Ve tüm diplomatlarda incelik vardır."

Jimmy alayla güldü.

"Ah! Olabilir ama... Sen hâlâ larva seviyesinde olmalısın."

Bill birden konuyu değiştirerek daha önce de kafasına takılan konuya döndü.

"Bundle'dan emin olamıyorum. Onun... şey... çok fazla zorluk çıkarmasını bekliyordum. Bundle değişti. Çok değişti. Çok da iyi oldu."

"Sizin Codders da bugün aynı şeyi söyledi. Hatta buna çok şaşırdığını, onun açısından çok hoş bir sürpriz olduğunu da belirtti."

"Bana kalırsa Bundle onun karşısında bu konuyu biraz abarttı. Ama Codders o kadar ahmak ki her şeye inanıyor. Neyse, iyi geceler. Zamanı geldiğinde beni uyandırmakta biraz zorlanabilirsin, ama sakın yılma!"

Jimmy, "Sen de Gerry Wade gibi olma da," diyerek berbat bir şaka ile karşılık verdi.

Bill dostunu sitemli bakışlarla süzdü.

"Ölüleri mezarlarında neden rahat bırakmıyorsun ki? Şimdi durup dururken insanın huzurunu kaçırmanın yeri mi?

"Deminki sözünün acısını çıkarıyorum. Neyse, haydi git artık. Yaylan."

Ancak Bill orada duruyor, sanki ayakları gitmek istemiyordu. Önce bir ayağının üstüne yüklendi, sonra ayak değiştirdi ve homurdandı.

"Bak Jimmy."

"Ne var?"

"Söylemek istediğim... kendine dikkat edeceksin değil mi? Başına bir şey gelmeyecek, değil mi? Şaka maka ama zavallı Gerry'yi ve Ronny'yi düşününce..."

Jimmy ona öfkeyle baktı. Bill hiç kuşkusuz çok iyi niyetli bir insandı ama çabalarının karşılığında onu cesaretlendirdiği de söylenemezdi.

"Sana benim Leopold'ü göstermem gerektiği anlaşılıyor."

Elini biraz önce gidip giydiği lacivert elbisenin cebine soktu ve oradan çıkardığı şeyi Bill'e gösterip gururla ekledi.

"Gerçek bir mavi burunlu otomatik."

Bill şaşkınlıkla kekeledi.

"Sahi mi? Bu tabanca gerçek mi?"

Çok etkilendiğinde hiç kuşku yoktu.

"Bu tabancayı uşağım Stevens satın aldı," diye açıkladı Jimmy. Sadık temiz ve düzenli. Düğmesine basıyorsun, gerisini Leopold hallediyor."

"Ah! Bak, ne diyeceğim Jimmy."

"'Söyle."

"Dikkatli ol, olur mu? Yani... sakın bununla birine ateş etme. Eğer Digby'yi uykusunda gezerken vurursan korkunç olur."

"Hiç merak etme, dikkatli olurum, Bill. Gerçi bunca para verdiğim Leopold'ün değerini sınamak isterim ama kana susamış ruhumu elimden geldiği kadar yatıştırmaya çalışacağıma da söz veririm."

"Neyse, iyi geceler Jimmy."

Bill endişeliydi. Aynı şeyi o akşam onuncu kez söylüyordu. Neyse ki bu kez gerçekten arkadaşından ayrılıp odasına gitti.

Böylece Jimmy tek başına kaldı.

Sir Stanley Digby, evin batı kanadının en ucundaki odada kalıyordu. Odanın hemen yanında bir ara kapıyla geçilen banyo dairesi vardı. Öbür tarafında da yine bir ara kapıyla geçilen küçük bir oturma odası vardı. Bu oda Bay O'Rourke'a verilmişti. Bu üç odanın kapıları önlerindeki küçük koridora açılıyordu. Nöbetçinin işi kolaydı. Koridorun hole bağlandığı noktada meşeden yapılmış bir niş vardı. Bu nişin gölgesine konan sandalye nöbetçi için kusursuz bir saklanma alanı oluşturuyordu. Batı kanadına başka giriş yoktu, içeriye girmek isteyen veya içeriden çıkmak isteyen birinin nöbetçiye

görünmeden geçmesi olanaksızdı. Zaten koridordaki lambalardan biri de sürekli yanıyordu.

Jimmy rahatça buraya yerleşti. Meşe kaplamalar onu gözlerden gizliyordu. Bacak bacak üstüne attı, Leopold tabancasını dizlerinin üstüne yerleştirdi.

Saatine baktı. Bire yirmi vardı. Ev halkı odalarına çekildiğinden beri tam bir saat geçmişti. Çok uzaktaki saatin tıkırtısından başka sessizliği bozan hiçbir ses yoktu.

Her nedense bu ses Jimmy'yi tedirgin etti. Ona bazı şeyler anımsatıyordu... Gerald Wade... şöminenin rafında tıkırdayan yedi saat... Onları oraya kim ve neden dizmişti? Jimmy ürperdi.

Böylesine beklemek insanı çıldırtan bir şeydi. Ruh çağırma seanslarında bir şeyler olması hiç de şaşırtıcı değildi aslında. Orada da karanlıkta en ufak sese kulak kesilip hareketsiz bekliyordunuz. Ve tabii aklınıza en olmayacak en korkunç düşünceler birbiri ardından geliyordu...

Ronny Devereux!... Ronny Devereux ve Gerry Wade!... İkisi de genç, ikisi de hayat dolu ve enerjik insanlardı. Sıradan, neşeli, sağlıklı genç adamlar – Peki ama şimdi neredeydiler? Toprağın derinliklerinde... Kurtlar etlerini kemiriyordu... Offf!... Neden sanki bu korkunç düşünceleri zihninden çıkarıp atamıyordu?

Yeniden saatine baktı. Biri yirmi geçiyordu. Zaman ne kadar da ağır ilerliyordu.

Bundle olağanüstü bir kızdı. Yedi Kadran'ın inine girebilecek kadar da cesur ve gözü pekti. Neden sanki kendisi bunu düşünememişti? Herhalde bunun tek nedeni bunun akıl almayacak kadar absürt bir şey olmasıydı.

Yedi Numara... Bu Yedi Numara kim olabilirdi? Acaba o da bu gece, bu evin içinde miydi? Belki de oradaydı. Uşak kılığına mı girmişti? Tabii ki konuklardan biri olamazdı. Hiç sanmıyordu. Bu

olanaksızdı. Zaten bütün bu olup bitenler akıl almaz şeylerdi. Eğer Bundle'ın kesinlikle doğruyu söylediğinden emin olmasaydı, bütün bunları uydurduğunu düşünebilirdi.

Esnedi. Çok tuhaftı bu. Onun kolay kolay uykusu gelmezdi. Ama bir yandan da sinirleri çok gergindi.

Yeniden saatine baktı. İkiye on vardı. Zaman ilerliyordu.

Sonra birden soluğunu tutarak öne doğru eğildi, dikkatle dinledi. Bir ses duymuştu.

Dakikalar geçiyordu... Aynı sesi yine duydu. Bir tahta gıcırtısı... Ses aşağı kattan geliyordu. Ses yine duyuldu. Hafif, uğursuz bir gıcırtı. Birisi hırsız gibi evin içinde dolaşıyordu.

Jimmy sessizce ayağa kalktı. Yavaşça merdivenlerin başına süzüldü. Jimmy sağ eliyle Leopold'ü sımsıkı kavramıştı. Her şey sakin, yerli yerinde görünüyordu. Etraf derin bir sessizliğe bürünmüş gibiydi. Ama genç adam bir ses duyduğundan emindi. Hayal kurmamıştı.

Sessizce merdivenlerden indi. Tabanca yine elindeydi. Büyük holde en ufak bir ses yoktu. Eğer yanılmıyorsa ses tam kendi bulunduğu yerin altından gelmişti. Orada da kütüphane vardı.

Yavaşça kütüphanenin kapısına yaklaşıp tahtaya kulağını dayadı, ama bir şey duyamadı. Sonra birden hızla kapıyı ardına kadar açtı ve elektrik düğmesini çevirdi.

Büyük oda ışıkla doldu. İçeride hiç kimse yoktu. Boştu.

Jimmy kaşlarını çattı.

"Sesin buradan geldiğine yemin edebilirim." diye mırıldandı.

Geniş kütüphanenin üç camlı Fransız kapısı terasa açılıyordu. Jimmy camlara doğru ilerledi. Ortadaki kapının sürgüsü çekilmemişti. Kapıyı açtı ve terasa çıktı. Terası bir baştan bir başa gözden geçirdi. Hayır, kimse yoktu.

Kendi kendine mırıldandı.

"Her şey yolunda görünüyor. Ama yine de..."

Bir süre düşüncelerine dalmış bir halde orada durdu. Sonra yeniden kütüphaneye girdi. Kapıyı içeriden kilitledi ve anahtarı cebine koyup ışıkları söndürdü. Sonra bir süre olduğu yerde durarak etrafa kulak kesildi. Ve yeniden sessizce terasa açılan orta kapının yanına gitti. Leopold elinde etrafı dinledi.

Terasta biri ses çıkarmadan koşuyor muydu? Şurada mıydı, yoksa bu tarafta mı? Hayır... hayal gücünün oyunuydu bu. Leopold'ü sımsıkı tutarak kulak kesildi.

Uzaklarda ahırın saati ikiyi çaldı.

19. BÖLÜM

Bundle'ın Maceraları

Bundle sağduyulu ve becerikli bir kızdı. Öngörülerinde hemen hiç yanılmazdı. Jimmy olmasa bile Bill'in o geceki olaylara karışmasına, kendisini tehlikeye atmasına izin vermeyeceğini önceden tahmin etmişti. Tartışarak zaman kaybetmek istememişti. Onlardan ayrıldı. Kendi planlarını ve gerekli ayarlamaları yapmıştı. Akşam yemeği için giyinmeye çıktığı zaman, yatak odasının penceresinden kısaca dışarı bakmak onun için yeterli olmuştu. Abbey'nin kurşun renkli duvarlarının sarmaşıklarla kaplı olduğunu zaten biliyordu. Neyse ki tam penceresinin önündeki sarmaşık diğerlerinden daha sağlam ve dirençli görünüyordu. Dolayısıyla da spor hareketlerini gerçekleştirmesi için uygundu.

Bill'le Jimmy'nin planları konusunda bir diyeceği yoktu. Ancak yeterli olmayabileceğini düşünüyordu. İtiraz etmemişti çünkü boşluğu kendisi doldurmaya kararlıydı. Kısacası Bill'le Jimmy kendilerini Abbey'nin içiyle kısıtlarken o tüm dikkatini malikânenin dışına yöneltme niyetindeydi.

Onlar karşısında yumuşak başlı görünüp uysallıkla denilenleri kabul ederken, onları böylesine kolayca, kuşkulandırmadan aldatabilmiş olmaktan zevk duymuştu. Erkekleri kandırmak ne kolaydı.

Bill zaten pek parlak zekâlı biri değildi. Ama Bundle'ı yakından tanıyordu ve onun böyle kolayca kaderine razı olmayacağını bilmesi gerekirdi. Neyse, şimdiden sonra öğrenecekti bunu. Jimmy Thesiger'a gelince onu pek tanımıyordu ama onun da son günlerde yaşananlara bakarak Bundle'ın kolay kolay geri çekilmeyeceğini bilmesi ya da en azından tahmin etmesi gerekirdi.

Genç kadın odasına çekilir çekilmez hazırlıklara başladı. Öncelikle gece elbisesiyle içindeki iç kıyafetlerini çıkardı. Sonra yeniden sıfırdan giyinmeye başladı. Gelirken hizmetçisini getirmemişti ve valizini kendisi hazırlamıştı. Böyle yapmasa meraklı Fransız hizmetçi hanımının yanına niçin binici pantolonu aldığını merak edecek ve belki öteki hizmetçilere gördüklerini anlatacaktı.

Bundle binici pantolonunu giydi, ayaklarına kauçuk altlı ayakkabılarını geçirdi, üstüne de koyu renkli bir kazak geçirdi. Artık sarmaşıklardan aşağı kaymaya hazırdı. Saate baktı. Henüz yarımdı. İşe girişmek için çok erkendi. Bir şey olacaksa, bu kadar erken olacağını düşünmüyordu. Ev halkına uykuya dalmaları için zaman tanımak gerekiyordu. Bundle tam bir buçukta harekete geçmeye karar vermişti.

Işığı söndürüp pencerenin yanına oturdu ve beklemeye başladı. Bir buçuk olunca yerinden kalktı, camı açtı ve ayağını pervazın kenarından dışarı uzattı. Çok güzel bir geceydi. Sakin ve serindi. Ay yoktu, gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

Kayacağı dalı kolaylıkla buldu. Bundle'la iki kız kardeşi çocukken Chimneys'in bahçesinde çok koşturmuş, ağaçlara tırmanmışlardı. Dolayısıyla tırmanma konusunda kedi kadar çevikti. Hiç ses çıkarmadan, neredeyse soluk bile almadan aşağı kaydı ve çiçek tarhına sessizce indi.

Kafasında planını toparlamak için bir iki saniye kadar olduğu yerde durdu. Havacılık Bakanı ve sekreterinin evin Batı kanadında kaldıklarını biliyordu. Orası Bundle'ın o anda bulunduğu noktanın

tam ters tarafıydı. Evin güney ve batı cephesi boyunca geniş bir teras uzanıyor ve terasın ucu geniş duvarlarla çevrili bir meyve bahçesinde sonlanıyordu.

Bundle çiçek tarhından çıkıp köşeyi döndü ve evin güney tarafını çeviren terasın başladığı noktaya geldi. Evin gölgesine sığınarak sessizce teras boyunca süzüldü. İkinci köşeye gelince birden irkildi. Bu onun açısından tam bir şoktu. Tam orada bir adam duruyordu ve adamın onun yolunu kesmek niyetinde olduğu belliydi.

Ama sonra Bundle adamı tanıdı.

"Ah, Bay Battle. Beni korkuttunuz."

Battle neşeyle, "Zaten benim burada bulunma nedenim de bu," dedi.

Bundle ona bakınca, tanınmamak için kıyafet değiştirme çabasının ne denli boş ve yararsız olduğunu bir kez daha anladı. Bu iriyarı cüsse, ifadesiz yüz öylesine belirgindi ki, göze batmaması olanaksızdı. Tipik bir İngiliz'di o! Bundle bir şeyden emindi. Başmüfettiş Battle hiç de akılsız biri değildi.

Fısıldayarak sordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Etrafta dolaşan olup olmadığına bakıyordum."

Bundle şaşırdı. "Ah!"

"Örneğin siz Lady Eileen. Gecenin bu saatinde yürüyüşe çıktığınızı hiç sanmıyorum."

Bundle yavaşça, "Yani geri dönmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

Battle başıyla onayladı.

"Çok anlayışlısınız Lady Eileen. Benim de söylemek istediğim aynen buydu. Şey... kapıdan mı çıktınız, yoksa pencereden mi?"

"Pencereden. Sarmaşıklardan inip çıkmak hiç zor değil."

Başmüfettiş Battle düşünceli gözlerle yukarıya baktı.

"Evet. Öyle olmalı."

"Demek geri dönmemi istiyorsunuz? Bu hiç hoşuma gitmez. Ben öncesinde evin batı tarafına bir bakmak istiyordum."

"Bunu yapmak isteyen yalnızca siz değilsiniz. Ben bakarım."

Bundle sinirlenmişti. Hırsla homurdandı.

"Bu halinizle fark edilmemeniz olanaksız."

Ancak Battle bu duyduklarından mutlu olmuş gibiydi.

"Umarım öyledir. *Tatsızlık çıksın istemem.* Hedefim bu! Görevimi yapmak zorundayım. Evet, Lady Eileen, artık yatağınıza dönme zamanı."

Bundle başmüfettişin sesindeki kararlılık karşısında istemeyerek de olsa geriye döndü. Sarmaşığa tutunup tırmanmaya başladı. Tam yarı yola gelmişti ki, aklına gelen bir fikir yüzünden az daha sarmaşığı bırakıp düşüyordu.

Yoksa Başmüfettiş Battle *ondan* kuşkulanmış mıydı?

Adamın tavrındaki bir şey –bir farklılık– bunu ima eder gibiydi. Evet, Bundle onun davranışlarında bir tuhaflık fark etmişti. Odasının penceresinden içeri adımını atarken gülmekten kendini alamadı. Battle'ın ondan kuşkulanması çok tuhaftı.

Battle'ın sözünü dinleyip odasına dönmüş olsa bile, Bundle'ın yatağa girip uyumak gibi bir niyeti yoktu. Müfettişin de onun bunu yapacağına inanmadığından emindi. O, olanaksıza inanacak insanlardan değildi. Ve böylesine heyecanlı bir gecede Bundle gibi bir genç kadının yatağa girip uyuması imkânsızdı.

Saatine baktı, ikiye on vardı. Bir iki dakika durup bekledikten sonra yavaşça odasının kapısını açtı. Etraf sakin ve sessizdi. Hiç ses yoktu. Yavaşça koridorda ilerlemeye başladı.

Birden durdu. Bir an bir tahta çıtırtısı duyduğunu sandı. Bekledi. Yanıldığından emin olunca yeniden ilerlemeye başladı. Bu arada ana koridora çıkmıştı, batı kanadına doğru yöneldi. Köşeye gelince yavaşça başını uzatıp baktı. Ve şaşkınlıktan donakaldı.

Nöbet iskemlesi boştu. Jimmy Thesiger yerinde yoktu.

Bundle çok şaşırmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. "Acaba ne oldu?" diye düşündü. "Jimmy neden nöbet yerinden ayrıldı? Bunun anlamı ne?"

O sırada bir saatin ikiyi çaldığını duydu.

Bundle hâlâ olduğu yerde donakalmış duruyor, atacağı adımı düşünüyordu. Birden yüreği şiddetle çarpmaya başladı. Ve bir an durdu sanki! Dikkatle baktı. Evet, yanılmıyordu.

Terence O'Rourke'un kapısının tokmağı yavaş yavaş hareket ediyordu.

Bundle büyülenmiş gibi kapı tokmağına bakıyordu. Kapı açılmadı, tokmak yavaşça döndü ve yine eski yerine geldi. Peki, ama neler oluyordu?

Bundle birden kararını verdi. Jimmy bilinmeyen bir nedenle görevinin başından ayrılmıştı. Bu durumda Bill'e haber vermeliydi.

Acele ve sessiz adımlarla geldiği yoldan geri döndü ve genç adamın odasına daldı. Fısıltı tonunda telaşla haykırdı.

"Uyan Bill, uyan! Haydi kalk, çabuk!"

Ancak bu çağrısına yanıt alamadı.

Yeniden sabırsızlıkla seslendi.

"Bill!"

Yine yanıt alamayınca sinirlenerek lambayı yaktı. Ve ikinci bir kez şaşkınlıktan dondu kaldı.

Oda boştu, yatak bozulmamıştı bile.

İyi de Bill neredeydi?

Birden soluğu kesildi. Burası Bill'in odası değildi. Bir sandalyenin üstüne atılan gecelik, tuvalet masasının üstündeki eşyalar, başka bir sandalyenin üstüne bırakılan siyah kadife tuvalet buranın bir kadın odası olduğunu gösteriyordu. Bundle telaştan yanılmış olmalıydı. Burası Kontes Radzky'nin odasıydı.

İyi de kontes neredeydi?

Bundle tam kendi kendine bunu sorduğu sırada gecenin sessizliğini yaran bir gürültü duyuldu.

Ses aşağıdan geliyordu. Bundle kontesin odasından dışarı fırlayarak aşağı kata koştu. Gürültünün kaynağı kütüphaneydi: Sandalyeler devriliyor, çatırdıyordu.

Bundle çaresizlik içinde kapıya vurdu. Kapı kilitliydi. Ancak içerideki kavga seslerini net olarak algılıyordu. Hiddetli solumaları, boğuk, birbirine karışan erkek seslerini, küfürleri, kavga sırasında fırlatılan eşyaların kırılırken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Ve geceyi yaran iki el ateşin ardından sessizlik hâkim oldu yine...

20. BÖLÜM

Loraine'in Maceraları

Loraine Wade uyandı ve yatağında doğrulup lambayı yaktı. Tam bire on vardı. O akşam erken yatmıştı. Yatağa girdiğinde saat dokuz buçuktu. İstediği saatte rahatça uyanabilen insanlardandı. Bu yüzden birkaç saatlik uykuya rağmen zindeydi ve dinlenmişti.

Köpeklerinin ikisi de odasında onunla yatıyordu. Şimdi de köpeklerden biri başını kaldırmış, soran gözlerle ona bakıyordu.

Loraine'in "Bir şey yok Lurcher. Sakin ol," demesiyle birlikte iri hayvan söz dinleyerek yattı; ama gözlerini kapamadı, uzun kirpiklerinin arasından hanımını izlemeyi sürdürdü.

Aslında Bundle, Loraine'in yumuşak başlılığından kuşkulanmakta haklıydı. Ama bu kuşkusu çabuk geçmişti. Loraine sağduyulu ve kendine söylenenleri yapmaya, olayların dışında kalmaya hazır görünüyordu.

Ancak o anda biri Loraine'in küçük, solgun yüzünü dikkatle inceleyecek olsa, bu yüzdeki kararlılığı, bu minik çenedeki azmi görürdü.

Loraine yatağından kalkıp hemen tüvit bir etekle ceket giydi. Ceketinin cebine küçük bir el feneri koydu. Sonra şifoniyerin çekmecelerinden birini açıp içinden sedef kabzalı –oyuncağı andıran–

küçük bir tabanca çıkardı. Bunu bir önceki gün Harrods mağazasından almıştı ve buna sahip olmaktan çok mutluydu.

Bir şey unutup unutmadığını anlamak için etrafına bakındı. O anda iri köpek yerinden kalkıp sahibine yanaştı. Hayvan kuyruğunu sallıyor, yalvaran gözlerle hanımına bakıyordu.

Loraine başını iki yana salladı.

"Hayır Lurcher. Gelemezsin. Sahibin bu akşam seni yanına almayacak. Haydi, iyi bir çocuk ol ve yerine git."

Köpeğin başına bir öpücük kondurup onu yerine gönderdi. Sonra sessizce odadan dışarıya çıktı, kapıyı kapattı.

Evin yan kapısından çıkıp garaja doğru yürüdü. İki kişilik arabasını akşamdan hazırlamıştı. Hemen arabasına bindi. Evin önünde hafif bir yokuş vardı. Yavaşça arabayı yoldan aşağıya doğru kaydırdı. Evden biraz uzaklaşana kadar motoru çalıştırmadı. Sonra kolundaki saate baktı ve gaz pedalına bastı.

Daha önceden belirlediği noktada arabasından indi. Tam burada Abbey Malikânesi'nin bahçe çitlerinde kolayca geçebileceği bir açıklık vardı. Birkaç dakika sonra ayakları biraz çamurlanmış bir halde malikânenin bahçesine girmişti bile.

Elinden geldiği kadar ses çıkarmamaya çalışarak binanın sarmaşık kaplı tarafına doğru yaklaştı. Aynı anda ahırlardaki saat ikiyi çalıyordu.

Terasa yaklaştığı sırada Loraine'in kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Etrafta kimseler yoktu. Tam bir sessizlik hâkimdi. Hiçbir yaşam belirtisi görülmüyordu. Terasa çıkıp etrafına bakındı.

Birden, yukarıdan atılan bir şey Loraine'in tam ayağının dibine düştü. Genç kadın eğilerek bunu aldı. Kahverengi bir paket kâğıdına gevşekçe sarılmış bir şeydi bu. Loraine elinde paketle yukarıya baktı.

Tam üstünde açık bir pencere vardı. O bakarken biri dışarı doğru uzandı. Ve hemen ardından da bir adam sarmaşıklardan aşağı süzülmeye başladı.

Loraine pencereden aşağı kayan bacakları görünce daha fazla beklemedi. Paketi sımsıkı tutarak tüm hızıyla koşmaya başladı.

Birden arkasında büyük bir gürültü koptu.

Boğuk bir ses, "Bırak beni," diye haykırıyordu.

Loraine'in çok iyi tanıdığı bir ses yanıt verdi. "Yağma yok! Hayır, olmaz. Ah... siz miydiniz? Siz, ha?"

Loraine paniğe kapılmıştı, delicesine koşuyordu. Tam köşeyi döndüğü anda iriyarı bir adamın neredeyse kollarının arasında buldu kendini.

Battle yavaşça, "Tamam, tamam! Sakin olun," dedi.

Loraine konuşmaya çabaladı.

"Yetişin. Çabuk, çabuk olun! Birbirlerini öldürecekler. Yalvarırım... çabuk olun."

Aynı anda bir silah sesi duyuldu. Bunu bir ikincisi izledi.

Başmüfettiş Battle koşmaya başladı. Loraine de onu izliyordu. Loraine'in biraz önce döndüğü köşeyi döndüler ve kütüphanenin camlı kapısının önüne geldiler. Kapı açıktı.

Battle durdu ve el fenerini yakıp etrafı araştırdı. Genç kadın hemen arkasındaydı. Loraine gördüğü karşısında kendini tutamayarak bir çığlık attı.

Kapının eşiğinde Jimmy Thesiger bir kan gölünün ortasında yatıyordu. Sağ kolu tuhaf bir şekilde yana sarkmıştı.

Loraine, "Ölmüş!" diye haykırdı. "Ah, Jimmy... Jimmy... ölmüş."

Battle onu sakinleştirmeye çalışırken uyardı.

"Susun, sakin olun. Yanılıyorsunuz. Bu delikanlının öldüğünü sanmıyorum. Lütfen düğmeyi bulup ışıkları yakın."

Loraine denileni yaptı. Odanın içinde oraya buraya çarparak ilerledi, sonunda ışığı yaktı.

Battle rahat bir nefes alarak, "Korkulacak bir durum yok," dedi. "Yalnızca sağ kolundan yaralanmış. Kan kaybından bayılmış. Gelin, bana yardım edin."

Kütüphanenin kapısına vuruluyordu. Seslenen, sorular yağdıran, telaşlı sesler duyuluyordu.

Loraine çekinerek kapıya baktı.

"Açayım mı?"

"Acelesi yok. Daha sonra açarız. Haydi, gelin bana yardım edin."

Genç kadın denileni yaptı. Battle cebinden beyaz, büyük ve tertemiz bir mendil çıkardı ve Loraine'in yardımıyla bunu yaralı genç adamın koluna sardı.

Başmüfettiş, "Tamam. Oldu işte. İyileşecek," dedi. "Hiç endişelenmeyin. Bu gençler kediler gibi dokuz canlıdırlar. Baygınlığın nedeni kan kaybı değil. Düşerken başını yere çarpmış olmalı."

Oda kapısının dışındaki sesler dayanılmaz bir hâl almıştı. George Lomax'ın sesiyse hepsini bastırıyordu.

"Kim var orada?" diye haykırıyordu. "Hemen kapıyı açın!"

Battle iç geçirdi.

"Sanırım açmamız gerekiyor," dedi. "Yazık!"

Gözleriyle olay yerini adeta taradı. Jimmy'nin hemen yanı başında bir otomatik tabanca duruyordu. Battle tabancayı dikkatle aldı, özenle tutarak inceledi. Homurdandı ve tabancayı masanın üstüne bıraktıktan sonra gidip kapıyı açtı.

İçerisi bir anda insanlarla doldu. Neredeyse hepsi aynı anda konuşuyorlardı. George Lomax ne diyeceğini bilemez bir hâlde, sert bir sesle haykırdı.

"Bu... bu... bütün bunların anlamı ne? Neler oluyor? Ah, siz miydiniz müfettiş? Neler oluyor? Şey... ne oldu?"

Bill Eversleigh, "Tanrım! Jimmy, sevgili Jimmy," diye haykırarak yerde hareketsiz yatan arkadaşına bakıyordu.

Mor bir sabahlık giymiş olan Lady Coote, "Ah! Zavallı çocuk!" diyerek Battle'ın önünden geçip Jimmy'nin yanına gitti ve bir anne şefkatiyle onun üstüne eğildi.

Bundle haykırdı.

"Loraine!"

Herr Eberhard, "Gott im Himmel!"[1] ve buna benzer bir şeyler dedi.

Sir Stanley Digby merakla sordu.

"Tanrım! Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Bir oda hizmetçisi çığlık atarak, "Şu kana bakın!" diye bağırıp odadan kaçtı.

Bir uşak, "Tanrım!" diye haykırdı.

Kâhya ilk anın telaşını üzerinden atarak el işaretiyle uşaklara odadan çıkmaları gerektiğini belirtti. Becerikli Bay Bateman, George Lomax'a, "Bazılarını dışarı çıkaralım mı efendim?" sorusunu yöneltti.

Sonrasında hepsi rahat bir soluk aldılar.

George Lomax, "İnanılmaz!" dedi. "Battle, *neler oluyor*, söyler misin?"

Battle onun yüzüne şöyle bir baktı. George bunun anlamını hemen kavradı.

Kapıya doğru gitti ve, "Artık herkes yatağına dönsün lütfen," dedi. "Bir... bir..."

Battle ona yardımcı oldu.

"Küçük bir kaza."

"Ah, evet. Küçük bir kaza oldu. Lütfen herkes odasına çıksın."

Ancak hiç kimsenin odasına dönmeye niyeti yoktu.

"Lady Coote... lütfen."

Lady Coote şefkatle, "Ah! Zavallı çocuk!" diye inledi.

Ve istemeyerek diz çöktüğü yerden kalktı.

O sırada Jimmy de yattığı yerden doğrulmuştu. Ve boğuk bir sesle sordu.

(1) Tanrı aşkına!

"Merhaba! Neler oldu?"

Etrafa boş gözlerle baktı, sonrasında kendine geldi, gözlerinde zekâ ışıkları belirmişti.

Telaşla sordu.

"Onu yakaladınız mı?"

"Kimi?"

"O adamı. Sarmaşıktan aşağı iniyordu. Ben şurada camlı kapının önündeydim. Onu yakaladım ve boğuşmaya başladık..."

Lady Coote söze karıştı.

"Demek şu ahlaksız, aşağılık hırsızlardan biriydi? Zavallı çocuk!"

Jimmy etrafına bakınıyordu.

"Şey... korkarım, burayı biraz fazla altüst etmişiz. Ama adam çok güçlüydü. Epeyce boğuştuk."

Bu odanın halinden de anlaşılıyordu. Odada kırılabilecek ne varsa kırılmış, parçalanmıştı.

"Peki... ya sonra ne oldu?"

Jimmy yanıt vermedi. Etrafına bakınıyor, bir şey arıyordu.

Sonra merakla sordu.

"Leopold nerede ya? Mavi burunluların gururu otomatik tabancam nerede?"

Battle başıyla masanın üstündeki tabancayı işaret etti.

"Bu sizin mi Bay Thesiger?"

"Evet, benim, küçük Leopold'üm. Kaç el ateş etmişim?"

'"Bir el."

Jimmy dudak büktü.

"Leopold bana düş kırıklığı yaşattı. Demek tetiğe yeterince güçlü basamadım. Yoksa atışa devam ederdi."

"İlk kim ateş etti?"

Jimmy, "Korkarım ki ben," dedi. "Adam birden elimden kurtuldu. Onun kapıdan sıvışmak üzere olduğunu görünce Leopold'ün

tetiğine bastım. O da döndü ve bana ateş etti. Sanırım bunu hesaba katmamıştım. Sonrasında bayılmış olmalıyım."

Bir az da utanarak başını sıvazladı.

Sir Stanley Digby birden telaşlandı.

"Sarmaşıktan indiğini mi söylemiştiniz? Tanrım! Lomax! Yoksa onu alıp gittiler mi?"

Panik içinde koşarak odadan çıktı. Her nedense onun yokluğu sırasında kimse konuşmadı. Sir Stanley Digby birkaç dakika sonra döndü. Yuvarlak, tombul yüzü bembeyazdı.

"Tanrım! Battle!" dedi. "Almışlar. O'Rourke derin bir uykuda, sanırım ona uyku hapı içirmişler. Onu uyandıramadım. Belgeler yok, ortadan kaybolmuş."

21. BÖLÜM

Formül Bulunuyor

"Der liebe Gott!" diye mırıldandı Bay Eberhard.

Yüzü kireç gibi olmuştu.

George sitemle Battle'a dönerek onu suçladı.

"Bunlar doğru mu Battle? Halbuki ben tüm kontrolü size bırakmıştım."

Başmüfettişin kaya kadar sağlam kişiliği burada da kendini göstermişti. Yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı.

"En iyiler bile bir gün yenilebilir."

"Yani, yani... siz... gerçekten de belgelerin kaybolduğunu mu söylüyorsunuz?"

Olay ortadayken, başmüfettişin başını hayır anlamında iki yana sallaması kadar, rahatlığı da oradakileri şaşırttı.

"Hayır, hayır Bay Lomax. Durum sandığınız kadar kötü değil. Her şey yolunda. Ancak bunun için bana değil, bu genç bayana teşekkür etmeniz gerekiyor."

Ve şaşkınlıkla kendisine bakan Loraine'i işaret etti. Sonra genç kıza yaklaşarak kızın hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu kahverengi kâğıda sarılı paketi aldı.

"Sanırım aradığınızı burada bulacaksınız Bay Lomax."

George'dan daha atik davranan Sir Stanley Digby hemen atılıp paketi aldı, aceleyle açtı ve içindekilerin kendi belgeleri olduğunu görerek rahat bir soluk aldı. Herr Eberhard ise Almanca bir şeyler mırıldanarak beyninin ürünü olan yavrusunu göğsüne bastırdı.

Sir Stanley, Loraine'e döndü ve içtenlikle elini sıktı.

"Sevgili genç bayan," dedi. "Size minnettarız."

George da onayladı.

"Evet, gerçekten de çok şey borçluyuz size. Ancak sizin burada... şey..." Cümlesini tamamlamadan kendisine tamamen yabancı olan bu genç hanıma baktı.

Loraine yardım istercesine Jimmy'ye bakıyordu. Jimmy, genç kadını içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmak için hemen devreye girdi.

"Bu Bayan Wade. Gerald Wade'in kız kardeşi."

George hararetle genç kadının elini sıktı.

"Öyle mi? Bayan Wade, size minnettarlığımızın ne kadar derin olduğunu anlatabilmek isterdim. Ancak itiraf etmeliyim ki hâlâ burada..."

Sustu. Etrafındaki dört kişi de o an için bir açıklama yapmanın çok zor olduğunu hissediyorlardı. Bu kez de imdada yetişen Battle oldu.

"Bu konuya açıklama getirmeyi başka zamana bıraksak daha iyi olacak, öyle değil mi efendim?"

Becerikli Bay Bateman da dikkatleri ustalıkla başka tarafa yöneltmeyi başardı.

"Birinin Bay O'Rourke'la ilgilenmesi gerekmez mi? Bence doktor çağırsak iyi olacak?"

George hemen onayladı.

"Tabii, tabii. Bunun daha önce aklımıza gelmemiş olması büyük talihsizlik." Bill'e döndü. "Doktor Cartwright'a telefon edip ona

hemen buraya gelmesini söyle. Bu arada da, durumun nazik olduğunu, kimseye bir şey söylememesi gerektiğini belirt."

Bill bu isteği yerine getirmek için dışarı çıktı.

George, "Ben de sizinle geleyim, Digby," dedi. "Belki doktor gelmeden yapılabilecek bir şeyler olur... önlem almak gibi."

Çaresizce Rupert Bateman'a baktı. İş bilirlik hemen belli oluyordu. Duruma hâkim olan kesinlikle Pongo'ydu.

"Ben de sizinle geleyim mi efendim?"

George bu öneriyi mutlulukla kabul etti. Güvenebileceği en azından bir kişinin olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. Bu genç adamın becerisini daha önce de birçok kez test etmişti ve ona kayıtsız şartsız güveniyordu. Üç adam birlikte odadan çıktılar.

Lady Coote da onları izledi.

"Zavallı çocuk! Belki benim de bir yardımım dokunur."

Battle onun ardından düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Bu kadında tam bir anne yüreği var. Çok sevecen. Acaba..."

Bir anda üç çift göz merakla ona yöneldi.

Battle ağır ağır cümlesini tamamladı.

"Acaba Sir Oswald Coote nerelerde?"

Loraine yutkundu.

"Oh! Yoksa onun öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Battle şiddetle başını salladı.

"Yooo, hayır, bu kadar melodrama hiç gerek yok. Hayır, ama..."

Durup dinledi. Kocaman elini ağzının hizasına kaldırmış, diğerlerine susun işareti yapıyordu.

Bir dakika kadar sonra, hepsi müfettişin keskin kulağıyla duyduğunu duydular. Terasta ayak sesleri vardı. Hep birden dikkat kesildiler. Hiç kimse hileye başvurup korktuğunu gizlemeye çalışmadı. Ancak az sonra kütüphanenin kapısında iriyarı bir siluet belirdi. Bu Sir Oswald'dı. Ne olup bittiğini anlamak istercesine ayrı ayrı

hepsinin yüzüne bakıyor ve tuhaftır ama, duruma egemen olmaya çalışıyordu.

Sir Oswald çok geçmeden keskin gözleriyle olayla ilgili tüm ayrıntıları algıladı. Jimmy'nin sarılı kolu, Bundle'ın uygunsuz giyimi ve bir yabancı: Loraine.

Sonunda gözlerini Battle'a çevirdi ve sert bir ses tonuyla sordu.

"Ne oldu?"

"Bir hırsızlık girişimi, efendim."

"Girişim haa?"

"Neyse ki bu genç hanım sayesinde hırsız amacına ulaşamadı, çaldığını götüremedi."

Sir Oswald yine, "Ah!" dedi ve elini ileri doğru uzattı. Avucunda küçük bir tabanca vardı. "Ya bu ne?"

"Bunu nerede buldunuz Sir Oswald?"

"Dışarıdaki çimenlikte. Hırsızlardan biri kaçarken düşürmüş olmalı. Tabancayı dikkatle tuttum. Parmak izi kaybolmasın diye."

"Her şeyi de düşünüyorsunuz Sir Oswald."

Battle aynı özenle tabancayı alıp Jimmy'nin tabancasının yanına koydu.

Sir Oswald, "Evet, şimdi de bana olan biteni anlatırsanız çok mutlu olacağım," diye ekledi.

Başmüfettiş hemen olanları özetledi. Sir Oswald da düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı.

Sonra sert bir tavırla, "Anlıyorum," dedi. "Hırsız, Bay Thesiger'ı vurduktan sonra, tabanları yağlayıp kaçmış ve tabancadan kurtulmak için de çimenlerin arasına fırlatmış. Benim anlayamadığım onu neden izlemediğiniz?"

Battle soğuk ve kuru bir sesle yanıt verdi.

"Bay Thesiger bize olayı anlatıncaya kadar kaçan biri olduğunu bilmiyorduk."

"Şey... terasın köşesini döndüğünüz zaman da göremediniz mi onu?"

"Hayır. Sanırım hırsızı saniyelerle kaçırdım. Mehtap yoktu. Adam terastan iner inmez gecenin karanlığında kaybolmuş olmalı. Herhalde ateş eder etmez atlayıp gitti."

"Hımmm... Ben yine de bir araştırma yapmanın yararlı olacağı kanısındayım. Biri bu görevi üstlenmeli ve..."

Battle sakin sakin, "Bahçede üç adamım var," dedi.

Sir Oswald şaşırmıştı.

"Yaaa!"

"Onlara bahçeden çıkmak isteyen kim olursa olsun, durdurmaları için emir verildi."

"Ama... bunu yapmadılar öyle mi?

Başmüfettiş onayladı.

"Şu ana kadar saptadıkları biri olmadı."

Sir Oswald bu sözlerde kendisinden gizlenen bir şey sezmiş olmalıydı ki sordu.

"Bana bütün bildiklerinizi anlattığınızdan emin misiniz, Başmüffetiş Battle?"

"Tüm bildiklerimi... evet, Sir Oswald. Beni asıl düşündüren çok farklı bir şey. Belki bu çok tuhaf bir durum ama, insan kendisi bir noktaya varmadıkça, açıklama yapmasının hiçbir anlamı olamaz, öyle değil mi?"

Sir Oswald ısrar etti.

"Yine de düşüncelerinizi bilmek isterim."

"Öncelikle bu evin etrafında çok fazla sarmaşık var, efendim. Bağışlayın ama, sizin elbisenizde de bir parça var. Evet, çok... çok fazla sarmaşık. Bu her şeyi çok zorlaştırıyor."

Sir Oswald, Battle'ın yüzüne bakakaldı. Ancak bir şey söylemesine fırsat kalmadan Rupert Bateman odaya girdi.

"Ah, burada mıydınız Sir Oswald? Buna çok sevindim. Lady Coote sizin odanızda olmadığınızı fark etmiş ve çok telaşlanmış. Sizin hırsızlar tarafından öldürüldüğünüzü iddia edip ağlıyor. İzninizle hemen gidip ona görünmenizi öneririm. Kendisi çok büyük bir merak içinde, perişan."

Sir Oswald sinirle, "Maria'nın aptallığı işte!" dedi. "Ben neden öldürülecekmişim ki? Hadi, benimle gelin Bateman."

Sir Oswald sekreteriyle birlikte odadan çıktı.

Arkalarından bakan Battle, "Çok becerikli bir genç bu," dedi. "Adı neydi? Bateman mı?"

Jimmy başıyla onayladı.

"Rupert Bateman. Ama genelde herkes ona Pongo diye hitap eder. Okulda beraberdik."

"Öyle mi? İşte bu çok ilginç, Bay Thesiger. Peki, onun hakkındaki görüşünüz?"

"Ah Pongo mu, o sersemin tekidir."

Battle yumuşak bir sesle fikrini açıkladı.

"Bana hiç de öyle gelmedi."

"Ama müfettiş, siz benim ne demek istediğimi çok iyi anladınız. Tabii ki Pongo sersem filan değil. Tam aksine zeki ve çok çalışkandır. Ama bir yandan insanı çıldırtacak kadar ciddidir. Adamda zerre kadar mizah anlayışı yok."

"Öyle mi? Çok yazık! Espriden anlamayan insanlar zamanla kendilerini de çok fazla ciddiye almaya başlarlar ve bu da onların başlarını belaya sokmalarına neden olur."

Jimmy, "Pongo'nun başının belaya gireceğine dünyada inanmam. Kendisini yaşlı Coote'un hizmetine adamış görünüyor. Başarılı da, bu böyle sürüp gider."

Bundle söze karıştı.

"Başmüfettiş Battle..."

"Bir şey mi söyleyecektiniz Lady Eileen?"

"Sir Oswald'ın gecenin bu saatinde bahçede dolaşması size de biraz tuhaf gelmedi mi?"

"Ah! Sir Oswald Coote çok büyük bir adam ve onun gibi büyük adamlar sorulmadan açıklama yapılmaması gerektiğini çok iyi bilirler. Hemen açıklama yapmaya, gerekçeler ileri sürmeye girişmek bir tür zayıflık belirtisidir. Sir Oswald da bunu benim kadar iyi bilir. Dolayısıyla da ne açıklama yapar, ne de gerekçe gösterir. Yapması gerekeni yaptı, içeri girdi ve doğrudan beni azarlamaya girişti. Sir Oswald çok büyük bir adam!"

Başmüfettişin sesinde öylesine bir hayranlık vardı ki, Bundle bunu daha fazla uzatmanın gereksiz olduğuna karar verdi.

Battle hafifçe etrafına bakındı ve gözlerinde muzip bir pırıltıyla "Evet şimdi," dedi. "Yalnız kaldık. Artık dostça konuşabiliriz. Bayan Wade'in nasıl da bu akşam en kritik anda burada olduğunu öğrenmeyi gerçekten de çok istiyorum."

Jimmy, Loraine'in konuşmasına fırsat vermeden söze karıştı.

"Aslında Loraine kendisinden utanmalı. Hepimizi aldattı, oyuna getirdi."

Loraine hırsla haykırdı.

"Neden beni de aranıza almadınız? Niçin ben her şeyin dışında tutuldum? Bunu hiçbir zaman kabul etmedim. Daha ilk gün, odanızda, siz ikiniz bana tehlikeden uzak kalmam gerektiğini ve bunun için en doğrusunun evimde oturup, işin sonunu beklemem olduğunu söylediğiniz an kabullenmedim bunu. Ses çıkarmamamın tek nedeni, kendi bildiğim yolda yürümeye karar vermiş olmamdı."

Bundle güldü.

"Aslında bundan kuşkulanmadım değil," dedi. "O kadar uysaldın ki, bunun altından bir şey çıkacağını bilmeliydim."

Jimmy Thesiger, "Bense sağduyulu olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Loraine başını eğdi.

"Bu çok doğal Jimmy. Seni kandırmak o kadar kolay ki."

"Nezaketiniz için teşekkürler, Loraine. Bana aldırmayın, devam edin."

"Siz telefon edip durumun tehlikeli olabileceğini söylediğinizde kararımı verdim. Zaten aranıza karışmaya kararlıydım. Hemen Harrods'a gidip bir tabanca satın aldım, işte, bakın."

Cebinden sedef kabzalı ufak bir tabanca çıkardı. Başmüfettiş Battle tabancayı alıp inceledi.

"Öldürücü bir oyuncak Bayan Wade," dedi. Bununla hiç ateş ettiniz mi? Deneyiminiz var mı?"

"Hiç yok. Ama yanımda taşırsam, kendimi çok daha rahat hissedeceğimi düşündüm."

Battle ciddiyetle onayladı.

"Evet, öyle."

"Niyetim buraya gelip, neler olup bittiğini görmekti. Arabamı dışarıda, yolun kenarında bıraktım. Çitlerden tırmanıp bahçeye girdim ve terasa çıktım. Tam etrafıma bakmıyordum ki ayağımın dibine bir şey düştü. Yerden alıp nereden düştüğünü anlamak için yukarı baktım. Tam o anda, birinin sarmaşıktan aşağı indiğini gördüm ve korkuyla oradan kaçtım."

Battle, "Evet, Bayan Wade," dedi. "Şimdi bana o adamı bir az olsun tanımlayabilir misiniz?"

Genç bayan başını salladı.

"Çok karanlıktı. Pek bir şey göremedim. Yalnızca iriyarı bir adam olduğunu sanıyorum, hepsi o kadar."

Battle, Jimmy'ye döndü.

"Ya siz Bay Thesiger. Siz adamla boğuştunuz. Sanırım adamı tanımlayabilirsiniz?"

"Ne yazık ki iriyarı bir adam olduğunun dışında bir şey söyleyemeyeceğim. Bir de, boğazını sıktığım sırada boğuk bir şiveyle bir şeyler fısıldadı. "Boşla beni, tüyeyim," gibi bir şeyler."

"Desenize eğitimsiz biriydi?"

"Evet, sanırım öyleydi. Konuşması öyleydi."

Loraine, "Ben hâlâ paket konusunu tam olarak anlayabilmiş değilim," dedi. "Adam paketi neden aşağıya attı? Sarmaşıktan inmesine engel olacağını düşündüğü için mi?"

Battle başını salladı.

"Hayır. Benim bu konudaki fikrim tamamen farklı. O paket özellikle size atıldı Bayan Wade."

"*Bana* mı?"

"Diyelim ki, hırsızın, sizin olduğunuzu düşündüğü kişiye."

Jimmy, "Vay be... olay iyice karıştı," dedi.

"Thesiger siz bu odaya girdiğinizde ışığı yakmış mıydınız?"

"Evet."

"Odada kimse yok muydu?"

"Hayır."

"Ama daha öncesinde burada birinin gezindiğini duyduğunuzu sanmıştınız, değil mi?"

"Evet."

"Ve pencereyi yokladıktan sonra da ışığı söndürüp kapıyı içeriden kilitlediniz, değil mi?"

Jimmy onayladı.

"Evet."

Başmüfettiş Battle ağır ağır başını çevirip odayı inceledi. Birden gözü kitaplığın yanındaki İspanyol derisinden yapılmış paravana takıldı.

Ağır adımlarla paravanın yanına gitti ve arkasına baktı.

Ve hafif bir çığlık attı. Gençler merakla onun yanına koştular.

Paravanın arkasında yere kıvrılmış bir halde Kontes Radzky yatıyordu. Kadın kendinde değildi.

22. BÖLÜM

Kontes Radzky'nin Öyküsü

Kontesin kendine gelişi Jimmy Thesiger'ınkinden çok farklı oldu. Çok daha uzun sürdü ve çok daha artistikti.

Artistik, Bundle'ın kullandığı bir sözcüktü. Bundle onu ayıltmak için gerçekten de büyük çaba gösterdi, yüzüne sürahi sürahi soğuk su döktü. Kontes neden sonra elini kaldırıp kireç beyazlığındaki alnına götürdü ve şaşkınlık içinde bir şeyler mırıldandı.

İşte tam o sırada doktoru arayıp, çağıran Bill de telaşla odaya daldı ve davranışlarıyla (Bundle'ın kanısına göre) aptallığını kanıtlamış oldu.

Bill hemen kontesin üstüne eğilip endişe içinde, sersemce sözlerle onu sözde ayıltmaya çalıştı.

"Kontes, benim. Her şey yolunda. Gerçekten hiçbir şey yok. Şu an konuşmaya çalışmayın. Bu durumda doğru olmaz. Hareketsiz yatın. Bir iki dakikaya kalmaz, kendinize gelir, her şeyi hatırlarsınız. Kendinize zaman tanıyın. Şimdi yalnızca gözlerinizi kapayıp yatın. Bir yudum su ister misiniz? Brendi? Brendi iyi gelir. Bundle, bir az brendi?..."

Bundle hiddetle söylendi.

"Tanrı aşkına, kadını rahat bırak Bill. Bir az sonra düzelir nasıl olsa."

Ve uzmanca bir hareketle kontesin makyajlı yüzüne bir miktar daha soğuk su çarptı. Kontesin zaten bozulmuş makyajı büsbütün birbirine karıştı.

Kadın silkindi ve kalkıp oturdu. Adamakıllı kendine gelmişti.

"Ah!" diye mırıldandı. "Buradayım. Evet, buradayım."

Bill yine araya girdi.

"Sakin olun. Aklınız iyice başınıza gelmeden konuşmayın."

Kontes vücudunu kapatmaktan çok, ortaya çıkaran ince sabahlığını üzerine doladıktan sonra mırıldandı.

"Anımsamaya başlıyorum. Evet, anımsıyorum."

Kontes etrafına toplanan küçük guruba baktı. Kendisine dikkatle bakan bu yüzlerde bir şey onu tedirgin etmiş olmalıydı. Yine de bu yüzlerden kendisine sempatik gelen birine duygulu gözlerle bakıp, gülümsedikten sonra yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Ah, benim koca İngiliz'im. Boşuna üzülmeyin. Ben çok iyiyim."

Bill endişeyle sordu.

"Ah, öyle görünüyor. İyi de bundan emin misiniz?"

Kontes ona bakarak içtenlikle gülümsedi.

"Kesinlikle. Biz Macarların sinirleri çeliktendir."

Bill'in yüzünden çok rahatlamış olduğu anlaşılıyordu. Aslında bu öylesine aptalca bir ifadeydi ki, Bundle o anda onu tekmelemek isteği duydu.

Bundle, kontese dönerek soğuk bir sesle sordu.

"Su ister misiniz?"

Kontes su içmek istemiyordu. Jimmy kokteyl getirmeyi önerdi. Kadın elbette ki bunu suya yeğledi. Sonrasında kokteylini yudumlarken daha canlı gözlerle etrafına bakınmaya başlamıştı. Ve zaman kaybetmeden sordu.

"Neler oldu? Bana da anlatır mısınız?"

O anda Başmüfettiş Battle da devreye girdi.

"Asıl biz neler olduğunu sizin, bize anlatabileceğinizi umuyoruz."

Kontes onu anlamlı bakışlarla süzdü. Bu iriyarı adamı yaşamında ilk kez görüyor gibi bir hali vardı.

Bundle da söze karıştı.

"Odanıza girdim. Yatak bozulmamıştı. Siz de odada yoktunuz."

Sustu... Kontese onu suçlarcasına baktı. Kontes gözlerini kapattı ve ağır ağır başını salladı.

"Evet. Evet. Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Oh, korkunçtu." Ürperdi. "Korkunç! Sonra gözlerini kocaman açıp sordu. "Anlatmamı ister misiniz?"

Battle, "Lütfen anlatın," dedi ama aynı anda Bill yine araya girdi.

"Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız daha sonra anlatın."

Kontes birer birer hepsinin yüzüne baktı. Başmüfettişin sakin, kararlı, otoriter bakışlarıyla buluşan kontes anlatmaya başladı.

"Odama çıktığımda uyuyamadım. Ev her nedense germişti beni. Nasıl diyeyim, hani sizlerin sıkça kullandığınız tabirle, kendimi kızgın damdaki kedi gibi hissediyordum. Bu durumdayken yatağa girmenin anlamsız olacağını biliyordum. Odamda dolaştım, kitap okudum. Ancak kitaplar pek ilgimi çekecek türde değillerdi. Sonuçta aşağı inip bana daha ilginç gelecek bir kitap bulmaya karar verdim."

Bill onayladı. "Tabii."

Battle da destek verdi. "Bu çok doğal."

"Ve odamdan çıkıp aşağıya indim. Evin içi tamamen sessizdi..."

Battle araya girdi. "Affedersiniz. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kontes umursamazlıkla, "Hiçbir zaman saati tam olarak bilmem," dedikten sonra anlatmayı sürdürdü.

"Eve tam bir sessizlik hâkimdi. Öyle ki fare yürüse duyulabilirdi. Sessizce merdivenden indim... çok sessiz..."

"Demek sessizce indiniz?"

Kontes sitemle, "Tabii ki!" dedi. "Ev halkını rahatsız etmek istemiyordum. Buraya girdim ve köşeye gidip oradaki kitaplara bakmaya başladım."

"Tabii bu arada ışığı da açmıştınız."

"Hayır, açmadım, kimseyi rahatsız etmek istemedim. Bakın, yanımda küçük el lambam vardı. Onunla raflardaki kitaplara baktım."

Battle kuşkuyla, "Ah!" dedi.

"Sonra..." diye ekledi kontes dramatik bir sesle. "Birden bir şey duydum. Hafif bir ses. Belli belirsiz ayak sesleriydi bu. Aynen bir hırsızın ayak sesleri gibi... Lambayı söndürüp dinledim. Ayak sesleri yaklaştı; korkunç, sinsi ayak sesleri. Hemen paravanın arkasına saklandım. Bir an sonra kapı açıldı ve ışık yandı. Adam, yani hırsız odaya girdi."

Thesiger söze karıştı. "Evet," dedi. "Ama o ben..."

Aynı anda iri bir ayak Jimmy'nin ayağını hafifçe ezdi. Battle'ın susması için kendisini uyardığını anlayan Jimmy sustu.

Kontes bunu fark etmeyerek anlatmayı sürdürdü.

"Az daha korkudan ölecektim. Soluk almaya bile korkuyordum. Adam bir iki saniye durup etrafı dinledi. Sonra o uğursuz, sessiz adımlarıyla..."

Jimmy yine ağzını açacak oldu ki, susması gerektiğini anımsayarak sessizliğini sürdürdü.

"...adam pencerenin kenarına gitti. Dışarıyı dinledi. Orada da birkaç saniye kaldı. Sonra odaya girip elektrikleri söndürdü ve kapıyı kilitledi. Korkudan ölüyordum. Adam odadaydı, karanlıkta aynen cani bir hırsız gibi hareket ediyordu. Ah çok korkunçtu!

Düşünsenize ya karanlıkta üzerime gelseydi. Az sonra onun yeniden pencereye doğru gittiğini duydum. Sonrasında sessizlik. Onun oradan çıkıp gitmiş olduğunu umuyordum. Dakikalar geçiyordu. Hiç ses duymadım. Artık adamın gerçekten gittiğinden emindim. Tam el lambamı yakmak üzereydim ki *–prestissimo–* işte her şey o zaman başladı."

"Evet?"

"Ah! Öyle korkunçtu ki, bunu asla, ama asla unutamayacağım. İki adam birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Ah, çok korkunçtu. Odanın içinde alt alta üst üste yuvarlanıyorlar, döşemeler gıcırdıyordu. Önlerine gelen her şeyi kırıyorlardı. Bu arada bir de kadın çığlığı duydum ya da öyle sandım. Ama bu ses odanın içinden gelmiyordu. Dışarıda bir yerlerde bir kadın çığlık atmıştı. Dövüşenlerden birinin sesi kısık ve boğuktu. Homurtuları, hırıltıları konuşmalarını bastırıyordu. Bir tanesi sürekli, "Boşla da tüyeyim, tüyeyim..." diyordu. Öteki tam bir centilmen olmalıydı. Eğitimli bir İngiliz gibi konuşuyordu."

Jimmy mutluluk içinde etrafına bakındı.

Kontes, "Ama o da çok küfrediyordu," diyerek sözünü tamamladı.

Battle gülümsedi.

"Evet. Tam bir beyefendi olduğu anlaşılıyor."

"Sonra bir kıvılcım parladı sanki. Ateş edildi. Kurşun hemen yanımdaki kitaplığa isabet etti. Sanırım... sanırım, o zaman bayıldım."

Kontes, Bill'e bakınca, delikanlı da onun elini alıp okşadı.

"Ah canım." dedi. "Ne kadar korktun kim bilir!"

Bundle içinden, "Sersem!" diye içinden geçirdi.

Battle ağır ve sessiz adımlarla kitaplığa gidip inceledi. Yere eğildi ve bir az sonra elinde ufak bir şeyle ayağa kalktığında gülümsüyordu.

"Kurşun değilmiş, kontes," dedi. Bu yalnızca boş bir kovan. Ateş ettiğiniz zaman nerede duruyordunuz Bay Thesiger?"

Jimmy pencerenin yanına gidip ateş ettiği zamanki pozisyonuna geçti.

"Sanırım buralarda bir yerde duruyordum."

Battle geçip aynı noktada durdu.

"Hakkınız var," dedi. "Boş kovan doğal olarak sağa doğru fırlamış. Bu 455 kalibrelik bir tabanca. Kontesin karanlıkta kovanı kurşun sanmasına hiç şaşmam. Kendisinden otuz santim kadar öteye çarpıp düşmüş. Kurşun ise kapının kenarına çarpıp sekmiş ve dışarıya düşmüş olmalı. Onu yarın kolayca buluruz. Katil beraberinde götürmediyse tabii."

Jimmy üzüntüyle başını salladı.

"Maalesef Leopold kendisini zafere götürecek hamleyi başaramadı."

Kontes dikkatle Jimmy'ye bakıyordu. Birden haykırdı.

"Kolunuza ne oldu? Sarılmış. Demek, o sizdiniz?"

Jimmy alaycı bir tavırla reverans yaptı.

"Eğitimli bir İngiliz'in sesine sahip olduğum için çok mutluyum. Emin olun, eğer burada olduğunuzu bilseydim, o sözcükleri kullanmazdım."

Kontes şaşkınlık içinde, "Gerçi çocukluğumda bir İngiliz dadım vardı ama söylediklerinizden hiçbir şey anlayamadım."

Jimmy gülerek onayladı.

"Dadınızın size bunları öğretmesi olanaksızdı. Sanırım kendisi de bilmiyordur. Kitaplardaki İngilizceyi öğretmişlerdir size. Bunu iyi bilirim."

Kontes, "İyi de neler oldu?" dedi. "Bunu öğrenmek istiyorum. Hadi anlatın!"

Anlık bir sessizliğin ardından hep birlikte başmüfettişin yüzüne baktılar.

Battle, "Çok basit," dedi. "Yalnızca bir hırsızlık girişimi. Sir Stanley Digby'ye ait bazı siyasi belgeler çalındı. Hırsızlar neredeyse onlarla beraber kaçmayı başaracaklardı. Ancak bu genç bayan sayesinde..." Battle başıyla Loraine'i işaret etti. "Başaramadılar."

Kontes kısa, ancak tuhaf bir bakışla Loraine'i süzdü.

Sonra soğuk bir sesle, "Sahi mi?" diye sordu.

Battle gülümseyerek devam etti.

"Tanrı'ya şükür! Tam o sırada bir rastlantı eseri burada bulunuyordu."

Kontes hafifçe iç çekip, yeniden gözlerini kıstı ve mırıldandı.

"Tuhaf değil mi? Yine bayılacak gibi oluyorum, içim geçiyor."

Bill haykırdı.

"Elbette bayılırsınız. İzin verin de sizi odanıza götüreyim. Bundle da sizinle gelir."

"Lady Eileen büyük nezaket göstermiş olur ama ben yalnız kalmayı yeğlerim. Cidden iyiyim. Bir şeyim yok. Bana merdivenlerde yardımcı olmanız yeterli."

Kontes ayağa kalkıp Bill'in koluna girdi ve delikanlıya iyice abandı, birlikte odadan çıktılar. Bundle onları hole kadar izledi. Ancak Kontesin ısrarla iyi olduğunu söylemesi karşısında yukarı çıkmayıp geri döndü.

Yine de odanın kapısının önünde durup kontesin Bill'in kolunda ağır ağır yukarıya çıkışını seyretti. Sonra birden kaskatı kesildi. Kontesin sabahlığı daha önce de belirtildiği gibi incecik ve saydamdı: portakal rengi şifondandı. Dolayısıyla Bundle dikkatle bakınca kontesin sağ kürekkemiğinin altındaki *siyah beni* kolayca fark edebilmişti.

Bundle'ın bir an soluğu kesildi. Yutkundu, ani bir hareketle döndü. Ve tam o anda kütüphanenin kapısından çıkmakta olan Başmüfettiş Battle'la burun buruna geldi. Loraine'le Jimmy de müfettişin hemen arkasındaydılar.

Battle onun telaşını fark etmemiş gibi davrandı.

"Terasa açılan kapıyı kapattım ve kilitledim," dedi. "Bir adamımı da dışarıda nöbet tutmakla görevlendirdim. Bu kapıyı da kilitleyeceğim. Yarın sabah olayı Fransızların deyişiyle yeniden kurgularız. Evet, Lady Eileen, bir şey mi oldu?"

Battle Bundle'ın halindeki değişikliği fark etmişti.

"Bay Battle. Sizinle hemen görüşmeliyim."

"Neden Lady Eileen? Ben gerçekten..."

Birden George Lomax yanlarında belirdi, Doktor Cartwright da yanındaydı.

"Ah, burada mıydınız, Battle? O'Rourke'un bir şeyi olmadığını duymak herhalde içinizi rahatlatacaktır."

"Zaten ciddi bir şey olmasını beklemiyordum."

Doktor söze karıştı.

"Kendisine çok kuvvetli bir uyku ilacı verilmiş. Yarın sabaha sağlıklı olarak uyanacaktır, belki biraz başı ağrıyacak, ama hepsi o kadar. Evet delikanlı, şimdi de sizin kolunuzdaki şu kurşun yarasına bakalım."

Jimmy, Loraine'e döndü.

"Gelin hemşire. Gelin ve doktora yardımcı olun ya da elimi tutup bana destek verin. Güçlü bir adamın ıstırabına tanık olun. Siz bu işlerde hünerlisinizdir."

Jimmy, Loraine ve doktor birlikte uzaklaştılar. Bundle, George tarafından alıkonulan Battle'a tüm dikkatiyle yalvarırcasına bakıyordu.

Başmüfettiş sabırla George'un gevezeliğine ara vermesini bekledi. Bir an susunca da bu fırsatı kaçırmadı.

Battle tamamıyla yalnız kaldıklarına emin oluncaya kadar gidenlerin arkasından baktı. Sonra George'a bir az daha yaklaştı.

"Acaba Sir Stanley'yle özel olarak görüşebilir miyim? Kendisi holün ucundaki küçük çalışma odasına gelebilir mi acaba?"

"Tabii. Tabii. Hemen gidip getireyim."

George doğruca merdivenlere koştu. Battle hemen başmüfettişi oturma odasına çekti. Kapıyı kapattı.

"Evet, Lady Eileen, ne vardı?"

"Elimden geldiği kadar özetlemeye çalışacağım ama – bu uzun ve karmaşık bir öykü müfettiş."

Bundle mümkün olduğunca ayrıntıya girmeden Yedi Kadran Kulübü'nde yaşadıklarını anlattı. Sözleri bitince Battle derin bir soluk aldı. Belki de ilk kez yüzündeki duyarsız ifade değişmişti.

"İlginç," dedi. "Çok ilginç. Doğrusu böyle bir şeyin olabileceğine inanmazdım, konu siz olunca bile Lady Eileen. Ama inanıyorum. Bunu tahmin etmeliydim."

"Ama bana ilk ipucunu veren sizdiniz, Başmüfettiş Battle. Bana Bill Eversleigh'e sormamı söylemiştiniz."

"Sizin gibi insanlara bir şey ima etmek çok tehlikeli, Lady Eileen. Doğrusu ya, sizin bu kadar ileri gidebileceğinizi hiç tahmin etmemiştim."

"Neyse, sorun yok, Başmüfettiş Battle. Merak etmeyin, benim ölümümden sizi sorumlu tutmazlar."

"Neyse ki böyle bir durum yok."

Başmüfettiş bir süre ses çıkarmadan düşündü, duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Her şey tamam da Bay Thesiger'ın sizin böyle bir tehlikeye atılmanıza nasıl göz yumduğunu anlayamıyorum."

"Haberi yoktu, ona da sonradan söyledim. Göründüğüm kadar ahmak değilim. Ayrıca onun aklı tamamen Bayan Wade'de, tüm gücüyle onu korumaya çalışıyor."

"Öyle mi?"

Müfettiş kısa bir süre düşündükten sonra kararını açıkladı.

"Bay Eversleigh'den sizi korumasını isteyeceğim, Lady Eileen."

Bundle dudak büktü.

"Bill'den mi? Neyse... Ama Müfettiş Battle, henüz öykümün sonunu dinlemediniz. Orada gördüğüm kadın Anna, yani Bir Numara Kontes Radzky'ydi."

Ve kontesi tanımasını sağlayan siyah benden bahsetti.

Ancak başmüfettişin sakin tavrı onu şaşırttı.

"Yanılıyor olabilirsiniz Lady Eileen. Bir siyah ben hiçbir şeyi kanıtlamaz. İki farklı kadının aynı yerinde aynı tipte bir ben bulunabilir. Kontes Radzky'nin Macaristan'da çok tanınan ve sayılan biri olduğunu unutmayın."

"Öyleyse buradaki gerçek Kontes Radzky değil. Size orada gördüğüm kadının aynı kadın olduğunu söylüyorum. Ayrıca onu bu akşam nerede bulduğumuzu da unutmayın. Onun bayılmış olduğuna inanmıyorum."

"Ah hayır, sizin yerinizde olsam böyle düşünmezdim, Lady Eileen. Kitaplığa çarpan kovan inanın hemen her kadını korkutur ve bayılmasına neden olabilirdi."

"Peki, ama burada ne yapıyordu? Hiç kimse kitap aramak için elinde lambayla gezmez."

Battle çenesini sıvazladı. Konuşmak istemediği anlaşılıyordu. Odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Sonunda bir karara varabilmiş olmalıydı ki Battle'a döndü.

"Bakın Lady Eileen, size güveniyorum. Kontesin davranışları kuşkulu. Ben de sizin kadar bunun farkındayım. Şüpheli, hem de çok. Ancak çok dikkatli davranmak zorundayız. Elçilikler arasında tatsızlık olmamalı. Önce emin olmak gerekir."

"Anlıyorum. Emin olursanız..."

"Bir şey daha var. Savaş sırasında Alman casuslarının her tarafa yayıldığına ilişkin büyük patırtı koparılmıştı. Hatta bazı işgüzarlar bu konuda gazetelerde yazılar bile yazdılar. O zaman bunu önemsemedik. Sert sözler bizi incitmedi. Küçük balığı kendi haline

bıraktık. Çünkü er ya da geç onlar sayesinde büyük balığı, yani en baştakini ele geçireceğimizi biliyorduk."

"Yani?"

"Söylediklerim üzerinde çok fazla kafa yormayın, Lady Eileen. Yalnızca şunu bilin. Kontes hakkında her şeyi biliyorum. Ve onu kendi haline bırakmak istiyorum."

Yeniden çenesini sıvazladı ve ekledi.

"Şimdi de Sir Stanley Digby'ye söyleyeceklerimi düşünmem gerekiyor, Lady Eileen."

23. BÖLÜM

Başmüfettiş Battle Sahnede

Ertesi sabah saat onda güneş kütüphanenin pencerelerinden içeriye dolarken Başmüfettiş Battle hâlâ çalışıyordu. Sabahın altısından beri kütüphanedeydi. Onun isteği üzerine George Lomax, Sir Oswald Coote ve Jimmy Thesiger kütüphanede toplanmışlardı. Thesiger gecenin yorgunluğunu kuvvetli bir kahvaltıyla gidermiş ve kendine gelmişti. Kolu askıdaydı.

Battle karşısında oturanların üçünü de dikkatle küçük çocuklara müzeyi tanıtan bir müze müdürü havasında süzdü. Önündeki masanın üstüne etiketlenmiş birtakım objeler sıralanmıştı. Jimmy, Leopold'ünün de bunların arasında olduğunu gördü.

George Lomax iç çekerek, "Ah, Başmüfettiş Battle," dedi. "Çok merak ediyorum, bir ilerleme oldu mu? Adamı yakaladınız mı?"

Battle kayıtsız bir havada, "Onu yakalamak pek de kolay olmayacağa benziyor," dedi.

Bu konudaki başarısızlığı umursamıyor gibiydi.

Ancak George Lomax bu yanıttan tatmin olmamıştı. Her tür laubalilikten nefret ederdi.

Detektif ekledi.

"Her şeyi özenle kaydettim." Masanın üstünden iki obje aldı. "Bu iki kurşun. Büyüğü Bay Thesiger'ın Colt tabancasıyla atılmış. Pencerenin pervazına çarptıktan sonra dışarıdaki sedir ağacının gövdesine gömülmüş. Küçük olansa adamın Mauser tabancasından ateşlenmiş. Kurşun Bay Thesiger'ın kolunu sıyırdıktan sonra, şuradaki koltuğun koluna saplanmış. Tabancaya gelince..."

Sir Oswald heyecanla sordu.

"Evet, parmak izi var mı üstünde?"

Battle başını salladı.

"Hayır. Kullanan her kimse eldiven giymiş olmalı."

"Çok yazık." Bunu söyleyen Sir Oswald'dı.

"İşini bilen suçlular eldiven giyerler. Eğer yanılmıyorsam bu tabancayı terasın basamaklarından yirmi metre kadar ötede bulmuştunuz, öyle değil mi Sir Oswald?"

Sir Oswald pencereye doğru yürüdü.

"Evet. Yaklaşık olarak oralarda bir yerde."

"Sizi suçlamak istemem ama Sir Oswald, keşke tabancayı bulduğunuz yerde bırakmış olsaydınız."

Sir Oswald soğuk bir ifadeyle, "Üzgünüm," dedi.

"Neyse, sorun değil. Olayı kafamda en başından başlayarak kurgulamayı başardığımı sanıyorum. Bahçeye doğru giden izlerinizi belirledik, sonra durup eğildiğiniz yeri de saptadık. Çimenlerin arasında hayli düşündürücü olan bir çukur nokta da bulduk. Bu arada, siz bu tabancanın orada bulunması hakkında ne düşünüyordunuz? Sizce ne olmuş olabilir?"

"Ben adamın kaçarken düşürmüş olabileceğini düşündüm."

Battle başını salladı.

"Düşürülmedi, Sir Oswald. Bunun aksini gösteren iki noktayı göz önüne almamız gerekiyor. Birincisi, öyle olsa, orada sizinkilere karışan başka birinin daha ayak izleri olması gerekirdi."

Sir Oswald düşünceli düşünceli başını salladı.

"Anlıyorum."

George da lafa karıştı.

"Bundan emin misiniz, müfettiş?"

"Kesinlikle. Çayırın üstünde bir dizi ayak izi daha vardı, örneğin Bayan Wade'in. Ancak onlar daha uzakta ve soldaydılar."

Battle susup karşısındakilerin yüzlerine baktıktan sonra ekledi.

"Ayrıca zeminde ufak bir çukur var. Yani tabanca yere kuvvetle çarpmış ve çukur açmış. Bu da silahın oraya belirli bir güçle atıldığını gösteriyor."

"İyi de neden olmasın?" diyen Sir Oswald hiddetlenmiş gibiydi. "Adamın soldaki patikadan kaçtığını düşünürseniz, ayak izi bırakmamış olmasını doğal karşılamak gerekir. Koşarken tabancayı da çimenlerin ortasına fırlatmıştır. Siz ne dersiniz Lomax?"

George başıyla onayladı.

Battle, "Patikadan koştuysa ayak izi bırakmayacağı doğru," dedi. "Ancak çukurun şekli ve çimenlerin yatış yönü tabancanın patikadan atılmadığını gösteriyor. Bana kalırsa tabanca buradan –terastan– fırlatılmış."

Sir Oswald, "Diyelim ki öyle," dedi. "Ne fark eder ki, Bay Battle?"

George yine söze karıştı.

"Ah, evet, Battle. Bence de... şey... bunun üstünde durmak anlamsız."

"Belki öyle, belki de değil Bay Lomax. Ancak biz her şeyi dikkate almak zorundayız, biliyorsunuz. Acaba sizlerden biri bu tabancayı alıp fırlatabilir mi? Siz, Sir Oswald? Çok naziksiniz. Tam şurada pencerenin yanında durun. Şimdi de tabancayı çimenliğin ortasına fırlatın."

Sir Oswald kolunu gerdi ve tüm gücüyle tabancayı fırlattı. Jimmy Thesiger, onu, soluğunu tutmuş bir halde heyecanla izliyordu. Battle iyi yetişmiş bir av köpeği gibi tabancanın peşinden gitti. Döndüğünde keyifliydi, gözleri parlıyordu."

"Evet, baylar," dedi. "Aynı iz. Ancak siz Sir Oswald, tabancayı diğerinden sekiz, on metre ileri atmışsınız. Sonuç olarak siz güçlü ve iri yapılı bir insansınız, Sir Oswald, dolayısıyla da bu çok doğal, öyle değil mi? Pardon, sanırım kapıda biri var."

Başmüfettişin kulakları diğerlerinden çok daha keskin olmalıydı ki, onun dışında hiç kimse bir şey duymamıştı. Battle kapıyı açtı. Lady Coote hemen kapının dışında elinde bir bardak ilaçla bekliyordu. Bu da Battle'ın haklı olduğunu gösteriyordu.

Lady Coote odaya girip doğruca kocasının yanına gitti.

"İlacını getirdim Oswald," dedi. "Kahvaltıdan sonra içmeyi unutmuşsun."

"Çok meşgulüm Maria. İlaç filan istemiyorum."

Lady Coote ona aldırmadı.

"Ben olmasam hiç içmeyeceksin. Yaramaz küçük bir çocuk gibisin. Haydi, hemen iç şunu!"

Çelik Kralı sesini çıkarmadan, aynen bir çocuk gibi söz dinleyerek bardağı alıp ilacı içti.

Lady Coote hüzünlü gözlerle sevimli sevimli etrafına baktı.

"Konuşmanıza engel mi oldum? Çok mu meşguldünüz? Ah, şu tabancalara bakın. *İğrenç*, gürültücü, öldürücü şeyler. Düşünsene Oswald, ya dün akşam hırsız seni vurmuş olsaydı?"

Battle fırsatı kaçırmadı.

"Dün akşam eşinizin kaybolduğunu fark edince endişelenmiş olmalısınız, Lady Coote?"

Lady Coote mahcup bir ifadeyle itiraf etti.

"Doğrusu önce aklıma gelmemişti." Sonra başıyla Jimmy Thesiger'ı işaret etti. "Zavallı çocuk, burada vurulmuş yatıyordu. Her şey o kadar korkunçtu ki, ama bir o kadar da heyecan vericiydi. Bay Bateman soruncaya kadar Oswald'ın olaydan yarım saat önce yürüyüşe çıktığı aklıma bile gelmemişti."

Battle Sir Oswald'a döndü.

"Uykunuz mu kaçmıştı, Sir Oswald?"

"Genelde çok iyi uyurum. Ama itiraf etmeliyim ki dün akşam bir şekilde huzursuz oldum, uyuyamadım. Sonra gece havasının bana iyi geleceğini düşünmüştüm."

"Sanırım bu pencereden dışarıya çıktınız?"

Battle hayale mi kapılmıştı? Yoksa Oswald gerçekten de yanıt vermeden önce bir an duraksamış mıydı?

"Evet?"

Lady Coote atıldı.

"Hem de mokasenlerinle. Kalın tabanlı ayakkabılarını bile giymemişsin. Sürekli peşinde olmasam halin ne olur, hiç bilemiyorum."

Hüzünle başını salladı.

Sir Oswald'ın canı sıkılmıştı. Karısına döndü.

"Sanırım artık gitsen iyi olacak, Maria. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Biliyorum sevgilim. Hemen gidiyorum."

Lady Coote elindeki bardağı sanki içi zehir dolu bir kâseymiş de az önce kurbanına içirmiş gibi tuhaf bir havada taşıyarak odadan çıktı.

George Lomax hemen Battle'a döndü.

"Evet, Battle, şimdi her şey açığa çıktı sanırım. Her şey ortada. Açık ve net. Adam silahı ateşlemiş, Bay Thesiger'ı saf dışı etmiş, silahı fırlatıp atmış, sonra da terasa çıkıp patikadan koşarak uzaklaşmış."

"Eğer öyle yapsaydı adamlarımın kucağına düşerdi."

"Adamlarınız! İzninizle onların bir hayli gevşek davrandıklarını söylemek isterim, Battle. Bayan Wade'in bahçeye girdiğini de görmemişler. Onun girdiğini görmediklerine göre, adamın çıktığını da görmemiş olabilirler."

Battle bir şey söylemek için ağzını açtı ama susmasının daha doğru olacağına karar vermiş olsa gerek ki konuşmadı. Jimmy

Thesiger, onu meraklı bakışlarla süzüyordu. Başmüfettişin aklından neler geçtiğini bilmek için neler vermezdi ki?

"Hırsızın bunu başarmak için koşu şampiyonu olması gerekirdi!" Başmüfettişin tek söylediği bu oldu.

"Ne demek istiyorsun Battle?"

"Bu çok açık değil mi, Bay Lomax. Silah patladıktan en fazla elli saniye sonra terasın şu köşesine geldim. Teras boyunca koşup, bana görünmeden köşeyi dönüp, patikaya çıkması ve bu arada benim tarafımdan görülmemesi bana pek olası gibi görünmüyor. Bunu daha önce de söylediğim gibi ancak bir koşu şampiyonu yapabilirdi."

"Sizi anlamakta zorlanıyorum, Battle. Kafanızda bir düşünce var, ama bu her neyse, ya ben anlayamıyorum ya da siz açıkça söylemiyorsunuz. Adamın çimenlikten geçtiğini söylüyorsunuz. Şimdi de, öyle olmadığını ima ediyorsunuz, söylemek istediğiniz tam olarak ne? Yani adam patikadan kaçmadı mı? Diyelim ki öyle, siz nereye gitmiş olabileceğini düşünüyorsunuz?"

Battle yanıt vereceğine işaretparmağıyla yukarıyı işaret etti.

"Nasıl yani?" George anlamamıştı.

"Yukarıya çıktı," diyorum. "Yine sarmaşığa tutunup yukarıya çıktı."

"Saçmalamayın Battle. Bu söylediğiniz kesinlikle olanaksız."

"Kesinlikle olanaksız değil. Bir kez yaptı. İkinci bir kez de yapmış olabilir."

"Olanaksız dememin nedeni bu değil. Adam kaçıp kurtulmak isterken, neden yeniden evin içine girsin ki?"

"Onun için en emin yer evin içiydi, Bay Lomax."

"Fakat biz odasına gittiğimiz zaman Bay O'Rourke'un kapısı içeriden kilitliydi."

"Peki, siz onun yanına nasıl girdiniz? Sir Stanley'nin odasından geçtiniz değil mi? Adamımız da aynı şeyi yaptı. Lady Eileen, bana, Bay O'Rourke'un kapı tokmağının hareket ettiğini gör-

düğünü söyledi. Bu adamımızın oraya ilk girişiydi. Anahtarın Bay O'Rourke'un yastığının altında olduğunu düşünüyorum. İkinci kez –yani çıkışını ise– ara kapıdan ve o sırada boş olan Sir Stanley'nin odasından geçerek yaptığı kesin. Herkes gibi Sir Stanley de aşağıya kütüphaneye koşmuştu. Adamımız için yol açıktı."

"Peki ya sonra nereye gitti?"

Battle iri omuzlarını silkti ve tam bir yanıt vermedi.

"Yolların birçoğu açıktı. Evin öbür tarafındaki boş odalardan birine girip sarmaşıklardan inmiş olabilir. Yan kapılardan birinden de çıkabilir. Tabii eğer içeride işi varsa, evin içinde kalmış da olabilir."

George Lomax çok şaşırmıştı.

"Battle gerçekten de... eğer... eğer benim çalışanlarımdan birinden kuşkulanıyorsanız – ki ben onlara çok güvenirim – ve bana da bunu ima ediyorsanız, bu beni çok derinden üzer..."

"Hiç kimse sizden, birinden kuşku duymanızı beklemiyor, Bay Lomax. Ben yalnızca olasılıkları gözler önüne seriyorum. Çalışanlarınız dürüst olabilirler... sanırım öyledirler de."

"Beni tedirgin ettiniz. Çok huzursuz oldum."

Patlak gözleri daha da belirginleşmişti.

Jimmy onun dikkatini dağıtmak için masanın üstündeki kararmış, tuhaf bir nesneyi göstererek sordu.

"Bu nedir Bay Battle?"

"Bir diğer ipucu. Kanıtlarımızın son parçası. O bir eldiven... daha doğrusu öyleymiş."

Yanık nesneyi eline aldı. Gururla sağa sola çevirdi.

Sir Oswald sordu.

"Onu nerede buldunuz?"

Battle başını omzunun üstünden geriye doğru çevirdi.

"Şöminede. Yarıdan fazlası yanmıştı. Çok tuhaf. Sanki eldiveni bir köpek dişleriyle çiğnemiş."

Jimmy, "Bayan Wade'in olabilir," dedi. "Onun çok sayıda köpeği var."

Battle başını iki yana salladı.

"Bu kadın eldiveni değil. Günümüzde kadınların giydikleri eldivenlerin en büyüğünden bile büyük. Şunu bir dener misiniz?"

Yanık eldiveni Jimmy'ye uzattı. Delikanlı eldiveni elinin üstüne tuttu.

Battle, "Gördünüz mü?" dedi. "Size bile büyük geldi."

Sir Oswald soğuk bir sesle sordu.

"Sizce bu yanık eldiven parçası önemli mi?"

"Neyin önemli, neyin önemsiz olduğuna karar vermek hiç kolay değildir, efendim."

O sırada sert bir şekilde kapıya vuruldu ve hemen ardından da Bundle içeri girdi.

Özür dileyerek telaşla, "Bağışlayın," dedi. "Şey... şimdi babam telefon etti. Hemen eve dönmem gerekiyor, çok endişelenmiş de," deyip sustu.

George Lomax ona cesaret vermek ister gibi gülümseyerek sordu.

"Evet, sevgili Eileen, devam edin."

"Konuşmanızı bölmemeliydim, ancak bunun bu olayla ilgisi olabileceğini düşündüm de. Bizim uşaklardan biri ortadan kaybolmuş, babamı endişelendiren de bu. Adam dün akşam evden çıkmış, bir daha da dönmemiş."

"Adamın ismi ne?" Bu kez soruyu soran Sir Oswald'dı.

"John Bauer."

"İngiliz mi?"

"Bize İsviçreli olduğunu söylemişti ama, ben onun Alman olduğunu düşünüyorum. İngilizceyi çok düzgün konuşuyor."

"Ah!" Sir Oswald derin bir soluk aldı. Rahatlamış gibiydi. "Demek Chimneys'te de? Ne zamandan beri orada çalışıyordu?"

"Yaklaşık bir aydır."

Sir Oswald odadakilere döndü.

"İşte bizim kayıp adamımız," dedi. "Siz de benim gibi bu şeyin arkasında çok sayıda yabancı devletin olduğunu biliyorsunuz, Lomax. Bu adamı çok iyi anımsıyorum; uzun boylu, oldukça eğitimli bir uşaktı. Ben oradan ayrılmadan on beş gün kadar önce gelmişti. Çok akıllıca. Buradaki uşaklara göz açtırılmayacağı, sürekli gözaltında tutulacakları kesindi –ama Chimneys'teki biri– buradan yalnızca sekiz kilometre ötede..." dedi.

"Siz bunun çok önceden planlanmış olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Neden olmasın? Bu milyonlar değerinde bir formül, Lomax. Hiç kuşkusuz, Bauer, Chimneys'te benim özel evraklarımı karıştırıp, gelecekteki programlarımla ilgili bilgi toplamaya çalıştı. Bu evin içinde de bir suç ortağı olduğundan eminim, ona evin planını veren ve Bay O'Rourke'un uyku ilacını almasını neden olan, Bayan Wade'ın sarmaşıklardan indiğini gördüğü adam da o olmalı: iriyarı, güçlü adam."

Başmüfettiş Battle'a döndü.

"Aradığınız adam Bauer, müfettiş. Ve o bir şekilde parmaklarınızın arasından kayıp gitti."

24. BÖLÜM

Bundle Meraklanıyor

Başmüfettiş Battle'ın çok şaşırdığına hiç kuşku yoktu. Alnını ovuşturup duruyordu.

George, "Sir Oswald haklı," dedi. "Aradığımız adam o. Onu yakalama umudumuz yok mu dersiniz?"

"Neden olmasın. Gerçekten de kuşkulu görünüyor. Eğer adam Chimneys'e dönerse..."

"Bu olabilir mi?"

Battle, "Pek sanmıyorum," dedi. "Evet, adamımızın Bauer olması olasılığı çok fazla. Ancak yine de kimsenin dikkatini çekmeden bu malikâneye nasıl girip çıktığını anlayamıyorum."

"Adamlarınız hakkındaki fikrimi daha önce de belirtmiştim. Son derece başarısızlar, sakın bundan dolayı sizi suçladığımı düşünmeyin, Battle, ama..."

Battle gülümsedi.

"Ah, sorun değil. Arkam sağlamdır."

Başını sallayarak iç çekti.

"Hemen bir telefon açmam gerekiyor, beyler. Beni bağışlayın. Çok özür dilerim Bay Lomax, bu işte çuvalladım. Ama inanın çok karmaşık... tahmin ettiğimden de daha karmaşık bir olay bu."

Aceleyle odadan çıktı.

Bundle, Jimmy'ye, "Benimle bahçeye gelin," dedi. "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

Fransız cam kapılardan birinden bahçeye çıktılar. Jimmy kaşlarını çatmış, çimenlere bakıyordu.

Bundle sordu. "Ne oldu?"

Jimmy tabancasının atılmasıyla ilgili tartışmaları anlattı.

"Coote'a atması için o tabancayı verirken, Battle'ın kafasından neler geçtiğini çok merak ediyorum. Bir şeyler tasarladığına yemin edebilirim. Bu arada tabanca düşmesi gereken yerden sekiz metre öteye düştü. Biliyor musunuz Bundle, Battle tam anlamıyla bir kapalı kutu."

"O son derece zeki bir adam. Ben de size dün akşam bu konudan bahsetmek istiyordum."

Bundle, başmüfettişle yaptığı konuşmayı aktardı. Jimmy büyük bir dikkatle dinliyordu.

Konuşmanın sonunda Jimmy düşünceli düşünceli, "Demek kontes Bir Numara," dedi. "Şimdi her şey yerine oturuyor. İki Numara, yani Bauer – Chimneys'ten buraya geldi. Sarmaşıklardan O'Rourke'un odasına tırmandı. Ona önceden uyku ilacı verildiğini biliyordu (ya kontes ya da başka biri tarafından). Anlaşmalarına göre Bauer belgeleri aşağıda bekleyen kontese atacaktı. Kontes belgeleri alınca yine kütüphane penceresinden içeri girip yukarıya kendi odasına çıkacaktı. Bu durumda, eğer Bauer bahçede yakalanırsa üstünde hiçbir şey bulunamayacaktı. Evet, güzel bir plan, ama bir şeyler ters gitti işte. Kontes benim aşağıya indiğimi duyduğunda kütüphanede olmalıydı. Yaklaştığımı anlayınca paravanın arkasına gizlendi. Suç ortağını uyarmaya fırsat bulamamış olması onun açısından büyük şanssızlık. Bu arada İki Numara belgeleri aldı, pencereden aşağı baktı, oradaki kişinin kontes olduğunu sandı, belgeleri attı, sonra da sarmaşıktan aşağı indi. Aşağıda benim olduğumu nereden bilebilirdi

ki? Onun açısından kötü bir sürpriz. Bütün bu olaylar olurken paravanın arkasında durmak herkesin harcı değil. Kontesin sinirlerinin bir hayli sağlam olduğunu kabul etmeliyiz. Orada düşündü ve anlatacağı öyküyü en ufak ayrıntısına kadar planladı. Evet, şimdi her şey yerli yerine oturuyor."

Bundle kararlılıkla, "Fazlasıyla," dedi.

Bundle'ın ses tonu Jimmy'yi tedirgin etmişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ya Yedi Numara konusunda ne düşünüyorsunuz? Hiçbir zaman ortaya çıkmayan, geri planda kalan ama her zaman var olan Yedi Numara! Kontes ve Bauer? Hayır, bu olay bu kadar basit olamaz. Evet, Bauer dün akşam buradaydı. Ama burada bulunmasının nedeni işlerin ters gitmesine karşı bir önlemdi, öyle de oldu. Başka bir deyişle onun rolü günah keçisini oynamaktı, dikkatleri Yedi Numaradan –yani patrondan– uzaklaştırmak."

Jimmy endişeyle, "Bundle, sanırım siz çok fazla macera kitabı okuyorsunuz?" dedi.

Bundle onu sitemli bakışlarla süzdü.

"Anlayamadım."

"Ben henüz Kırmızı Kraliçe[1] gibi değilim. Kahvaltıdan önce altı olanaksız şeye inanamam."

"Kahvaltı çoktan bitti."

"Kahvaltıdan sonra bile olsa... her şeyi açıklayan son derece uygun bir teori geliştirdik. Ne olursa olsun bunu kabul etmek istemiyorsun, çünkü sen sürekli olarak daha komplike çözümler peşindesin, amacın olayı zorlaştırmaktan başka bir şey değil."

"Üzgünüm ama benim aklım tamamen o toplantıda bir türlü görünmeyen ve sürekli sözü edilen Yedi Numara'da."

"Bill bu konuda ne düşünüyor?"

Bundle soğuk bir sesle, "Bill mi?" dedi. "Bill ne düşünebilir ki?"

(1) *Alice Harikalar Diyarı*'nda yaşayan kurgu karakterlerden biri.

"Umarım ona kontes hakkında düşündüklerinizi söylememişsinizdir. Onu uyarmak gerekiyor. Yoksa şu durumdayken boşboğazlıktan ağzından neler kaçıracağını Tanrı bilir!"

Bundle, "Kadının aleyhinde tek bir sözcük bile duymak istemiyor," dedi. "Ah, Bill kesinlikle aptalın teki. Jimmy, ona bu konudan bahsetmemiş olmanızı dilerdim."

"Dolabın içinde olan ben değildim, bunu unutuyorsunuz. Bunun dışında Bill'le hanım arkadaşlarının benlerini konuşmak da istemem. Ayrıca onun bazı gerçekleri göremeyecek kadar aptal olduğunu da hiç sanmıyorum."

Bundle üzgün bir sesle, "Aptal, hem de nasıl," dedi. "Ona bu olaydan bahsetmekle çok büyük hata yaptınız, Jimmy."

"Özür dilerim. Böyle olacağını düşünemedim, ama artık biliyorum. Aptallık ettim ama aldırmayın. Bizim Bill..."

"Macera düşkünü yabancı kadınları bilirsiniz değil mi? İnsanı nasıl avuçlarının içine aldıklarını..."

Jimmy iç çekti.

"Doğruyu söylemek gerekirse bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç beni avucunun içine almaya çalışan olmadı."

Kısa bir sessizlik oldu. Jimmy konuştuklarını kafasında bir yere oturtmaya çalışıyordu. Ancak bir türlü işin içinden çıkamıyordu.

Neden sonra sordu.

"Battle, kontesin peşini bırakmamız gerektiğini söylemişti, değil mi?"

"Evet."

"Onun sayesinde başka birine ulaşmak istiyor, öyle değil mi?"

Bundle onayladı.

"Evet."

Jimmy derin derin Battle'ın bununla nereye varmak istediğini düşündü. Hiç kuşkusuz kafasında bir fikir vardı.

Yeniden sordu.

"Sir Stanley Digby bu sabah şehre dönüyor, değil mi?"

"Evet."

"O'Rourke da onunla mı gidiyor?"

"Evet. Öyle sanıyorum"

"Siz... hayır, bu olanaksız."

"Nedir olanaksız olan?"

"Acaba," diyorum. "O'Rourke da bir şekilde bu işlerin içinde mi?"

"Olabilir. Hayat dolu, güçlü bir kişilik. Onun da bu işlerin içinde olması beni kesinlikle şaşırtmaz. Aslına bakarsanız, artık yalnızca tek bir kişinin Yedi Numara olmadığından eminim."

"Kim o?"

"Başmüfettiş Battle."

"Ben George Lomax diyeceğinizi düşünmüştüm."

"Şişşt! Susun, geliyor."

Gerçekten de gelen George Lomax'tı. Jimmy hemen bir bahane bulup, özür dileyerek ayrıldı. Lomax, Bundle'ın yanına oturdu.

"Sevgili Eileen, gerçekten de bizi bırakıp gitmeniz mi gerekiyor?"

"Babamın konuşmasından çok endişeli olduğunu anladım. Gidip onu sakinleştirmeliyim."

Lomax, Bundle'ın elini alıp avuçlarının arasında tuttu.

"Bu küçük elin onu rahatlatacağından eminim. Sevgili Eileen, gitmenizin nedenini anlıyorum ve saygı duyuyorum. Bu değişen ve karmaşık dünyada..."

Bundle, "Bu adam kafayı yemiş..." diye düşündü.

"...ailenin değeri her şeyin üstünde olmalı, günümüzde eski değerler kayboluyor. Bu koşullarda bizim sınıfımızdan insanlara düşen, en azından bizler gibilerin modern koşullardan etkilenmediğini göstermek. Bize 'eski toprak' diyorlar. Doğrusunu isterseniz ben bu tabirden mutluyum, öyle olmaktan da. Değişmemesi gereken

kavramlar vardır: asalet, saygınlık, güzellik, alçakgönüllük, ailenin kutsallığı, evlat sevgisi, onur gibi... Bunları yaşatmak gerek, bunlar ölmemesi gereken kavramlar. Nasıl diyeyim Eileen, gençliğinize imreniyorum, kıskanıyorum. Gençlik! Ne kadar olağanüstü bir şey bu. Ne muhteşem bir sözcük! Ne yazık ki şey... olgunluk dönemine girmeden bunun değerini anlayamıyoruz. İlk gençlik yıllarınızdaki vurdumduymazlığınızla, hoppalıklarınızla beni hayal kırıklığına uğrattığınızı itiraf etmeliyim, sevgili yavrum. Ama şimdi bütün bunların yalnızca gençlik çılgınlığı olduğunu çok iyi görebiliyorum. Kafa yapınızdaki değişimi ve olgunlaşmayı çok iyi takdir edebiliyorum. İzin verirseniz size kendinizi daha da geliştirmek için okumanız gereken kitaplar konusunda yardımcı olmak isterim."

Bundle içi geçmiş bir halde, "Teşekkür ederim," dedi.

"Artık benden çekinmenize hiç gerek yok. Lady Caterham benden korktuğunuzu söylediği zaman şok yaşadım. Emin olun, ben son derece sıradan bir insanım."

Lomax'ın bu alçakgönüllü hali Bundle'ı sanki büyülemişti. Gözlerini dikmiş, onu dinliyordu.

George ekledi.

"Benden çekinmeyin yavrum. Sakın beni rahatsız etmekten, sıkmaktan korkmayın. Tabirimi mazur görün, sizin tomurcuklanan zihninizi şekillendirebilmek beni mutlu edecektir. Politika konusunda sizin rehberiniz olacağım. Şimdiye kadar hiç partimizde yetenekli ve bilinçli genç bayanlara bugün olduğu kadar ihtiyaç duymamıştık. Amcanızın karısının, yani Lady Caterham'ın yolundan gitmelisiniz."

Bundle bu korkunç beklenti karşısında bayılacak gibi oldu. Tek yapabildiği çaresizlik içinde Lomax'a bakmak oldu. Ancak bu adamın cesaretini kırmadı. Aksine, adamın, kadınlar konusunda tek karşı olduğu nokta fazla konuşmalarıydı. Kadınlar arasında iyi bir dinleyici bulmak çok zordu. Sustu, içtenlikle, sevgiyle Bundle'a baktı.

"Kelebek kozasından çıkıyor," dedi. "Olağanüstü bir resim. Ekonomi politik konusunda çok değerli bir eser var. Şimdi gidip onu

bulacağım, Chimneys'e giderken yanınızda götürürsünüz. Bitirdiğiniz zaman sizinle onun üzerinde tartışırız. Eğer anlayamadığınız bir şey olursa bana yazmaktan çekinmeyin. Çok büyük toplumsal sorumluluklarım olduğu, çok meşgul bir insan olduğum doğru, ama dostlarım için daima ayıracak zamanım olmuştur. Gidip o kitabı arayayım."

Geldiği gibi hızla uzaklaştı. Bundle onun arkasından bakakalmıştı. Öyle sersemlemişti ki, ne düşüneceğini bile bilmiyordu.

Bill'in yanına gelmesiyle kendine geldi.

Bill hiddetle sordu.

"Buraya baksana Bundle. Codders neden elini tutuyordu?"

Bundle hiddetle haykırdı.

"Tuttuğu elim değildi. Tuttuğu tomurcuklanan zihnimdi."

"Bundle, saçmalama."

"Bağışla Bill. Çok endişeliyim de. Bana Jimmy'nin buraya gelmekle çok büyük bir tehlikeye atıldığından, bahsettiğini anımsıyorsun değil mi?"

"Dediğim gibi de oldu. Bir defa Codders'ın ilgisini çektin mi onun elinden kurtulmak çok zordur. Jimmy de farkında bile olmadan tuzağa düşecek."

Bundle öfkeyle, "Tuzağa düşen Jimmy değil, ben oldum," dedi. "Şimdiden Bayan Macatta'yla buluşmamın, ekonomi, politika okumamın ve bunları George ile tartışmamın planları yapılıyor. Bu nerede son bulur, hiç bilemiyorum."

Bill ıslık çaldı.

"Zavallı Bundle. Desene üzerine büyük yük bindi."

"Kabul etmek zorundaydım ki öyle. Ah Bill, kafam çok karışık."

Bill onu yatıştırmaya çalıştı.

"Aldırma sen. George kadınların parlamentoya girmelerine taraftar değildir. Dolayısıyla platforma çıkıp, boş nutuklar çekmen ya

da varoşlarda pis çocukları öpmen gerekmeyecek hiç değilse. Haydi, gel de bir kokteyl al. Neredeyse öğle yemeğine çağıracaklar."

Bundle ayağa kalkıp sessizce Bill'in yanında yürüdü. Bu arada çaresizlik içinde sızlanmayı sürdürüyordu.

"Aslında ben politikadan öyle nefret ederim ki..."

"Tabii ki öyle. Sağduyulu tüm insanlar için bu böyledir. Ancak Codders'la Pongo gibi insanlar bunu benimser ve içinde kaybolurlar. Ama yine de..." Birden olduğu yerde durup önceki konuya döndü. "Yine de Codders'ın elini tutmasına izin vermeyecektin, Bundle."

"Neden engel olacaktım ki? O beni çocukluğumdan beri tanır."

"Öyle ama ben bundan hoşlanmadım."

"Namuslu William... Ah, bak, Başmüfettiş Battle."

O sırada tam evin yan kapısından içeri girmişlerdi. Holde oda kadar büyük bir dolabın açılmış kapısıyla karşılaştılar. Dolabın içinde golf sopaları, tenis raketleri, toplar ve bir taşra evinde bulunması gereken her tür araç gereç duruyordu. Başmüfettiş Battle her bir golf sopasını eline alıp teker teker inceliyordu. Bundle'ın sesini duyunca başını kaldırdı, şaşkınlık içinde genç kıza baktı.

"Golf'e mi niyetlendiniz, Başmüfettiş Battle."

"Neden olmasın, Lady Eileen. Başlamak için hiçbir zaman geç değildir, derler. Ben de her koşulda işe yarayanını seçeyim dedim."

Bill, "Bu da ne demek şimdi?" diye sordu.

"Yenilgiyi kabullenen bir insan değilim ben. Bir şey ters giderse, geri dönüp en başından yeniden başlarım."

Başmüfettiş Battle yüzünde kararlı bir ifadeyle dolaptan çıktı, kapıyı kapadı ve onlara katıldı.

25. BÖLÜM

Jimmy Planını Açıklıyor

Jimmy Thesiger'ın içi sıkılıyordu. Georg Lomax'ın onu yakalayıp ciddi konularda konuşmak isteyeceğini hissettiği için, öğlen yemeğinden hemen sonra sessizce bahçeye kaçtı. Santa Fé sınırındaki olayların konusunda uzmanlaşmıştı, ama o an için bu konuda sınava girmeyi hiç ama hiç istemiyordu.

O sırada Loraine Wade de, aynen onun gibi yalnız başına bahçenin gölgelik yolunda dolaşıyordu. Jimmy ona katıldı. Bir süre konuşmadan yürüdüler.

Neden sonra Jimmy, "Loraine!" dedi.

"Evet, Jimmy?"

"Bak, ben güzel sözler söyleme konusunda oldukça başarısız bir insanım, düşündüklerimi ifade etmekte zorlanırım ama, ne dersin? Özel bir izin alıp hemen evlensek ve ölünceye kadar mutlu bir yaşamımız olsa?"

Loraine tuhaf ve bir o kadar da ani teklife hiç şaşırmadı. Yalnızca başını arkaya atıp güldü.

Jimmy sitemle, "Loraine, gülmesene!" dedi.

"Elimde değil. Öyle hoş bir halin var ki."

"Loraine, sen küçük bir şeytansın."

"Hayır, değilim. Ben yalnızca gerçek anlamda hoş ve çekici bir kızım."

"Ama yalnızca seni yakından tanımayanlar; senin yumuşak başlı, alçakgönüllü, terbiyeli görüntüne bakıp aldananlar için."

"Senin bu terimlerine bayılıyorum."

"Hepsini dergilerdeki bulmacalardan öğreniyorum."

"Demek bulmaca çözmek o kadar eğitici."

"Loraine, tatlım, işi zorlaştırmayı bırak artık. Evet mi, hayır mı?"

Loraine'in yüzü asıldı. Asıl karakteri olan kararlı halini aldı. Dudakları büzüldü, küçük çenesi kararlılıkla ileri çıktı.

"Hayır Jimmy. Bu işler bir sonuca bağlanıp ortalık durulmadan seninle evlenemem."

"Karar verdiğimiz işi başaramadığımızın farkındayım. Ne fark eder ki? Bu iş noktalandı, bu bölüm son buldu. Belgeler Havacılık Bakanlığı'nda güvende. Dürüstlük kazandı. Ve şu an için, artık yapılacak bir şey de yok."

Loraine hafifçe gülümsedi.

"Bu da demek oluyor ki evlenebiliriz, öyle mi?"

"Bunu sen söyledin. Kesinlikle iyi fikir."

Ama Loraine yine başını salladı.

"Hayır Jimmy. Bu işler sonuca ulaşmadıkça... biz güvende olmadıkça..."

"Tehlikede olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Değil miyiz?"

Jimmy'nin neşeli pembe yüzü karardı.

"Haklısın," dedi. "Eğer Bundle'ın anlattığı o tuhaf öykü doğruysa –pek inanılacak gibi değil ama ben doğru olabileceği kanısındayım– Yedi Numara'yla hesabımız kapanana dek güvende olamayız."

"Ya diğerleri?"

"Onlar o kadar önemli değil. Beni asıl korkutan kendine özgü çalışma biçimi olan Yedi Numara. Çünkü onun kim olduğunu ve onu nerede arayacağımı bilmiyorum."

Loraine ürperdi.

Kısık bir sesle, "Ben korkuyorum," dedi. Gerry'nin ölümünden beri her şeyden korkuyorum."

"Korkma. Korkman için hiçbir neden yok. Her şeyi bana bırak. İnan bana Loraine, *o Yedi Numara her kimse, onu yakalayacağım.* Onu ele geçirdik mi, diğer çete üyelerinin bir şey yapabileceklerini hiç sanmıyorum."

"Eğer ele geçirirsen... peki, ya o, seni ele geçirirse?"

Jimmy neşeyle, "Bu olanaksız," dedi. "Ben çok zekiyim. İnsan daima kendi aklını beğenmeli, kendine güvenmeli. Benim ilkem de bu."

Loraine yine ürperdi.

"Dün akşam olabilecekleri düşününce..."

"Ama olmadı. İkimiz de buradayız; güvendeyiz, sağlıklıyız. Gerçi kolum epey ıstırap veriyor ama..."

"Zavallı çocuk!"

"Neyse, insan iyi amaçlar uğruna acı çekmeyi de göze alabilmeli. Üstelik yaralanmam ve neşeli konuşmalarımla Lady Coote'u da etkileyebildim."

"Yani sence bu önemli mi?"

"Olabileceği gibi bir his var içimde."

"Senin aklında bir plan var, Jimmy. Ne? Anlat bana!"

Jimmy kararlı bir ses tonuyla yanıt verdi.

"Genç kahramanlar planlarını asla açıklamazlar. Bunlar karanlıkta gelişir, olgunlaşırlar."

"Sen aptalın tekisin Jimmy!"

"Biliyorum, biliyorum. Herkes öyle söylüyor. Emin ol Loraine, bu aptal görünümümün gerisinde, kimsede bulunmayan bir zekâ var. Neyse, senin planın ne? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmem ki... Bundle kendisiyle Chimneys'e gidip, birkaç gün orada kalmamı önerdi."

Bu Jimmy'nin hoşuna gitti.

"Harika!" diye haykırdı. "Bundan iyisi can sağlığı. Ben de Bundle'a göz kulak olunması gerektiğini düşünüyordum. Bundan sonra hangi çılgınlığa kalkışacağını kestirmek olanaksız. O kadar beklenmedik davranışları var ki! En kötüsü de tuhaf bir şekilde neye el atsa başarıyor. Onun başını belaya sokmamasını sağlamak bile tam zamanlı bir iş!"

Loraine, "Bill de ona göz kulak olabilir," dedi.

"Bill'in başkasıyla işi var."

"Buna inanıyor olamazsın."

"Neye, kontesle arasında bir şey olduğuna mı? Bizimki o kadın için deli oluyor."

Loraine başını sallamayı sürdürdü.

"Bu işte tam olarak anlayamadığım bir şeyler var. Ben aynı kanıda değilim. Bence, Bill'in ilgilendiği kontes değil; Bundle. Bak anlatayım. Bu sabah Bill'le sohbet ediyorduk. O sırada Bay Lomax terasa çıktı. Doğruca gidip Bundle'ın yanına oturdu ve onun elini tuttu, bir şeyler konuştular. Bill bir anda yerinden fırlayıp, Bundle'ın yanına gitti. Roketten farksızdı."

"Bazı insanlar ne tuhaf olabiliyorlar. Sana bir şey söylüyorlar, ama aslında yapmak istedikleri tamamen farklı. İlginç. Beni çok şaşırttın Loraine. Ben bizim basit zevklere sahip Bill'imizin gizemli yabancının peşinde koştuğu kanısındaydım. Bundle'ın da böyle düşündüğünü çok iyi biliyorum."

"Bundle öyle düşünebilir. Ama ben öyle düşünmüyorum Jimmy."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Bill kendince dedektiflik yapıyor olamaz mı? O kadının peşinden de laf almak için koşuyor olamaz mı?"

"Bill mi? Onda bunu yapacak kafa nerede!"

"Ben bundan o kadar emin değilim. Bill gibi basit, sıradan bir insan incelikli bir şeyler yapmayı planlarsa, kimse bunu ona yakıştıramayacağı için çok başarılı olabilir."

"Ve, sonuçta ortaya iyi bir şeyler de çıkabilir. Evet, bu düşüncende haklı olabilirsin. Ama ben yine de Bill'in böyle bir şey yapabileceğini sanmam. O, kontesin küçük kınalı kuzusu rolünü oynamaktan mutlu. Sanırım Bill konusunda yanılıyorsun, Loraine. Kontes alışılmamış güzellikte bir kadın..." Jimmy telaşla ekledi. "Tabii benim tipim değil. Ama bizim Bill'in yüreği bir otelden farksızdır."

Loraine ikna olamamıştı. Başını salladı.

"Neyse," diye ekledi Jimmy. "Sen nasıl istersen öyle düşün. Gelelim konumuza, işleri ayarlamış sayılırız. Sen, Bundle'la Chimneys'e gidiyorsun. Tanrı aşkına, ne yap et, onun şu Yedi Kadran Kulübü'ne tekrar gitmesine engel ol. Eğer bunu tekrar yaparsa neler olacağını ancak Tanrı bilir."

Loraine başıyla onayladı.

"Benim de şimdi gidip biraz Lady Coote'la konuşmamda yarar olacağı kanısındayım."

O sırada Lady Coote bir kanepeye oturmuş, yünle goblen işliyordu. İşlediği resimde elinde tuttuğu ölü küllerinin bulunduğu kaba bakıp ağlayan; hüzünlü, çirkin, biçimsiz yüzlü bir kadın vardı.

Lady Coote, Jimmy'ye yanında yer açtı. Genç adam oturur oturmaz kurnazlığı ele alıp yaşlı kadının işlediği nakışı övdü.

Lady Coote çok mutlu olmuştu.

"Beğendiniz, öyle mi? Bu işe Selina halam ölmeden bir hafta evvel başlanmıştı. Zavallı kadın akciğer kanserinden öldü."

"Ne kötü."

"Sizin kolunuz nasıl?"

"Ah, çok daha iyi. Biraz canımı sıkıyor, hareketlerimi kısıtlıyor, hepsi o kadar."

Lady Coote uyardı.

"Dikkatli olmalısınız. Bu gibi durumlarda kangren olunabileceğini biliyorum. Tanrı esirgesin, kolunuzu da kaybedebilirsiniz."

"Ah, umarım bir şey olmaz."

"Yoo, telaşlanmayın. Benimki yalnızca bir uyarıydı."

Bay Thesiger sordu.

"Buradan sonra ne yapmak niyetindesiniz? Şehre mi döneceksiniz, yoksa başka bir yere mi gideceksiniz?"

Aslında bunun yanıtını çok iyi biliyordu. Yalnızca samimiyeti ilerletmek için yapılmış bir girişimdi bu.

Lady Coote derin derin iç çekti.

"Sir Oswald, Lord Alton'ın malikânesini kiraladı. Letherbury'yi. Orayı biliyorsunuz, değil mi?"

"Biraz. Çok güzel bir malikkâne, öyle değil mi?"

"Ah, hiç bilmiyorum. Tek bildiğim çok büyük ve görkemli olduğu. Bakışlarıyla insanı ürküten insanların resimleriyle dolu, uzun resim galerileri... Bu 'ata resimleri' insanın bir şekilde moralini bozuyor, insanı hüzünlendiriyor. Ah, Yorkshire'daki küçük evimizi görmeliydiniz Bay Thesiger. Sir Oswald'ın yalnızca Bay Oswald olduğu zamanki evimizi. Çok sevimli bir yemek odası ve insana huzur veren şömineli bir oturma odası vardı. Duvarlarına beyaz çizgili kâğıtlar kaplatmıştım. Üstlerinde mor salkımların bulunduğu bordürleri vardı. Sonra saten perdeler... hepsini kendim seçmiştim. Oraya çok yakışıyorlardı. Anımsıyorum da yemek odası kuzeydoğuya bakıyordu. Pek güneş almıyordu. Oranın duvarlarına da kırmızı zemin üstüne tuhaf av ve avcılık resimleri basılmış kâğıt koydurmuştum, insanda Noel ruhu uyandırıyordu."

Lady Coote anılarının heyecanıyla kucağındaki yün yumaklarından birkaçını yere düşürdü. Jimmy onları birer birer toplayıp yaşlı kadına verdi.

Lady Coote, "Çok teşekkür ederim yavrum," dedi. "Ne diyordum? Evet, evden bahsediyordum. Evet, sevimli evleri çok severim. Ayrıca oturacağın evin eşyalarını seçmek de insana bambaşka bir zevk verir."

"Sanırım Sir Oswald da yakında kendisine ait olacak bir ev satın alacaktır. O zaman orayı istediğiniz gibi döşersiniz."

Lady Coote hüzünle başını salladı.

"Sir Oswald, işin uzmanına döşeteceğini söylüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet ama sizin de fikrinizi alacaklardır."

"Onun satın alacağı ev bunun gibi büyük, görkemli saray yavrusu bir şey olacaktır. Hani şu içinde antika eşyadan geçilmeyenlerden. Ben rahat ve kullanışlı eşyalardan bahsedince adamlar beni aşağılayacaklardır. Sir Oswald da konfora ve rahatlığına düşkün, evinde mutlu olan bir insan, ama korkarım zevklerimiz çok farklı. O en iyisinden başka hiçbir şeyi beğenmez. Olağanüstü bir başarı kazandı, çok kazanıyor ve tabii bunu da göstermek istiyor. Ama ben çoğu kez bunun ne zaman biteceğini merak ediyorum."

Jimmy yaşlı kadına sevecenlikle baktı.

"Hakkınız yok değil."

"Bu bir yarış atının üstünde olmak gibi bir şey. Dişlerinin arasına bir yaprak parçası veriyorsunuz ve o durmadan koşuyor. Sir Oswald'ın yaşamı da böyle. Büyüyor, büyüyor, bu büyümeye bir sınır koyamayacağı noktaya doğru hızla koşuyor. Bugün İngiltere'nin en zengin adamlarından biri, peki bu onu tatmin ediyor mu dersiniz? Hayır, o daha fazlasını istiyor. O şey olmak istiyor... ne olmak istediğini bilemiyorum. Yalnız şunu söyleyebilirim; bu bazen beni korkutuyor."

"Tıpkı İranlı Johnny gibi desenize! Hani, yeni ülkeler fethetmek için oturup ağlarmış."

Lady Coote, Jimmy'nin neden bahsettiğini anlamamış olsa da başıyla onayladı. Ardından da ağlamaklı bir sesle devam etti.

"Beni asıl endişelendiren onun midesi. Acaba midesi bu kadarını kaldırabilecek mi? Sürekli düşünmek, bu hırs onu yatağa düşürecek. Ah, bunları düşünmeye dayanamıyorum."

Jimmy onu teselli etmeye çalıştı.

"Kalbi çok sağlam görünüyor."

"Kafasına takılan bir şey var. Endişeleniyor. Bunu biliyorum."

"Sizce onu endişelendiren ne?"

"Bilmiyorum. Belki işiyle ilgili bir şey. Bay Bateman'ın varlığı onun için büyük rahatlık oldu. Son derece dürüst ve çalışkan bir genç, çok da işine bağlı."

"Fazlasıyla."

"Oswald, Bay Bateman'ın fikirlerinden çok yararlanıyor. Bay Bateman'ın her zaman haklı olduğunu söylüyor."

"Yıllar önce de bu onun en katlanılmaz özelliklerinden biriydi, hâlâ da öyle."

Lady Coote, Jimmy'nin yanıtına şaşırmıştı.

Delikanlı ustalıkla konuyu değiştirdi.

"Chimneys'te sizinle ne kadar neşeli bir hafta sonu geçirmiştik. Yani demek istediğim, zavallı Gerry'nin başına o felaket gelmeseydi çok eğlenceli bir hafta sonu olacaktı. Çok da hoş kızlar vardı."

"Ben şimdiki zaman kızlarını pek anlayamıyorum. Romantik değiller. Nişanlıyken Sir Oswald'a kendi saçımın tellerinden mendiller işlemiştim."

"Sahi mi? Muhteşem! Ama şimdiki kızlar isteseler de yapamazlar bunu, saçları bile o kadar uzun değil."

"Doğru. Ama bunun başka yolları da vardır. Ben genç bir kızken erkek arkadaşlarımdan biri; evet, erkek arkadaşlarımdan biri, yerden bir avuç çakıl almıştı. Yanımdaki kız arkadaşıma elindeki çakılların bir hazine değerinde olduğunu, çünkü onlara benim ayağımın değdiğini söylemişti. Bunu çok iyi anımsıyorum. Çünkü çok hoşuma gitmişti. Gerçi delikanlının sonradan maden mühendisi ya da jeolog olduğu ortaya çıktı ama yine de güzeldi. O zamanki erkekler genç kızların mendillerini çalıp define gibi saklarlardı."

Jimmy gülerek yaşlı kadına takıldı.

"Ya kızın burnu akıp da silmek isterse ne yapardı?"

Lady Coote elişini dizlerinin üstüne bırakıp meraklı, fakat nazik bakışlarla genç adamı süzdü.

"Haydi, söyleyin bana. Çevrenizde ilginizi çeken hoş bir kız yok mu? Onun için çaba harcamak, onunla bir yuva kurmak istediğiniz biri?"

Jimmy kızardı ve kekeledi.

"Şey..."

"Ben Chimneys'te olduğunuz sırada oradaki kızlardan birinden hoşlandığınızı düşünmüştüm: Vera Daventry'dan. Onunla iyi anlaşıyordunuz, değil mi?"

"Yani, Socks denilen kızla mı?"

"Onu öyle çağırıyorlardı, değil mi? Nedenini bilmiyorum, ama hiç hoş değil."

"Ah, çok tatlı bir kızdı. Onunla yine karşılaşıp görüşmek isterdim."

"Gelecek hafta sonunda bize kalmaya geliyor."

Jimmy iki sözcüğün içine sözde büyük bir istek ve coşkuyu sığdırmak için çaba harcadı.

"Öyle mi?"

"Evet, siz... Siz de gelmek ister miydiniz?"

Jimmy buna da içtenlikle cevap vermeye gayret etti.

"Hem de çok. Memnuniyetle, Lady Coote."

Sonrasında da tekrar tekrar teşekkürler ederek yaşlı kadının yanından ayrıldı.

Çok geçmeden Sir Oswald karısının yanına geldi.

Sinirliydi, hemen sordu.

"Bu genç serserilerin senin peşinde dolaşmalarının nedeni ne? Bu adamdan hoşlanmıyorum."

"Çok iyi bir çocuk o. Çok da cesur. Daha dün akşam nasıl da yaralandı."

"Evet, işi olmayan şeylere burnunu soktuğu için."

"Sanırım, haksızlık ediyorsun Oswald."

"Yaşamında onurlu tek bir iş bile yapmamış. Tam bir aylak. Yaşamına çeki düzen vermek için en ufak bir gayret sarf etmemiş bir adam."

"Dün akşam ayakların ıslanmış olmalı, Oswald. Umarım zatürree olmazsın. Geçen gün Freddie Richards bu hastalıktan ölmüş. Sevgili Oswald, senin tehlikeli bir hırsızla gece vakti buralarda boğuşuyor olabileceğini düşünmek kanımı donduruyor. Seni vurabilirdi de. Bu arada Bay Thesiger'ı gelecek hafta sonu için bize davet ettim."

"Bu ne saçmalık. O delikanlıyı evimde görmek istemiyorum. Duyuyor musun Maria? İstemiyorum."

"Neden?"

"O benim bileceğim bir şey!"

Lady Coote onu sakinleştirmek amacıyla, "Bağışla," dedi. "Ama artık elden bir şey gelmez. Çünkü onu davet ettim bile. Şu pembe yumağı verir misin Oswald?"

Sir Oswald hiddetle karısına baktı. Buna hiddetten de öte kapkara bir öfke demek daha doğru olurdu. Bir şey söylemek istedi ama karısına bakıp vazgeçti. Lady Coote sakince yün iğnesine iplik geçirmeye çalışıyordu.

Sir Oswald sonunda patladı.

"Gelecek hafta sonu özellikle de onu istemiyorum. Bateman'dan onun hakkında hiç de iyi şeyler duymadım. İkisi okul arkadaşıymışlar."

"Bay Bateman ne söyledi?"

"Hiç de iyi şeyler söylemedi. Aksine beni ona karşı ciddi bir biçimde uyardı."

"Sahi mi, öyle mi yaptı?"

"Ben, Bateman'ın fikirlerine saygı duyarım. Şimdiye dek hiç yanıldığını görmedim."

Lady Coote, "Zavallı ben," dedi. "Yine bir çuval inciri berbat ettim. Eğer bilseydim hiç davet eder miydim? Keşke bunları bana daha önce söyleseydin Oswald. Artık çok geç."

Dikkatle elişini toplamaya başladı. Sir Oswald da karısına baktı, bir şey söylemek istedi, fakat vazgeçti, omuzlarını silkmekle yetinip, karısının ardından eve girdi. Önden yürüyen Lady Coote'un yüzünde anlamlı bir gülümseme vardı. Kocasını çok seviyordu ama, kadınca bir içgüdüyle sakin, sessiz, göze çarpmadan kendi bildiği yolda yürümeyi daha da çok seviyordu.

26. BÖLÜM

Her Şeyin Başı Golf

Lord Caterham, "Şu arkadaşın," dedi, "Çok hoş bir kız Bundle."

Loraine neredeyse bir haftadır Chimneys'teydi. Yaşlı ev sahibinin, yani Lord Caterham'ın büyük takdirini kazanmıştı, bunun başlıca nedeniyse genç kızın, yaşlı adamın kendisine golf dersleri vermesine yumuşak başlılıkla izin vermesiydi.

O kış çok sıkılan Lord Caterham kendini golfe vermişti. Kötü bir oyuncuydu, dolayısıyla da golf hastası olup çıkmıştı. Hemen her günün sabahı erkenden golf oynamaya çıkıyor, çalılara, yüksek otlara atış yapıyor ya da daha doğrusu golf sopasıyla kadifeden farksız yemyeşil çimenleri havalandırıyordu. Bu MacDonald'ı hüzünlendiriyor, ancak bahçıvan doğal olarak bir şey söyleyemiyordu.

Lord Caterham, "Bak Bundle," dedi. "Küçük bir parkur belirlemeliyiz. Küçük bir spor alanı. Şimdi beni dikkatle izle. Sağ diz ileri, yavaşça geriye, baş sabit, yalnızca bileklerini kullan."

Top hızla yuvarlandı, çimenleri geçti ve ormangülü fundalıklarının derinliklerinde kayboldu.

Lord Caterham, "Çok tuhaf," dedi. "Acaba ne hata yaptım? Dediğim gibi Bundle, arkadaşın çok hoş bir kız. Onun içinde golfe karşı

büyük bir merak uyandırdığıma eminim. Bu sabah çok iyi birkaç vuruş yaptı, inan bu kadarını ancak ben yapabilirdim."

Lord Caterham golf sopasını yeniden dikkatsizce salladı, çim alanda koca bir parça koparak top havalandı. Tam o sırada oradan geçmekte olan MacDonald topu yakalayıp getirdi. Lord Caterham'a öyle bir baktı ki, yerinde onun gibi bir golf delisinden başka kim olsa, yerin dibine geçerdi. Ama Lord Caterham bunu fark etmedi bile.

Bundle ise bu bakışı yakalamıştı.

"MacDonald'ın Coote'lara kan kusturduğundan kuşkulanıyordum. Eğer bunu yaptıysa, şimdi bunun cezasını çekiyor, öyle değil mi baba?"

Lord Caterham hışımla, "Kendi bahçemde ne istersem onu yaparım, bu kimseyi ilgilendirmez, öyle değil mi? MacDonald benim oyunumu ilerletmemden mutluluk duymalı. Sonuçta İskoçlar da golfe çok meraklı bir millettir."

Bundle gülerek, "Zavallı ihtiyarcık," dedi. "Sen hiçbir zaman iyi bir golf oyuncusu olamayacaksın. Ama bu uğraş, seni hiç değilse başını belaya sokmaktan uzak tutuyor."

"Aslında pek öyle değil. MacDonald'ın yaptıklarıma bakınca şaşkınlıktan gözleri yerinden fırlıyor."

"Fırlamalı da!"

"Neyse, Coote'lardan bahsedince aklıma geldi. Sir Oswald da golfe meraklı. Hem de çok. Tabii aslında stili hiç iyi değil. Çok gergin. Topa dümdüz vuruyor. Ama her defasında tam on ikiden isabet ettiriyor. İnsana hiç oyun vermemesi tuhafıma gitti. Hatalı oynadığı halde hep o kazanıyor. Ben bundan hiç hoşlanmadım."

"Sanırım o her konuda böyle."

"Bu oyun mantığına aykırı. Ama onu bir şeyin teorisi hiç ilgilendirmiyor. Oyunu egsersiz olsun diye oynadığını söylüyor. Sekreteri Bateman ise çok farklı. O, işin teorisiyle ilgileniyor. Bir gün

sopam elimden kaydı. Bateman bana bunun sağ kolun genelde daha yorgun olmasından kaynaklandığını söyledi. Ve çok ilginç bir fikir ileri sürdü: Golf oyununda sol kol da önemliymiş, sayıyı getiren sol kolmuş. Kendisi tenis oynarken, daima sol ele uygun raketler kullanırmış. Golfte ise normal golf sopalarını sol elle de kullanıyormuş, çünkü böylece sol kolun üstünlüğü ortaya çıkıyormuş."

"Bari iyi oynuyor mu?"

"Hayır, oynayamıyor. Hiç oynamasa daha iyi olur. Ama söylediğinde gerçek payı var. Bu fikir ilgimi çekti. Ah, şu hedefi görüyor musun Bundle? Tam ormangüllerinin arasında? Mükemmel bir vuruş. Ah, topa her defasında böyle vurabileceğimden emin olsam... Evet Tredwell, ne vardı?"

"Bay Thesiger telefonda. Sizinle görüşmek istiyor hanımefendi."

Bundle hemen eve koştu, bir yandan da, "Loraine! Loraine!" diye bağırıyordu. Tam ahizeyi eline aldığı sırada Loraine de yetişti.

"Alo! Jimmy?"

"Benim Bundle. Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Yalnız biraz canım sıkılıyor."

"Loraine nasıl?"

"O da iyi. Burada, yanımda. Onunla konuşmak ister miydin?"

"Daha sonra. Önce söyleyeceklerimi anlatayım da. Gelecek hafta sonu Coote'lara davetliyim. Acaba nerede maymuncuk bulabileceğimi biliyor musun?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Coote'lara giderken yanına maymuncuk alman gerekli mi?"

"Yararlı olabileceği gibi bir fikrim var. Acaba maymuncuk nasıl yerlerde satılır."

"Benim anladığım, senin aradığın... sana bu konuda yol gösterebilecek hırsızlık yapmış bir dost."

"Evet, bunda haklısın Bundle. Ama ne yazık ki öyle biri yok. Parlak zekânla bu soruna bir çare bulabileceğini düşündüm. Ama

sanırım yine Stevens'a muhtaç olacağım. Adamın kafasında benimle ilgili ne tuhaf düşünceler belirecek kim bilir! Önce mavi burunlu bir otomatik tabanca, şimdi de maymuncuk. Stevens böyle giderse benim doğru yoldan saptığımdan kuşkulanacak. Suçlular sınıfına girdiğimden filan."

"Jimmy?"

"Evet, Bundle."

"Beni dinle."

"Dinliyorum."

"Bak... Dikkatli ol, olur mu? Sir Oswald seni elinde maymuncukla evinin içinde dolaşırken yakalarsa neler olabileceğini düşün. Eğer isterse çok acımasız olabileceğinden eminim."

"Ve melek görünüşlü genç bir adam hapsi boylar... Peki Bundle, dikkatli olurum. Beni asıl korkutan eski dostum Pongo. Düztaban herif, her şeye burnunu sokuyor. Kedi gibi ses çıkarmadan yürüyor, birden arkanda buluyorsun. Yaklaştığını fark etmiyorsun bile. İstenilmeyen yerde birden karşına çıkıyor. Fakat sen kahraman arkadaşına güven, Bundle."

"Ah. Loraine'le birlikte orada olmak ve sana destek olmak isterdim."

"Teşekkürler, dadıcığım, bu çok iyi olur. Bunun için de bir planım var."

"Ne gibi?"

"Yarın sabah Loraine'le birlikte Letherbury Malikânesi yakınlarında hiç beklenmedik bir şekilde arabanız bozulabilir, öyle değil mi? Bildiğim kadarıyla orası sizin eve pek uzak değil."

"Altmış kilometre kadar, o da bir şey sayılmaz."

"Ah! Senin için öyle tabii. Sakın bu arada kaza yapıp Loraine'i öldürme. Biliyorsun, ben ondan çok hoşlanıyorum. Neyse, anlaştık o zaman, yarın on ikiyi çeyrek geçeyle yarım arası."

"Böylece Coote'lar bizi öğle yemeğine davet ederler ve..."

"Öyle olacağını sanıyorum. Bu arada Bundle, Socks denen kıza rastladım. Terence O'Rourke da bu hafta sonu Letherbury'de olacakmış."

"Jimmy. Onun da şey..."

"Her şey olabilir. Herkesten kuşkulanıyorum. Öyle de olması gerekiyor. O'Rourke çılgının teki, fazlasıyla atak ve gözü kara. Gerçi gizli bir örgütü yönetebilecek yetenekte biri olduğunu sanmıyorum ama, kontesle birlikte hareket ediyor olabilirler. Adam geçen sene Macaristan'daymış."

"Öyleyse o belgeleri rahatça ele geçirebilirdi."

"Bence orada yapamazdı bunu. Bunu kendisinden asla kuşkulanılmayacak bir ortamda ve koşulda yapmayı yeğler. Sarmaşıktan geriye tırman ve yatağına gir, uyu... evet, bu oldukça uygun. Şimdi talimatlarıma geçiyorum. Köşke geldikten ve Lady Coote'la nezaket gereği biraz konuştuktan sonra sen ve Loraine, O'Rourke'la Pongo'yu kıskaca alıp, yemek saatine kadar bir şekilde oyalamalısınız. Anlıyorsun değil mi? Bu sizin gibi güzel iki kız için pek de zor olmamalı."

"Yağcı..."

"Gerçek bu."

"Neyse, talimatını aldım. Aynen uygulacağımdan emin olabilirsin. Bu arada Loraine'le konuşmak istiyor musun?"

Bundle ahizeyi Loraine'in eline tutuşturdu ve usulca odadan çıktı.

27. BÖLÜM

Bir Gece Macerası

Güneşli bir sonbahar gününde Letherbury'ye gelen Jimmy Thesiger'ı, Lady Coote sevinç ve sevgiyle karşıladı. Sir Oswald ise soğuk ve uzaktı. Lady Coote'un çöpçatanlık isteğinin bilincinde olan Jimmy, Socks denilen kızla, yani Bayan Daventry'la yakından ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Terence O'Rourke'un neşesi yerindeydi. Abbey'deki gizemli olaylar konusunda resmi ve ketum davranmaya çalışıyor olsa da, Socks'un sıkı sorgusu karşısındaki suskunluğu öyküye dönüştü... Öylesine abartılı bir öyküydü ki bu, hiç kimse ne kadarının gerçek olduğunu anlayamazdı.

Socks dehşet içinde sordu.

"Demek dört tane maskeli adam vardı? Gerçekten mi?"

"Ah! Şimdi anımsadım, aslında dört değil daha fazlaydılar. Yarım düzine kadar. Benim üstüme saldırıp boğazımı sıktılar. Bana bir şey içirmeye çalıştılar. Sanırım bu zehirdi, çaresiz içtim."

"Peki, ne çaldılar? Ya da çalmak istediler?"

"Lomax'ın İngiltere Merkez Bankası'na koymak için Rusya'dan getirdiği Çarlık Dönemi'ne ait mücevherlerden başka ne olabilirdi?"

Socks şaşkınlıkla, "Ne kadar soğukkanlılıkla yalan söylüyorsunuz. Siz çok büyük bir yalancısınız," dedi.

"Yalancı mı? Ben mi? Hiç de değil. Mücevherlerin getirildiği uçağın pilotu yakın arkadaşımdı. Sizinle çok büyük bir sırrı paylaşıyorum. Bana inanmıyorsanız Jimmy Thesiger'a sorun. Hoş, onun her söylediğine de pek güvenilmez ama..."

"George Lomax'ın aşağıya dişlerini takmadan koştuğu doğru mu? Benim asıl öğrenmek istediğim bu."

Lady Coote da kendi öyküsünü anlatıyordu.

"İki tane tabanca vardı," dedi. "Korkunç şeyler. Kendi gözlerimle gördüm. Bu zavallı çocuğun ölmemiş olması bir mucize."

Jimmy gülerek, "Ben asılmak için doğmuşum," dedi.

Socks, "Orada bir de olağanüstü güzellikte Rus kontesi olduğunu duydum. Bill'in başını döndürmüş."

Lady Coote onayladı.

"Evet, bize Budapeşte ile ilgili olarak anlattığı şeylerin bazıları o kadar korkunçtu ki, ömrüm oldukça unutamayacağım. Oswald, bir şeyler göndermeliyiz, unutmayalım."

Sir Oswald homurdandı.

Rupert Bateman hemen atıldı.

"Ben not aldım Lady Coote. Unutmayız, merak etmeyin."

"Teşekkür ederim Bay Bateman. Teşekkür olarak bir şey yapılması gerektiği kanısındayım. Sir Oswald'ın vurulup düştüğü yerde zatürreeden ölebilecek olduğunu düşünmek bile korkunç."

Sir Oswald homurdandı.

"Aptallık etme Maria. Saçmalıyorsun."

"Ben hırsızdan her zaman korkmuşumdur."

Socks, "Ya bir de yüz yüze gelseydiniz," dedi. "Ne korkunç olurdu!"

Jimmy hafifçe genç kızın sağ kolunu okşarken, "Böyle şeyleri aklınıza bile getirmeyin, duyun ama inanmayın," dedi. "Can sıkmaktan başka bir işe yaramazlar."

Lady Coote, "Zavallı kolunuz nasıl?" diye sordu.

"Oh, artık iyi sayılır. Yalnızca her işimi yaparken sol elimi kullanmak zorunda kalmaktan sıkıldım. Bu konuda pek iyi değilim."

Sir Oswald homurdandı.

"Çocuklar her iki elini de kullanabilmeli, öyle yetiştirilmeli."

Socks, "Oooo... ama!" dedi. Derin derin iç çektikten sonra da ekledi. "Yani ayı balıkları gibi mi?"

Bay Bateman itiraz etti.

"Onlar amfibik, yani hem karada hem suda yaşayabiliyorlar. Benim söylediğim ise her iki elini de aynı şekilde kullanabilmek."

Socks, saygı ve hayranlıkla Sir Oswald'a baktı.

"Peki, siz iki elinizi de kullanabiliyor musunuz?"

"Elbette. Hangi elimle olursa olsun, yazı yazabilirim."

"Ama ikisiyle aynı anda yazamazsınız, değil mi?"

Sir Oswald sözü kısa kesti.

"Bu pratik değil."

Socks düşündü.

"Bence de. Bu çok fazla incelik gerektirir."

Bay O'Rourke söze karıştı.

"Eğer sol elin yaptığından sağ el habersiz kalabilse, bu hükümet kanadı için olağanüstü bir şey olurdu."

"Siz iki elinizi kullanabilir misiniz?"

"Asla. Ben daima sağ elimi kullanırım."

Bateman söze karıştı.

"Ama kartları sol elinizle dağıtıyorsunuz. Geçen akşam briç oynarken dikkatimi çekti."

Bay O'Rourke umursamaz bir havada, "O başka," deyip, bu soruyu geçiştirdi.

O sırada bir gong sesi duyuldu. Herkes yemek için giyinmek üzere yukarı çıktı.

Yemekten sonra Sir Oswald, Lady Coote, Bay O'Rourke ve Bay Bateman briç oynadılar. Jimmy'ye ise, Socks'la oturup bu kıza kur yapmak kaldı.

Jimmy yatmaya çıkarken en son duyduğu Sir Oswald'ın sitemli sesi oldu.

"Hiçbir zaman iyi bir briç oyuncusu olamayacaksın, Maria."

Ve de tabii karısının yanıtı, "Biliyorum, sevgilim. Bunu her zaman söylersin, Bay O'Rourke'a bir sterlin borçlusun. Tamam, değil mi?" oldu.

Tahminen iki saat kadar sonra Jimmy sessizce (ya da o öyle olduğunu umuyordu) odasından çıktı ve aşağı kata indi. Önce yemek odasına girip kısa bir süre orada kaldı. Sonra yavaşça Sir Oswald'ın çalışma odasına süzüldü. Bir iki dakika kımıldamadan durup etrafı dinledikten sonra çalışmaya başladı. Çekmelerin hemen hepsi kilitliydi. Ancak Jimmy'nin elindeki tuhaf şekilli küçük tel işe yaradı ve çekmeceler sırasıyla Jimmy'nin beklentilerine uygun şekilde açıldılar.

Jimmy çekmecelerin hepsini belirli bir düzende teker teker elden geçirdi. Bir çekmeceyi açıp inceledikten sonra, her şeyi yine yerli yerine koymaya dikkat ediyordu. Bir iki sefer durup etrafı dinledi. Uzaktan hafif bir ses duyduğunu düşündü. Ancak yanılmış olmalıydı. Bir gelen yoktu. Jimmy rahatça işine devam etti.

Son çekmeceyi de elden geçirmişti. Artık çelik üretimine ilişkin çok değerli ayrıntılar biliyordu, ama istediğini bulamamıştı: Ne Bay Eberhard'ın buluşuna ilişkin bir şey vardı ne de gizemli Yedi Numara'nın kimliğini gösterecek ufak da olsa bir ipucu. Aslında bulmayı da beklemiyordu. Bu uzak bir ihtimaldi ve o, bunu göze almıştı, bir sonuç çıkmayacağının bilincindeydi, tabii şansı olağanüstü bir şekilde ondan yana olmadığı sürece. Ve şans ondan yana değildi.

Çekmeleri teker teker yokladı, iyice kilitleyip kilitlemediğine baktı. Rupert Bateman'ın gözlem gücünü ve ne kadar dikkatli olduğunu çok iyi biliyordu, odaya şöyle bir bakması bile birinin girdiğini anlamasına yeterli olabilirdi. Dolayısıyla en ufak bir iz bile bırakmaması gerekiyordu.

"Hepsi bu kadar işte," diye mırıldandı odayı yeniden dikkatle inceledikten sonra yavaşça. "Burada bir şey yok. Neyse, belki yarın sabah şansım yaver gider. Kızlar gelebilirse..."

Çalışma odasından çıktı, kapıyı iyice kapatıp kilitledi. Bir an çok yakınında bir ses duyduğunu sandı. Durup dinleyince yanıldığına karar verdi. Sessizce büyük holü geçti. Büyük pencerelerden giren hafif ışık onun bir şeye çarpmadan ilerlemesini sağlamaya yetiyordu.

Yine hafif bir ses duydu. Bu kez yanılmamış olduğundan emindi. Holde biri vardı. Ve bu her kimse, kendisi kadar sessiz hareket etmeye çalışıyordu. Kalbi şiddetle çarpmaya başladı.

Birden kararını verdi, sıçrayıp elektrik düğmesini buldu ve çevirdi. Ani ışık gözlerini kamaştırmıştı. Ancak yine de görebildi. Bir metre kadar ötesinde Rubert Bateman duruyordu. Jimmy haykırdı.

"Tanrım! Pongo! Sen miydin? Beni korkuttun. Neden karanlıkta yürüyorsun ki?"

Bay Bateman ciddi ve soğuk bir ifadeyle açıkladı.

"Bir ses duydum. Eve hırsız girdiğini düşündüm, bakmak için aşağıya indim."

Jimmy düşünceli düşünceli Bay Bateman'ın lastik tabanlı ayakkabılarına baktı.

"Her şeyi de düşünüyorsun, Pongo, daima tedbirlisin," diyen Jimmy, arkadaşının cebindeki şişkinliği işaret ederek ekledi. "Silahın bile var."

"Silah taşımak her zaman iyidir. İnsan her olasılığı hesaba katmalı. Neyle karşılaşacağını asla bilemezsin."

"Yine de ateş etmediğin için mutluyum. Hedef olmaktan bıktım."

"Bunu kolaylıkla yapabilirdim de."

"Eğer yapsaydın yasalara saygısızlık olurdu. Ateş etmeden önce karşındakinin gerçekten de evini soymak amacıyla içeri girdiğinden emin olman gerekir, öyle değil mi? Ve de silahlı olduğundan. He-

men harekete geçmelisin. Aksi takdirde benim gibi yalnızca dostane amaçlarla burada bulunan bir konuğa niçin ateş ettiğinin hesabını vermek zorunda kalabilirsin."

"Sırası gelmişken sorayım. Sen neden aşağıya indin?"

"Karnım acıktı. Aşağıda birkaç bisküvi bulabilirim diye düşündüm."

"Yatağının yanındaki kutuda bisküvi vardı."

Pongo bağa çerçeveli gözlüğünün arkasından kuşkuyla kısılmış gözlerle Jimmy'yi süzüyordu.

"Ah. Öyle mi sanıyorsun? Yanılıyorsun. Hizmetçiler bu konuda görevlerini yapmamışlar. Evet, yatağımın başucunda üzerinde 'Acıkan Konuklar İçin Bisküvi' yazan bir teneke kutu vardı. Ancak açlıktan midesi kazınan bu konuk onu açtığında içinde bir şey bulamadı. İşte yemek salonuna inmemin nedeni bu."

Jimmy elini ropdöşambırının cebine daldırıp bir avuç bisküvi çıkardı. Tatlı ve nazik bir gülümsemeyle Bay Bateman'a gösterdi.

Anlık bir sessizlik oldu.

Jimmy mutlulukla sırıtarak, "Neyse, artık odama, yatağıma dönebilirim, iyi geceler Pongo," dedi.

Sakin sakin merdivenlerden çıktı. Rupert Bateman da onu izledi. Jimmy kendi odasının kapısına vardığında ona bir kez daha iyi geceler dilemek için döndü, ama Bateman ona bu fırsatı vermedi.

"Bu bisküvi konusu bana biraz tuhaf göründü, Jimmy. İzin verirsen bir kez de ben bak..."

Jimmy onun sözlerini yarıda kesti.

"Elbette dostum. Gir, istediğin gibi bak."

Rupert Bateman içeriye girdi. Gidip teneke kutuyu açtı, kutu boştu. Şaşkınlık içinde başını salladı. Mırıldandı.

"Çok tuhaf. Neyse, iyi geceler."

Ve odadan çıktı.

Jimmy, onun arkasından yatağın kenarına oturup bir süre dışarıyı dinledi.

Kendi kendine mırıldandı.

"Çok yakınımdaydı. Az kalsın yakalanıyordum. Pongo çok şüpheci. Herhalde hiç uyumuyor. Cebinde tabancayla dolaşması da çok kötü bir alışkanlık. Hiç hoşuma gitmedi."

Kalkıp tuvalet masasının çekmecelerinden birini açtı. Düzenli bir şekilde yerleştirilmiş kravat ve çamaşırların altında koca bir paket bisküvi vardı.

"Şimdi bunların hepsini yemek zorundayım," diye düşündü. "Başka çare yok. Bire on bahse girerim ki Pongo yarın sabah buraya gelip, her yeri araştıracaktır."

İç çekerek oturdu ve hiç de canı istemediği halde zorla bisküvileri yemeye başladı.

28. BÖLÜM

Şüpheler

Bundle ile Loraine, Hispano marka arabalarını evin yakınlarında bir garaja bırakıp, evin bahçesine girdiklerinde saatler tam on ikiyi gösteriyordu.

Lady Coote, iki genç kadını hayretle karşıladı. Ancak onları görmekten mutlu görünüyordu. Öğlen yemeğine kalmaları için özellikle ısrar etti.

Geniş ve rahat bir koltuğa yayılmış olan O'Rourke hemen Loraine'le ilgilenmeye başladı. Loraine onu yarım kulakla dinliyor, bir yandan da hayranlıkla Bundle'ın arabadaki arızayı türlü teknik terimler kullanarak açıklamasını dinliyordu. Bundle ne kadar bilgili bir genç bayandı.

Bundle sözlerini, "Ne kadar şanslıymışız ki araba buraya çok yakın bir yerde bozuldu," diyerek tamamladı. "Geçen defa Hill'in öte tarafında, tepenin eteğinde Spedlington diye bir yerde bozulmuştu. İnanın berbat bir yerdi."

O'Rourke bilgiç bir havada, "Film platosu olarak çok aranan bir yer orası," dedi. "Yakında çok meşhur olur."

Socks, "Evet, biliyorum," dedi. "Basit köylü hizmetçi kızların doğum yeri."

Lady Coote etrafına bakındı.

"Acaba Bay Thesiger nerelerde?"

Socks, "Sanırım bilardo salonunda," dedi. "Ben şimdi gider, getiririm."

Odadan çıktı. O çıkar çıkmaz sahnede Rupert Bateman göründü. Her zamanki gibi yorgun ve ciddi bir görünümdeydi.

"Buyurun Lady Coote," dedi. Bay Thesiger beni çağırdığınızı söyledi. O, hoş geldiniz Lady Eileen, nasılsınız?"

İki genç bayanı selamlamak için döndü. Loraine fırsatı kaçırmadı.

"Ah, Bay Bateman, ben de sizi görmek istiyordum. Köpeklerin patileri ağrıdığı zaman ne yapılması gerektiğinden bahseden sizdiniz değil mi?"

Genç sekreter, "Hayır, ben değildim," dedi. Ama konu hakkında bilgi sahibiyim, isterseniz..."

Loraine, genç adamın sözünü yarıda kesti.

"Ah, harika bir insansınız Bay Bateman. Her şeyi biliyorsunuz."

Bay Bateman ciddiyetle, "Bilimsel gelişmeleri izlemek gerekir," dedi. "Köpeğinizin ayağına gelince..."

Terence O'Rourke, Bundle'ın kulağına fısıldadı.

"Haftalık gazetelere, 'Pirinçler nasıl parlak olur?' ya da 'Hamamböcekleri, böcek dünyasının en dikkate değer hayvanlarıdır' ya da 'Afrikalıların evlilik töreleri' gibi yazıları yazanlar da Bateman gibi adamlar olmalı."

Bundle, "Genel kültürünüz bir hayli fazla," dedi.

Bay O'Rourke yüzünü buruşturdu.

"Bundan daha az korkunç ve gereksiz iki sözcük bulamaz mıydınız?" Ve kendinden emin bir havada ekledi. "Tanrı'ya şükür ben iyi tahsilli bir adamım ve genel kültürümle hava atma gereksinimi hissetmiyorum. Kendi konumda uzmanım, bu da bana yetiyor."

Bundle, Lady Coote'a döndü.

"Bir mini golf sahanız olduğunu gördüm Lady Coote."

O'Rourke hemen atıldı.

"İsterseniz hemen bir parti maç yapalım Lady Eileen?"

Bundle hemen kabul etti.

"Haydi, şu ikisine gücümüzü gösterelim, Loraine," dedi. "Bay Bateman da senin partnerin olur."

Genç sekreter duraksayınca Lady Coote onu cesaretlendirdi.

"Oynayın Bay Bateman. Sir Oswald'ın size ihtiyacı olmadığından eminim."

Dördü birlikte çimenlik alana doğru ilerlediler.

Loraine, Bundle'ın kulağına fısıldadı.

"Çok ustaca ayarladınız bunu. Tebrikler, Bundle."

Saat bire doğru oyun bittiğinde Loraine'le Bateman oyunun galibiydiler.

Bay O'Rourke, Bundle'ın kulağına, "Sanırım bizim sportif anlamda daha iyi oynadığımız konusunda siz de benimle aynı fikirdesiniz, sevgili ortağım," dedi.

Bundle güldü. O'Rourke ekledi.

"Bizim Pongo çok tedbirli bir oyuncu. Asla riske girmiyor. Benim içinse bir şey ya vardır ya yoktur. Ya hep ya hiç. İlkem bu. Sanırım siz de bu fikirdesiniz, Lady Eileen."

Bundle gülerek sordu.

"Peki, şimdiye kadar bu yüzden başınızı belaya soktuğunuz olmadı mı?"

"Olmaz mı? Binlerce kez. Ancak ben hâlâ aynı inancımı koruyor ve savunuyorum. Terence O'Rourke'u yenmek, ancak onu idam sehpasına göndermekle olur."

Tam bu sırada Jimmy Thesiger koşarak evin köşesinden çıktı. İki kızı görünce çok şaşırmış gibi haykırdı.

"Bundle! Sizi burada göreceğimi hiç ummazdım. Bu ne hoş bir rastlantı."

O'Rourke, "Yazık," dedi. "Sonbahar turnuvasını kaçırdınız."

"Dolaşmaya çıkmıştım. Peki, kızlar, siz nereden çıktınız?"

Bundle güldü.

"Tabanvayla geldik. Hispano bizi yolda bıraktı da."

Ve yine arabadaki arızadan bahsetmeye başladı.

Jimmy, Bundle'ın teknik açıklamalarını dikkatle ve içtenlikle dinledi.

"Talihsizlik işte. Eğer çabuk tamir edilemeyecekse, yemekten sonra sizi evinize ben bırakabilirim."

O sırada gong çaldı ve hep birlikte içeriye girdiler. Bundle göz ucuyla Jimmy'nin yüzünü inceliyordu. Genç adamın sesinde alışılmadık bir mutluluk tınısı algılamıştı. Bundle işlerin yolunda gittiğini hissediyordu.

Yemekten hemen sonra Lady Coote'a kendilerini ağırladığı için teşekkür edip, evdekilerle vedalaştılar. Jimmy onları arabasıyla Hispano'yu bıraktıkları garaja kadar götürmeyi önerdi.

Araba hareket eder etmez iki genç bayan bir ağızdan merakla sordular.

"Evet, ne durumdasın?"

Jimmy anlamazdan geldi. Belli ki onları kışkırtmak amacındaydı.

"Her şey yolunda mı?

"Ah evet, teşekkürler. Fazla miktarda kuru bisküvi yemekten biraz hazımsızlık çekiyorum. Hepsi bu."

"İyi de ne oldu?"

"Anlatayım. İş icabı bir yığın bisküvi yemek zorunda kaldım. Peki, bu gibi şeyler kahramanınızı yıldırır mı? Asla."

Loraine sitemli bir ses tonuyla, "Haydi ama Jimmy," dedi.

Jimmy yumuşadı.

"Neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

"Ah her şeyi tabii. İşimizi iyi yapmadık mı? Yani Bay Pongo'yla Bay Terence O'Rourke'u iyi oyalamadık mı?"

"Pongo'yu benden uzak tutmayı başardığınız için tebrikler. O'Rourke pek yerinden kalkmayan bir tip, ama Pongo çok farklı. Her zaman 'hazır ve nazır' – geçen gün *Sunday Newsbag*'de sorulmuştu bu sözcük. Sanırım onu bundan iyi tanımlayan bir tabir olamaz. O her zaman her yerde karşınızda. Onunla karşılaşmadan hiçbir yere gidemezsiniz, en kötüsü de geldiğini fark etmiyorsun bile, ayak sesi hiç duyulmuyor."

"Onun tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tehlikeli mi? Hayır, tabii ki tehlikeli değil. Pongo sersemin tekidir. Ancak demin de söylediğim gibi, her yerde her zaman hazır ve nazır bulunan biri. Bana kalırsa o normal insanlar gibi yatağa girip uyuyan biri değil. Kısacası, Pongo tam bir baş belası."

Sonra da Jimmy bir önceki akşam başından geçenleri anlattı.

Bundle bundan hiç hoşlanmamıştı. Asık bir suratla sordu.

"Burayı karıştırmakla ne bulmayı umut ettiğini anlayamıyorum," dedi. "Aradığın ne?"

Jimmy kısaca yanıt verdi.

"Yedi Numara. Peşinde olduğum yalnızca Yedi Numara."

"Onu bu evde bulacağını mı düşünüyorsun?"

"En azından bir ipucu bulacağımı sanıyordum."

"Bulamadın değil mi?"

"Dün akşamı soruyorsan, hayır."

Loraine birden atıldı.

"Ya bu sabah? Jimmy, bu sabah bir şey bulmuş olmalısın. Bu yüzünden anlaşılıyor."

"Şey... bulduğumun bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum... Ama dolaşırken..."

"Evin pek uzağında dolaşmadığını düşünüyorum..."

"Tuhaf ama doğru. Evin içini şöyle bir dolaştım, diyebiliriz. Neyse, bunu buldum. İşe yarar mı, yaramaz mı bilmiyorum ama..."

El çabukluğuyla cebinden çıkardığı küçük bir şişeyi kızların eline tutuşturdu. Şişe yarısına kadar beyaz tozla doluydu.

Bundle, "Sence bu ne olabilir?" diye sordu.

Jimmy, "Beyaz, kristalimsi bir toz," dedi. "Dedektif romanları okuyanlar için bu çok tanıdık ve anlamlı bir sözcüktür. Eğer sonuçta dişleri parlatmak için piyasaya sürülen yeni bir diş parlatma tozu olduğu da ortaya çıkarsa, çok büyük hayal kırıklığına uğrar, öfkelenirim."

Bundle ciddiyetle, "Bunu nerede buldun?" diye sordu.

"Ooo, o da benim sırrım."

Jimmy o andan sonra kızların tüm ısrarlarına ve baskılarına rağmen ağzını açıp bu konuda başka bir şey söylemedi.

Ancak garaja geldiklerinde, "İşte, geldik. Umarım garajda asil Hispano'nuza gereken özen gösterilmiştir." dedi.

Garajın genç ve kibar sahibi gevşemiş birkaç vidadan başka bir şey bulamadıklarını, onların da sıkıştırıldığını, bildirerek Bundla'a beş sterlinlik bir makbuz uzattı. Genç bayan gülümseyerek parayı ödedi. Sonra da Jimmy'ye fısıldadı.

"Bazen hiçbir şey yapmadan da para kazanabileceğini bilmek hoş olsa gerek."

Üçü birlikte dışarı çıktılar. Bir süre konuşmadan yolun kenarında öylece durdular.

Bundle birden haykırdı.

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Neyi?"

"Sana sormak istediğim bir şey vardı, nerdeyse unutuyordum. Başmüfettiş Battle'ın bulduğu yarısı yanmış eldiveni anımsıyorsun, değil mi?"

"Evet?"

"Battle'ın onu denemeni istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Çok büyük bir eldivendi. Onu takan çok iriyarı biri olmalıydı, bu da olan bitenle çelişmiyor."

"Benim aklıma takılan bu değil. Ölçüsünün hiç önemi yok. Sen onu denerken George'la Sir Oswald'da oradaydılar. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Bay Battle o eldiveni onlardan birinin elinde de deneyebilirdi. Öyle değil mi?

"Elbette."

"Ama onlara önermedi bile. Seni seçti Jimmy. Bunun ne anlama geldiğini algılayamıyor musun?"

Bay Thesiger onu şaşkın bakışlarla süzdü.

"Affedersin ama Bundle, belki de kafam pek çalışmıyor. Çünkü ne demek istediğini hiç anlayamıyorum."

"Ya sen Loraine? Sen de anlayamıyor musun?"

Loraine ona merakla baktı. Ama o da anlayamamıştı. Başını salladı.

"Özel bir anlamı olması mı gerekiyor?"

"Elbette. Anlayamıyor musunuz? O sırada Jimmy'nin sağ eli boynuna asılıydı."

"Gerçekten çok zekisin, Bundle. Tuhaf ama şimdi anımsıyorum. O sol tekti. Battle da hiçbir şey söylemedi."

"Dikkati buna çekmek istemiyordu. Sana deneterek bu konunun gündeme gelmemesini sağlamış oldu. Ve eldivenin ölçüsünden bahsederek dikkatleri bundan uzaklaştırdı, konuyu kapattı. Ama hiç

kuşkusuz, sana ateş eden adamın tabancayı sol eliyle kullandığını o da fark etmişti."

Loraine düşünceli düşünceli, "Öyleyse solak birini aramamız gerekiyor," diye mırıldandı.

"Evet. Size bir şey daha söyleyeceğim. Geçen gün Battle golf sopalarını birer birer elden geçirirken, onların arasında solaklar için yapılmış sopayı arıyordu."

Jimmy birden haykırdı.

"Aman Tanrım!"

"Ne oldu?"

"Aklıma bir şey geldi de. Gerçi bunun önemli olduğunu hiç sanmıyorum ama tuhaf işte."

Bir önceki gün çay sırasında konuşulanları anlattı.

Bundle, "Demek Sir Oswald her iki elini de kullanabiliyor?" dedi.

"Evet. Chimneys'teki geceyi çok iyi anımsıyorum. Gerry Wade'in öldüğü gece briç oynuyorlardı. Onları izliyordum. Birinin çok beceriksizce kâğıt dağıtması dikkatimi çekmişti, sonra sol eliyle dağıttığını fark ettim. Herhalde o gördüğüm el Sir Oswald'ın eliydi."

Üçü de birbirlerine baktılar. Loraine'in buna aklı yatmamıştı.

"Sir Oswald gibi bir adam!" dedi. "Bu olanaksız. Bundan ne kazancı olabilir ki?"

Yanıt Jimmy'den geldi.

"Saçma görünüyor ama..."

Bundle daha önce duyduklarını yineledi.

"Yedi Numara kendi yöntemleriyle çalışır. Ya Sir Oswald bu muazzam serveti bu yolla kazandıysa?"

"Formül zaten onun tesislerinde denenmişken, böyle bir komediyi sahnelemesi için nasıl bir neden olabilir ki? Buna neden gerek duysun?"

Loraine, "Belki bunun bir açıklaması olabilir," dedi. "Bay O'Rourke için de aynı gerekçeyi öne sürmüştünüz. Şüpheleri kendinden uzaklaştırmak ve başka birinin üzerinde toplamak."

Bundle heyecanla başını sallayarak bu fikri onayladı.

"Şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Şüpheleri Bauer'la kontesin üstüne çekmek istediler. Sir Oswald Coote gibi birinden şüphelenmek kimin aklına gelirdi ki?"

Jimmy ağır ağır, "Acaba," dedi. "Battle buna inandı mı?"

Birden, Bundle'ın zihninde başka bir sahne canlandı.

Başmüfettiş Battle milyonerin ceketinin göğsünden ufak bir sarmaşık parçası alıyordu.

Acaba Battle baştan beri ondan mı şüpheleniyordu?

29. BÖLÜM

George Lomax'ın Tuhaf Davranışları

"Bay Lomax geldiler, efendim."

Lord Caterham irkilerek yerinden sıçradı. Golfte sol elle nelerin yapılıp, nelerin yapılamayacağını denemeye öylesine dalmıştı ki, uşağının yumuşak toprak zemindeki ayak seslerini duymamıştı. Tredwell'e hiddetten çok üzüntüyle baktı.

"Sana kahvaltıda bu sabah çok meşgul olacağımı söylemiştim Tredwell."

"Evet, efendim, ama..."

"Git. Bay Lomax'a yanıldığını, benim evde olduğumu sandığını söyle. Köye gittiğimi ya da gut hastalığından yattığımı da söyleyebilirsin. Hatta bunlar işe yaramazsa öldüğümü bile söyleyebilirsin."

"Özür dilerim efendim, ancak Bay Lomax arabasıyla bahçede ilerlerken sizi görmüş."

Lord Caterham derin derin iç çekti.

"Evet, görmüş olabilir. Peki, tamam Tredwell. Geliyorum."

Lord Caterham gerçekler karşısında diretmeyen, gerekeni yapan bir insandı. Duyguları tam tersi olsa da her zaman cana yakın ve güler yüzlü görünmek isterdi. Dolayısıyla George Lomax'ı da

sanki kırk yıldır bekliyormuş gibi büyük bir sevinç ve içtenlikle karşıladı.

"Sevgili dostum, sevgili dostum. Ne kadar mutlu oldum bilemezsiniz, iyi ki geldiniz. Buna çok sevindim. Oturun lütfen. Bir içki alır mısınız? Gelmiş olmanız gerçekten çok hoş bir sürpriz. Harika!"

George'u adeta itercesine büyük bir berjer koltuğa oturttuktan sonra, kendisi de karşısında geçip oturdu. Sinirli bir havada gözlerini kırpıştırarak konuğunun konuşmasını bekledi.

Lomax zaman kaybetmeden konuya girdi.

"Sizinle çok özel olarak görüşmek istiyorum, Lord Caterham."

"Öyle mi?"

Lord Caterham'ın bir an yüreği sıkıştı. Zihni bu basit cümlenin arkasında, nelerin gizli olabileceği fikri üstünde hızla çalışmaya başladı.

George sözcüklerin üzerine basa basa yineledi.

"Sizinle *çok* özel görüşmek istiyorum."

Lord Caterham'ın yüreğine inecekti. Yine de kayıtsız bir hava takınmaya çalıştı. Aklına gelen şeylerin hepsinden de kötü bir şey duyacağına inanıyordu artık.

Cesaretini toplamaya çalışarak ölgün bir sesle, "Evet, anlıyorum," dedi.

"Eileen evde mi?"

Lord Caterham bunu duyunca rahatladı, ama şaşırmıştı.

"Evet, evet," dedi. "Bundle evde. Bir arkadaşını da getirdi. Küçük Wade. *Çok hoş* bir kız. Günün birinde iyi bir golf oyuncusu olacak. Öyle güzel sopa sallıyor ki..."

İçinden gelerek, büyük bir hevesle Loraine'i övmeye koyuldu. Ancak George sözünü kesti.

"Eileen'in evde olmasına sevindim. Daha sonra onunla da konuşmak isterim."

"Tabii sevgili dostum, tabii."

Lord Caterham'ın şaşkınlığı hâlâ geçmemişti, ama rahatlamıştı.

"Eğer rahatsız olmazsan hemen çağırabilirim."

"Hiçbir şey beni rahatsız etmez. Ancak dostum, ben sizin Eileen'in artık büyümüş olduğunun farkında olmadığınızı düşünüyorum. O artık çocuk değil, genç bir kadın. İzninizle onun çok hoş, güzel ve yetenekli bir kadın olduğunu da söylemek isterim. Onun gönlünü kazanan adamın başına talih kuşu konacak. Ve o her kimse, dünyanın en şanslı insanı... evet, en şanslı insanı!"

"Ah, evet, kesinlikle öyle. Ancak, korkarım, Bundle çok hareketli bir genç bayan, içi içine sığmıyor. Bir yerde iki dakikadan fazla kalamıyor. Neyse ki günümüz gençleri böyle şeylere aldırmıyorlar."

"Yani onun aynen bir bitki gibi bir yere kök salıp oturamayacağını mı söylüyorsunuz? Eileen çok zeki ve akıllı bir kız Caterham. Hırslı da. Günümüzün sorunlarıyla yakından ilgili, taze ve canlı bilgisini, kültürünü bu konular üzerinde yoğunlaştırmak istiyor."

Lord Caterham hayretle karşısındaki adama bakıyordu. "Modern yaşamın çekiciliği" George üstünde de etkisini göstermeye başlamıştı. Onun, Bundle tanımı, Lord Caterham'a gülünç denecek kadar tutarsız görünmüştü.

Endişe içinde sordu.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

George elini sallayarak bu soruyu geçiştirdi.

"Benim sabah sabah ziyaretinize geliş nedenimi biraz olsun anlamış olmalısınız, Lord Caterham. Ben kolaylıkla yeni sorumluluklar yüklenebilecek biri değilim. İçinde bulunduğum durumu kavrayabilecek sağduyuya da sahibim. Bu konuyu uzun uzun tüm ayrıntılarıyla düşündüm. Benim yaşımda ve pozisyonumda birinin evlilik kararı alması kolay değil, üzerinde çok düşünmesi gerek. Aynı sosyal sınıftan olması, aile denkliği, zevk uyumu, genel

anlamda uyum sağlama, dinsel inançlardaki uyum, artıları ve eksileriyle her şeyi etraflıca düşünmeden, her olasılığı hesaba katıp, tartmadan böyle bir karar vermem doğru olmazdı. Sanırım evleneceğim kadına, toplum içinde asla küçümsenemeyecek bir pozisyon sağlayabilirim. Eileen bu pozisyonu fazlasıyla hak ediyor. Ailesiyle, eğitimiyle, asaletiyle beni taşıyabileceği gibi, zekâsı ve siyaset bilgisiyle daha da iyiye gitmemizi sağlayacaktır. Aramızda... şey... biraz yaş farkı olduğunun bilincindeyim. Ancak özel yaşamımda çok dinç ve güçlü olduğumdan emin olabilirsiniz. En güzel çağım bu benim. Erkeği olgunlaştıran yıllardır ve bu onun terazide daha ağır çekmesini sağlar. Eileen sağduyulu, ciddi zevkleri olan bir genç kız. Kendinden biraz büyük bir adamı zamanımızın deneyimsiz, bilgisiz, avare gençleriyle sonu olmayan bir maceraya atılmaya yeğleyecektir. Emin olun Caterham, onun harikulade gençliğine saygı duyacak, ona gereken değeri vereceğim. Onu el üstünde tutacağım. Onun henüz bir tomurcuk halinde olan zihninin gelişmesini, izlemenin onurunu duyacak, o nadide çiçeğin açtığını görmenin benzersiz ayrıcalığını yaşayacağım. Düşünüyorum da benim asla..."

Kendisine acırcasına başını salladı. Lord Caterham yanıt vermeye çalıştı. Konuşmakta zorlanıyor, sesi güçlükle çıkıyordu.

"Acaba söylediklerinizi iyi anladım mı George? Sevgili dostum, şey... yani siz... Bundle'la evlenmek istiyor olamazsınız, değil mi?"

"Şaşırdınız değil mi? Sanırım bu çok ani oldu. İzninizi aldığıma göre artık Eileen ile görüşebilir miyim?"

Lord Caterham başını salladı.

"Ah, evet. Eğer izin istiyorsanız, benden size istediğiniz kadar izin. Ancak Lomax, sizin yerinizde olsam bu işe hiç kalkışmazdım. Şimdi evinize gidip bunu bir kez daha düşünün. Ya da yirmiye kadar sayın, aklınıza ne gelirse yapın. Öyle bir şeyler yapın işte. Evlenme teklif edip, gülünç duruma düşmek insanı deliye çevirir."

"Bana iyi niyetle, dostça bir öneride bulunmaya çalıştığınızı anlıyorum, Lord Caterham. Ama yine de bunu ifade etme şeklinizin biraz tuhaf olduğunu belirtmeden edemeyeceğim. Ben şansımı denemeye karar verdim. Şimdi izninizle Eileen'i görebilir miyim?"

Lord Caterham telaşla, "Ah!" dedi. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Eileen kendisiyle ilgili konularda kararlarını kendisi verir. Yarın gelip de bana bir şoförle evlenmeye karar verdiğini söylese bile buna itiraz etmem. Günümüzde rahat etmenin tek yolu bu. Bugünün çocukları istediklerini kabul etmediğinizde yaşamınızı zehir ediyorlar. Ben Bundle'a her zaman, 'Ne istersen yap. Yalnız benim başımın etini yeme,' diyorum. O da gerçekten hiç beni üzmüyor."

George Lomax kararlı bir tavırla ayağa kalktı.

"Kendisini nerede bulabilirim?"

"Ah, işte bunu bilemem. Her yerde olabilir. Biraz önce söylediğim gibi Bundle bir yerde iki dakikadan fazla durmaz. Durup dinlenmek bilmez."

"Sanırım Bayan Wade'le beraberdir, değil mi? Bu durumda yapılacak en iyi şey, zile basıp uşağınızı çağırmak ve ondan Eileen'i bulup getirmesini istemeniz olacak, Caterham. Ona kendisiyle birkaç dakika görüşmek istediğimi söylesin yeter."

Lord Caterham denileni yapıp zile bastı.

Tredwell çok geçmeden kapıda göründü.

Lord Caterham, "Ah Tredwell? Geldin demek," dedi. "Lütfen hanımefendiyi bulup Bay Lomax'ın geldiğini ve kendisiyle birkaç dakika görüşmek istediğin söyler misin? Hemen salona gelsin."

"Baş üstüne efendim."

Tredwell odadan çıktı. George, yaşlı adamın elini tuttu ve sıkı sıkı kavrayıp sıktı.

"Binlerce teşekkür Caterham. Birazdan iyi haberlerle yanınıza döneceğimi umuyorum." dedi ve hızla odadan çıktı.

Yalnız kalan Lord Caterham şaşkın şaşkın başını sallıyordu.

Neden sonra, "Acaba Bundle yine ne peşinde?" diye mırıldandı.

Kapı tekrar açıldı.

Gelen Tredwell'di.

"Bay Eversleigh geldi efendim."

Bill içeri girer girmez Lord Caterham telaşla eline sarıldı ve, "Merhaba Bill," dedi. "Lomax'ı mı arıyorsun? Beni dinle. Eğer ona bir iyilik yapmak istiyorsan, hemen misafir salonuna koş ve ona kabinenin acele toplanacağını ya da öyle bir şey söyle ve hemen kendisini alıp götür buradan. Onu çılgın bir zamane kızının eşek şakasının kurbanı olmaktan, aptal yerine konulmaktan kurtar."

"Ben Codders'ı aramaya gelmedim. Burada olduğunu da bilmiyordum. Benim görmek istediğim Bundle. O buralarda mı?"

"Burada ama onu göremezsin. En azından şimdilik, çünkü yanında George var."

"Olsun, ne fark eder ki?"

"Sanırım şu durumda fark eder. Herhalde George şu dakikalarda kekeleyip duruyordur. Onun durumunu daha da kötüleştirecek bir şey yapmamalıyız."

"Ne anlatıyor ki?"

"Tanrı bilir! Bir dolu saçmalık herhalde. Susmak her zaman iyidir, benim düsturum bu. Asla gerekmedikçe konuşma. Kızın elini tutarsın, gerisi kendiliğinden gelir."

"Bakın efendim, benim acelem var. Bundle'la hemen görüşmeliyim."

"Eh, ben de sana çok beklemen gerekecek demedim. İtiraf etmeliyim ki burada yanımda olmandan çok mutluyum. Her şey bittikten sonra, Lomax'ın buraya gelip benimle görüşmek isteyeceğinden eminim, hatta bunda ısrar edecektir."

"Bitecek olan nedir? Lomax'ın ne yaptığını düşünüyorsunuz?"

"Hişt, sus! Lomax teklifte bulunuyor. Teklifte."

"Teklif mi? Ne teklifi yapıyor?"

"Evlenme teklifi, yavrum, evlenme teklifi. Bana nedenini sorma. Herhalde tehlikeli yaş denen döneme girdi. Ben bunu başka şekilde açıklayamıyorum."

"Bundle'a evlilik teklifi mi yapıyor? Vay domuz vay! Hem de bu yaşta."

Bill'in yüzü kıpkırmızı kesildi.

Lord Caterham ihtiyatla eski dostunun sözlerini yineledi.

"Yaşamının en güçlü döneminde olduğunu söylüyor."

"O mu? Bir ayağı çukurda, eli ayağı tutmayan bir bunak o. Ben ona..."

Bill gerçek anlamda şoktaydı.

Lord Caterham soğuk bir ifadeyle, "O kadar da değil," dedi. "Benden beş yaş küçük."

"İnsan ancak bu kadar küstah olabilir. Codders ve Bundle. Bundle gibi bir genç kadın hem de! Buna izin vermemelisiniz."

"Ben karışmam."

"Ona hakkında ne düşündüğünüzü söylemeliydiniz."

"Ne yazık ki modern anlayış bunu olanaksız kılıyor. Taş Devri'nde olsaydık, inan o zaman bile yapamazdım bunu; ben ufak, tefek bir adamım."

"Bundle! Bundle! Ben ona evlenme teklif etmeye asla cesaret edemedim, çünkü bana güleceğini biliyordum. Ama George Lomax; o iğrenç geveze, vicdansız, utanmaz, ikiyüzlü laf ebesi, palavracı, kendini övmekten başka bir şey bilmeyen düzenbaz budala..."

Lord Caterham gülerek, "Devam et," dedi. "Hoşuma gidiyor. Eğleniyorum."

Bill, "Tanrım," dedi. "Bakın! Ben gidiyorum."

"Hayır, hayır, gitme. Hem sen Bundle'ı görmek istemiyor muydun?"

"Şimdi değil. Bu her şeyi değiştirdi. Kafamda ne varsa silinip gitti. Acaba Jimmy Thesiger'ın nerede olduğunu biliyor musunuz? Coote'ların evinde olduğunu duymuştum. Acaba hâlâ orada mı?"

"Bildiğim kadarıyla dün şehre dönmüş. Pazar günü Bundle'la Loraine de oradaydılar. Ah, biraz daha beklersen..."

Ancak Bill öfkeyle başını salladı ve koşarak odadan çıktı. Lord Caterham da parmaklarının ucuna basarak hole çıktı, port mantodan bir şapka aldı ve kendisini yan kapılardan birinden dışarı atınca, uzaktan Bill'in arabasının hızla uzaklaştığını gördü.

Kendi kendine, "Bu delikanlı bu gidişle bir kaza yapacak," diye düşündü.

Buna rağmen Bill başına bir şey gelmeden Londra'ya ulaştı. Arabasını St. James Meydanı'ndaki parka bıraktı ve doğruca Jimmy Thesiger'ın evine gitti. Delikanlı evdeydi.

Jimmy, onu sevinçle karşıladı.

"Merhaba Bill. Hoş geldin. Ne o, neyin var? Halin bir tuhaf!"

"Canım sıkılıyor. Zaten sıkılıyordu. Biraz önce olan bir şey sıkıntımı büsbütün artırdı."

"Yaaa! Çok açık anlattın. Neler oluyor? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bill yanıt vermedi. Gözlerini halıya dikmiş, hiç kımıldamadan oturuyordu. Şaşkın ve endişeliydi. Bu hali Jimmy'nin merakını uyandırdı.

"Olağandışı bir şey mi oldu William?"

"Hem de nasıl! Çok tuhaf, bir türlü bir anlam veremiyorum."

"Yedi Kadran olayıyla mı ilgili?"

"Evet. Bu sabah bir mektup aldım."

"Mektup mu aldın? Nasıl bir mektup?"

"Ronny Devereux'ün avukatlarından."

"Tanrım! Bu kadar zaman sonra..."

"Anlaşılan talimat bırakmış. Eğer ansızın ölürse bıraktığı mühürlü zarfın, ölümünden on beş gün sonra bana verilmesini istemiş."

"Ve onlar da zarfı sana yollamışlar, öyle mi?"

"Evet."

"Zarfı açtın mı?"

"Evet."

"Peki, ne yazıyor?"

Bill dönüp ona baktı. Öyle tuhaf ve kararsız bir bakışı vardı ki, Jimmy afalladı.

"Buraya bak dostum," dedi. "Topla kendini! Anlaşılan yazdıkları seni çok sarsmış. Bir içki alır mısın?"

Bir bardağa viski soda koyup Bill'e getirdi. Bill uslu bir çocuk gibi bardağı aldı. Yüzünde hâlâ aynı tuhaf ifade vardı.

"Evet, o mektupta yazanlar," dedi. "Bunlara inanamıyorum. Sorun bu."

"Saçmalama. Sen de benim gibi yap. Kahvaltıdan önce söylenecek altı saçma şeye inanmayı alışkanlık haline getir. Ben her zaman öyle yaparım. Dur, bir dakika."

Dışarıya çıkıp seslendi.

"Stevens."

"Evet efendim."

"Hemen git ve bana sigara al. Sigaram bitmiş."

"Başüstüne efendim."

Jimmy sokak kapısının kapandığından emin oluncaya kadar holde bekledi. Sonra oturma odasına döndü. Bill boşalan bardağını masanın üstüne bırakıyordu. Biraz olsun kendine gelmiş gibiydi. Rengi de normale dönmüştü.

Jimmy, "Evet, şimdi anlat bakalım. Stevens'ı dışarı gönderdim, böylece konuştuklarımızı duyamaz. Şimdi bana olanları anlatacak mısın?" dedi.

"Bu öyle inanılmaz bir şey ki!"

"Öyleyse gerçek olma olasılığı daha yüksek. Haydi, anlat artık!"

Bill derin derin iç çekti.

"Evet, sana her şeyi anlatacağım."

30. BÖLÜM

Acil Bir Çağrı

Loraine; küçük, şirin bir köpek yavrusuyla oynuyordu. Bundle yanından ayrılmasından yaklaşık yirmi dakika sonra, soluk soluğa ve yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle yanına gelince bir an şaşırdı.

Bundle kendini bir sandalyeye atarak, "Off," dedi. "Off..."

Loraine onu meraklı gözlerle süzüyordu.

"Bir şey mi oldu Bundle?" diye sordu.

"Sorun George. George Lomax."

"Ne oldu ki?"

"Bana evlenme teklif etti. Korkunçtu. Tükürüklerini saça saça, kekeleye kekeleye evlilik teklifi etti. İnatla sonuna kadar dayandı. Sanırım, bunları bir kitaptan ezberleyip gelmiş. Onu susturmak olanaksızdı. Ah, etrafa tükürükler saçarak kekeleyen erkeklerden de ne kadar nefret ettiğimi bir bilsen! Daha da kötüsü ne yanıt vereceğimi bilemedim."

"Ama ne istediğini biliyordun herhalde?"

"Elbette. Herhalde George gibi geri kafalı bir bunakla evlenecek değilim. Konu bu değil. Yalnızca görgü kurallarına uygun şekilde bu evlilik teklifini nasıl reddetmem gerektiğini bilemedim. Tabii kısaca, "Hayır," diyebilirdim, ama bu olmazdı. Bu teklifiyle beni onurlandırdığının farkında olduğumu, ancak şu ya da bu nedenle...

işte bir şeyler uydurup teklifini kabul edemeyeceğimi söylemem gerekiyordu. Ama, sonra birden o kadar sıkıldım ki, pencereden atlayıp kaçtım."

"Sahi mi Bundle? Ama bu sana hiç yakışmadı."

"Başıma böyle bir şey geleceği aklımın ucundan bile geçmezdi. George... onun benden nefret ettiğini sanıyordum. Ediyordu da. Meğer bir erkeğin ilgi alanına giren bir konuyla ilgilenmek dünyanın en tehlikeli şeyiymiş. Benim taze genç kız zihnimi besleyip şekillendirmek istediğini söylerken görmeliydin onu. Hay, benim aklım! Eğer George benim aklımdan geçenlerin yalnızca bir kısmını bile bilseydi dehşete düşer, bayılırdı."

Loraine kendini tutamayıp güldü.

Bundle "Evet, biliyorum," diye ekledi. "Bu benim suçum. Buna çanak tuttum. Bu belayı başıma kendim sardım... Ah işte, babam da açelyaların arasında dolaşıyor. Merhaba, baba."

Lord Caterham çekinerek yaklaştı. Kayıtsız bir hava takınmaya çalışarak sordu.

"Lomax gitti mi?"

"Beni ne biçim bir belanın içine soktuğunun farkında mısın, baba! George bana, senin onayını ve iznini aldığını söyledi."

"Peki, ama ne dememi bekliyordun? Doğrusunu söylemek gerekirse ne böyle bir şey söyledim, ne de bu tekliften hoşlandım."

"Ben de zaten inanmadım. George'u bilirim. Seni bir köşeye sıkıştırmış, laf yağmuruna tutmuştur. Sen de çaresizlikten başını sallamışsındır."

"Gerçekten de öyle oldu. Peki, Lomax senin yanıtını nasıl karşıladı? Kötü müydü?"

"Görecek kadar beklemedim. Sanırım tepkim biraz ani oldu."

"Neyse, belki de en iyisi buydu. Artık rahat edebilirim. Çok şükür, bundan sonra Lomax aklına geldikçe buraya koşup, zihninden geçenleri bana söylemeye çekinir. Artık beni bunaltamayacak. Boş ver... golf sopamı bir yerlerde gördün mü?"

Bundle, "Bir tur golf sinirlerime iyi gelecek," dedi. "Haydi, Loraine, golf oynamaya ne dersin?"

Sonraki bir saat sakin geçti. Üçü, iyi anlaşan insanların yakınlığı içinde eve döndüler.

Onları holde Tredwell karşıladı.

Masanın üstüne işaret ederek, "Bay Lomax size bir mektup bıraktı, efendim," dedi. "Sizin dışarıya çıkmış olmanıza çok üzüldü."

Lord Caterham mektubu açtı. Satırlara göz atar atmaz ufak bir çığlık attı. Neyse ki Tredwell odadan çıkmıştı.

Lord Caterham, "Bundle," dedi. "Sanırım düşüncelerini daha açık ifade etmen gerekiyormuş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Al, kendin oku."

Bundle mektubu aldı ve okumaya başladı:

Çok Sevgili Caterham,

Sizinle tekrar konuşamadığım için üzgünüm. Eileen'le görüştükten sonra, gelip size de bilgi vermek istediğimi sanırım açıkça belirtmiştim. Eileen, o sevgili çocuk, sanırım kendisine olan duygularımın farkında değilmiş ki ona açıldığımda –korkarım– çok şaşırdı. Onu karar vermekte acele etmeye zorlamak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Eileen'in ancak onun gibi masum bir genç kıza yakışabilecek şaşkınlığı ve çekingenliği çok hoştu, bundan dolayı ona daha büyük bir saygı duyuyor ve onun bu utangaçlığını takdir ediyorum. Bu fikre alışması için ona zaman tanıyacağım. Onun bu şaşkınlığı ve ne yapacağını bilememesi, kendisinin de bana karşı kayıtsız olmadığını gösteriyor. Sonunda zafer kazanacağımdan hiç kuşkum yok.

Bana inanın sevgili Caterham.

Saygılarımla,

aziz dostunuz,

George Lomax...

Bundle hırsla haykırdı.

"Kahretsin!"

Mektup genç kadını çılgına çevirmişti. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Lord Caterham, "Bu adam çıldırmış olmalı," dedi. "Aklı başında hiç kimse senin hakkında böyle şeyler yazamaz, Bundle. Zavallı adam –zavallı George– ne kararlılık ama! Bu inatla kabineye girerse hiç şaşırmayacağım. Bence onunla evlen, Bundle, o da görsün gününü!"

O sırada telefon çalınca genç kadın telefona koştu. Bir dakika sonra, George'u da, evlenme teklifini de unutmuştu. Bundle telefon başından heyecanla Loraine'e yanına gelmesini işaret ediyordu. Lord Caterham da odasına çekildi.

Loraine yanına gelince Bundle, "Jimmy telefonda," dedi. "Bilmediğim bir nedenle çok heyecanlı."

Jimmy'nin sesi işitiliyordu.

"Çok şükür, seni yakaladım," diyordu. "Kaybedecek zaman yok. Loraine de yanında mı?"

"Evet, burada."

"Güzel. Şimdi beni iyi dinleyin. Her şeyi açıklayacak zamanım yok. Hem telefonda söylemem doğru da değil. Bill biraz önce buradaydı. Çok tuhaf bir öykü anlattı. Eğer doğruysa, evet, eğer doğruysa, bu yüzyılın olayı olabilir. Şimdi beni iyi dinleyin. Yapmanız gereken şu: İkiniz de hemen şehre gelin. Arabayı bir yerlerde bir garaja bırakın ve doğruca Yedi Kadran Kulübü'ne gidin. Oraya varınca, sizin o eski uşağı bir şekilde oradan uzaklaştırabilir misin, Bundle?"

"Alfred'i mi? Sen o işi bana bırak."

"Güzel. O adamı oradan uzaklaştırın ve Bill'le benim gelmemi bekleyin. Sakın pencerelerden bakmayın, orda olduğunuzu kimse görmesin. Arabamızın kapının önüne geldiğini, gördüğünüzde

hemen kapıyı açın, zaman kaybetmeden içeri girmemiz gerekiyor. Tamam mı?"

"Evet."

"Öyleyse sorun yok. Haa, Bundle, sakın Londra'ya geldiğinizden kimseye söz etmeyin. Başka bir bahane uydurun? Örneğin, Loraine'i evine götüreceğini filan söyleyebilirsin. Bu uygun olur mu?"

"Çok uygun, Jimmy. Şu işin içyüzünü öğrenmek için de çıldırıyorum."

Jimmy, "Yola çıkmadan evvel vasiyetnameni de hazırlayabilirsin tabii," dedi.

"Olur, olur. Neler olduğunu bilmek isterdim."

"Buluşur buluşmaz öğreneceksiniz. Yalnız şu kadarını söyleyeyim. Yedi Numara'ya çok büyük bir sürpriz yapacağız."

Bundle ahizeyi yerine koydu ve Loraine'e dönüp konuştuklarını kısaca anlattı. Loraine hemen yukarıya koştu, bavulunu topladı. Bundle da babasının oda kapısına gidip başını içeri uzattı.

"Loraine'i evine götürüyorum baba."

"Neden? Onun bugün gideceğini bilmiyordum."

"Çağırıyorlar. Şimdi telefon ettiler. Haydi hoşça kal!"

"Buraya baksana, Bundle, Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum. Dönünce görürsün."

Bundle bu kısa veda sahnesinden sonra yukarıya koştu. Kafasına bir şapka oturttu, üzerine kürkünü geçirdi. Artık yola çıkmaya hazırdı. Zaten yukarıya çıkmadan önce de arabasının kapının önüne getirilmesini istemişti.

Londra yolculuğu olaysız geçti. Bundle'ın arabayı delicesine bir hızla sürmesi Loraine'in biraz başını döndürmüştü, hepsi o kadar. Londra'ya varınca arabayı bir garaja bıraktılar ve doğruca Yedi Kadran Kulübü'ne gittiler.

Onlara kapıyı Alfred açtı. Bundle hiçbir açıklama yapmadan, onu kenara itip içeri geçti. Loraine de onu izledi.

Bundla, "Kapıyı kapat, Alfred," dedi. " Buraya özellikle senin için geldim. Polis peşinde, seni arıyorlar."

"Ah, hanımefendi."

Alfred'in yüzü bembeyaz olmuştu.

Bundle, "Geçen gece yaptığın iyiliği unutmadım ve bunun için sana haber vermeye geldim, Alfred," diye ekledi. "Bay Mosgorovsky hakkında ihbar var. En iyisi sen bir an önce buradan uzaklaş. Eğer seni burada bulmazlarsa peşini bırakırlar. Al, şu on sterlini, belki lazım olur."

Üç dakika sonra abuk sabuk bir şeyler mırıldanan Alfred, dehşet içinde Hunstanton Caddesi 14 Numara'dan ayrıldı. Aklında tek bir düşünce vardı: Bir daha asla buraya uğramamak!

Bundle mutlulukla gülümsedi. Rahatlamıştı.

"İyi başardım değil mi?" diye sordu.

Loraine itiraz etti.

"Adamı böylesine korkutmana gerek var mıydı?"

"Böylesi daha güvenli. Bill'le Jimmy'nin ne planladıklarını bilmiyorum. Ama Alfred'in tam işin ortasında geri dönüp her şeyi altüst etmesi gibi bir riski göze alamazdım. Ah, işte geldiler bile. Hiç zaman kaybetmediler. Herhalde köşede Alfred'in buradan uzaklaşmasını bekliyorlardı. Haydi, aşağı inip onlara kapıyı aç, Loraine."

Genç kadın denileni yaptı. Jimmy Thesiger arabanın sürücü koltuğundan adeta dışarı atladı.

"Sen biraz burada bekle, Bill," dedi. "Gelen olursa ya da binayı gözetlediklerini fark edersen kornaya basıp haber verirsin."

Hızla merdivenlerden çıktı ve kapıyı çarparcasına arkasından kapattı. Pembeleşen yüzünde sevinç vardı.

"Merhaba Bundle, demek sen de buradasın. Şu işi bitirelim artık. Geçen gün odaya hangi anahtarla girmiştin? Nerede o?"

"Aşağı kattaki kapılardan birinin anahtarıydı. Hepsini toplayıp deneyelim."

"Tamam, ama çabuk olun; çünkü zaman yok!"

Anahtarı kolaylıkla buldular. Kapitone kapıyı da kolaylıkla açıp üçü birlikte içeriye girdiler. Oda Bundle'ın daha önce gördüğü şekilde duruyordu. Yedi sandalye yine masanın etrafına sıralanmıştı. Jimmy bir iki saniye kadar gözleriyle odayı taradı. Sonra gözleri o iki dolaba kaydı.

"Bundle," dedi. "Bunlardan hangisine saklanmıştın?"

"Şuna."

Jimmy dolaba giderek kapağını açtı. Raflarda yine aynı tabak çanaklar duruyordu.

Jimmy, "Bunları buradan kaldırmalıyız," dedi. "Loraine, bu arada sen de aşağıya inip Bill'i çağırır mısın? Artık dışarıda beklemesine gerek yok."

Loraine koşarak aşağıya indi. Bundle sabırsızlıkla, "Jimmy, ne yapmak niyetindesin?" diye sordu.

Delikanlı yere diz çökmüştü. Diğer kilitli dolabın çatlağına gözünü dayamış, içini görmeye çalışıyordu.

"Bill gelinceye kadar bekle," dedi. "O gelince her şeyi öğreneceksin. Bu onun işi. Doğrusu ya çok da başarılı oldu. Aaaa, Loraine'e ne oluyor öyle? Arkasında kızgın bir boğa varmış gibi telaşla çıkıyor merdivenlerden."

Loraine gerçekten de biri kovalıyormuş gibi telaşla çıkıyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Bill... Bill... Ah Bundle... Bill..." diye haykırarak odaya kendini attı.

"Ne olmuş Bill'e?"

Jimmy onun omzundan tuttu.

"Loraine, Tanrı aşkına söylesene, ne oldu Bill'e?"

Loraine soluk soluğaydı, yutkundu.

"Bill... sanırım ölmüş! Hâlâ arabanın içinde, ne konuşuyor ne de hareket ediyor. Eminim, ölmüş!"

Jimmy bir çığlık atarak merdivenlere koştu. Bundle da onu izledi. Kalbi şiddetle çarpıyordu, içinde kötü bir şeyler olacağı gibi korkunç bir his vardı: Bill ölmüş müydü? Ah, hayır! Hayır. O ölmesin. Tanrım, ne olur ölmesin o! Yalvarırım... ölmemiş olsun.

Jimmy'yle birlikte arabanın yanına geldiler. Loraine de arkalarından onlara yetişti.

Jimmy eğilerek otomobilin içine uzandı. Bill aynen bıraktığı gibiydi, arkasına yaslanmıştı. Ancak gözleri kapalıydı ve Jimmy'nin kolunu çekiştirmesine tepki vermedi.

Jimmy mırıldandı.

"Anlayamıyorum. Baygın ama ölmemiş. İçin rahat etsin Bundle. Ölmemiş. Bak, onu buradan alıp binanın içine taşımalıyız. Dua edelim de buradan polis falan geçmesin. Eğer biri bir şey sorarsa arkadaşımızın hasta olduğunu, onun eve girmesine yardımcı olduğumuzu söyleriz."

Üçü birlikte fazla zorlanmadan Bill'i içeri taşıdılar. Pek dikkat çektikleri de söylenemezdi, yalnızca sakalı uzamış bir centilmen yayık ağzıyla ne olduğunu sorunca, karar verdikleri gibi yanıt verip onu başlarından savdılar.

Sarhoş başını sallayarak, "İki centilmen ve iki genç hanım ha... ha..." diyerek uzaklaştı.

Jimmy, "Aşağı katta küçük bir oda var," dedi. "Oraya götürelim. Orada bir kanepe gördüm."

Bill'i kanepeye yerleştirdiler. Bundle onun yanına diz çöküp bileğini tuttu.

"Nabzı atıyor," dedi. "Peki, ona ne olmuş böyle?"

"Biraz önce arabada bıraktığımda bir şeyi yoktu, gayet iyiydi. Acaba biri yanına sokulup iğne falan mı yaptı? Bu hiç de zor değil, anlık bir iş. Belki, biri Bill'e yaklaşıp saati sordu. En akla yakın

açıklama bu. Bu durumda yapacak tek şey var: Hemen gidip bir doktor çağırayım. Siz burada kalın ve onun yanından ayrılmayın."

Kapıya doğru koştu, ama sonra durakladı.

"Buraya bakın," dedi. "İkinize de söylüyorum. Sakın korkmayın. Aslında size tabancamı bıraksam fena olmaz. Yani, ola ki... Mümkün olduğunca çabuk dönmeye gayret edeceğim."

Tabancasını kanepenin yanındaki küçük masanın üstüne bıraktı, sonra da koşarak çıkıp gitti. Kızlar ön kapının çarparak kapatıldığını duydular.

Binanın içinde hiç ses yoktu. İkisi de kımıldamadan Bill'in yanında oturuyorlardı. Bundle'ın parmağı hâlâ Bill'in nabzındaydı. Genç adamın nabzı düzensiz ve çok hızlıydı.

Bundle, Loraine'e fısıldadı.

"Bir şeyler yapabilmek isterdim. Böyle beklemek korkunç."

Loraine başıyla onayladı.

"Biliyorum. İnsana Jimmy'nin gidişinin üstünden asırlar geçmiş gibi geliyor. Halbuki ancak bir buçuk dakika olmuş."

"Ben bir şeyler duyuyorum. Yukarıda ayak sesleri ve döşeme çıtırtıları duyar gibi oluyorum, ama bunun yalnızca hayal gücümün ürünü olduğunun da farkındayım."

"Acaba Jimmy tabancasını niye bıraktı? Burada ne gibi bir tehlike olabilir ki?"

"Eğer Bill'i..."

Bundle cümlesini tamamlamayınca Loraine ürperdi.

"Biliyorum, ama biz duymadan içeriye kimse giremez. Ayrıca yanımızda tabancamız da var."

Bundle dikkatini yine Bill'e yöneltti.

"Ne yapmam gerektiğini bir bilsem! Sıcak bir kahve olsa şimdi."

"Çantamda amonyak olacaktı. Biraz da brendi vardı. Nerede ki? Ah, çantamı yukarı katta unutmuş olmalıyım."

Bundla ayağa kalktı.

"Ben gidip getireyim. İşe yarayabilir."

Hızla merdivenlerden yukarı çıktı, oyun salonundan geçti ve açık kapıdan toplantı odasına girdi. Loraine'in çantası masanın üstünde duruyordu.

Tam çantaya elini uzattığı sırada arkasında bir ses duydu. Kapının arkasına bir adam elinde kum torbasıyla bekliyordu. Bundle daha başını çeviremeden adam torbayı Bundle'ın kafasına indirdi.

Genç kadın hafif bir iniltiyle olduğu yerde sendeleyip yere yığıldı. Bayılmıştı.

31. BÖLÜM

Yedi Kadran

Bundle ağır ağır kendine geldi. Etrafında kapkara, fırıl fırıl dönen bir boşluk ve bunun merkezinde de şiddetli, dayanılmaz bir ağrı vardı. Rüyada gibiydi. Zaman zaman sesler duyuyordu. Sanki çok iyi tanıdığı bir ses tekrar tekrar aynı sözcüğü yineliyordu.

Yavaş yavaş baş dönmesi ve gözlerinin kararması geçti. Ağrı bir noktada, Bundle'ın beyninin içinde yoğunlaştı. Artık tanıdığı o sesin gerçek olduğunu anlamıştı. Duyuyor ve algılıyordu.

"Hayatım, hayatım... Bundle... Ah, sevgili Bundle. Öldü, biliyorum o öldü. Ah, Bundle... sevgili Bundle. Seni o kadar çok seviyorum ki... Bundle, hayatım... hayatım..."

Bundle gözleri kapalı hareketsiz yatıyordu Artık tamamen kendine gelmişti. Bill'in kendisine sımsıkı sarılmış olduğunun farkındaydı.

"Bundle, sevgilim. Ah, ah... Bundle. Ah, benim tatlı sevgilim... Bundle... Bundle. Ah, hayatım. Bundle... Bundle'ım benim. Biricik sevgilim, ne yapacağım şimdi ben? Ah Tanrım! Ne yapacağım ben? Onu ben öldürdüm. Ben öldürdüm..."

Bundle istemdışı konuştu.

"Hayır, öldürmedin sersem!"

Bill şaşkınlığından az daha küçükdilini yutacaktı.

"Bundle... sen yaşıyorsun!"

"Elbette yaşıyorum."

"Ne zamandan beri? Yani ne zaman ayıldın?"

"Beş dakika kadar oluyor."

"Öyleyse neden gözlerini açmadın? Neden hiçbir şey söylemedin?"

"İstemedim. Çok eğleniyordum."

"Eğleniyor muydun?"

"Evet. Tüm söylediklerini dinledim. Hoşuma gitti. Bir daha asla aynı şekilde söyleyemeyeceksin bunları, çünkü bunu yapamayacak kadar utangaçsın."

Bill kızardı.

"Bundle, gerçekten kızmadın mı? Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Hem de yıllardır. Fakat bunu sana söylemeye asla cesaret edemedim."

"Aptal! Neden cesaret edemedin ki?"

"Yani... benimle alay edeceğini, bana güleceğini düşündüm. Sen... sen... çok zeki bir kızsın. Senin önemli biriyle evleneceğini düşündüm hep."

Bundle gülümsedi.

"George Lomax gibi biriyle mi?"

"Bunun Codders gibi kendini beğenmiş, ukala bir herif olacağı aklımın köşesinden bile geçmedi. Sana layık olan, gerçekten değer verdiğin birini seçeceğini düşünüyordum." Bill bir an durakladı. "Gerçi kimse sana layık olamaz ama..."

"Bill, sen çok tatlı bir adamsın."

"Şey... Bundle, ciddi söyle, bu gerçek olabilir mi? Aklın başında mı?"

"Aklım başımda olsa ne olacak?"

"Benimle evlenir misin, diyecektim. Biliyorum, ben korkunç derecede kalın kafalıyım, ama seni ölesiye seviyorum. Senin köpeğin, kölen ya da ne istersen o olurum."

Bundle, "Gerçekten de sadık bir köpek gibisin," dedi. "Ben köpekleri çok severim. Çok insancıl, dost canlısı, sadık ve sıcak kalpli yaratıklardır. Evlenmeyi kabul edebilirim, tabii bunun için büyük çaba göstermen gerekecek."

Bill'in tepkisi Bundle'ı bırakarak geri çekilmek oldu. Şaşkınlıkla Bundle'ın yüzüne bakıyor, kulaklarına inanamıyordu.

"Sen ciddi misin? Gerçekten benimle evlenir misin?"

Bundle derin derin iç geçirdi.

"Ne var ki bunda? Niye inanmıyorsun? Böyle davranırsan sanırım yeniden bayılacağım."

"Bundle... sevgilim." Bill, ona yeniden sarıldı. Heyecandan titriyordu. Genç kadını sımsıkı göğsünün üstünde tutuyor, durmadan aynı sözcükleri yineliyordu.

"Sahi mi söylüyorsun Bundle? Sevgilim... gerçek, değil mi bu? Seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin..."

"Ah, Bill..."

Bundan sonraki on dakika içinde ikisi de aynı sözcükleri yineleyip durdular.

Bill sonunda Bundle'ı bırakırken, belki yirminci kez sordu. Hâlâ sevgili Bundle'ının ağzından çıkanlara inanamıyordu.

"Sahi mi Bundle? Beni gerçekten seviyor musun?"

Bundle usanmıştı, sabrı taşmak üzereydi.

"Evet, evet, evet. Şimdi biraz da aklımızı başımıza toplayıp, sağduyulu davranalım. Başım feci şekilde ağrıyor. Beni öyle sıktın ki neredeyse son nefesimi verecektim. Şimdi olan biteni öğrenmek istiyorum. Neredeyiz ve ne oldu?"

Bunları söylerken etrafına bakınıyordu. Bu yeni aklına gelmişti.

Gizli odadaydılar. Bundle kapitone kapının kapalı ve kilitli olduğunu gördü. Bu da orada tutsak oldukları anlamına geliyordu.

Bill'e baktı. Genç adamın gözlerinde ona duyduğu hayranlıktan başka bir ifade yoktu.

"Bill, sevgilim, artık kendine gelsen iyi olur. Buradan çıkmalıyız."

"Haa? Ne dedin? Ah, evet. İyi olur. Bunda bir zorluk yok ki. Kolay."

Bundle güldü.

"Âşık olman böyle düşünmene neden oluyor. Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Bana da her şey olasıymış ve kolaymış gibi geliyor."

Bill, "Öyle de..." dedi. "Senin de beni sevdiğini öğrendikten sonra benim için hiçbir şey zor olamaz artık..."

"Bill, kes şunu artık! Eğer buna yeniden başlarsak ciddi konuşamayız. Eğer hemen kendini toplamaz ve mantıklı davranmaya başlamazsan, korkarım fikrimi değiştirmek zorunda kalacağım."

"Seni bırakmam artık Bundle. Bir daha seni elimden kaçıracak kadar aptal mı sanıyorsun beni?"

"Umarım istemezsem beni hiçbir şeye mecbur edemeyeceğini biliyorsundur."

"Yapamam mı sanıyorsun? Görürüz. Dene bakalım!"

"Sen gerçekten çok hoş bir adamsın Bill. Senin aşırı sakin ve uysal olmandan korkuyordum. Ama artık böyle bir tehlike olmadığını görüyorum. Bu gidişle yarım saat sonra bana emirler yağdırmaya da başlarsın sen! Ah, sevgilim, sanırım yine saçmalamaya başlıyoruz. Şimdi bunları bırakalım da buradan çıkmanın bir yolunu bulalım."

"Bunun sorun olmadığını söylemiştim sana. Şimdi..."

Bundle'ın elini sıkmasıyla Bill sözlerini yarıda kesti. Genç kadın oturduğu yerde ileri doğru uzanmış dışarıya kulak kesilmişti. Evet, yanılmıyordu, dış odada biri vardı. Ayak sesleri gizli odanın

kapısına yaklaştı. Kilide bir anahtarın sokulup, çevrildiğini duydular. Bundle soluğunu tuttu. Acaba Jimmy onları kurtarmaya mı geliyordu, yoksa bu gelen başka biri miydi?

Kapı açıldı ve siyah sakallı Bay Mosgorovsky eşikte göründü.

Bill hemen Bundle'ın önüne geçip ona siper oldu.

"Bakın," dedi. "Sizinle özel konuşmak istiyorum."

Rus bir ya da iki dakika duraksadı, yanıt vermedi. Bu arada uzun, siyah, ipeksi sakalını sıvazlayarak kendi kendine gülümsüyordu.

"Demek öyle?" dedi neden sonra. "Güzel. Lütfen, küçük hanım benimle dışarıya gelsin."

Bill, "Hiç endişelenme Bundle, dedi. "Bu işi bana bırak. Bu adamla git. Hiç kimse sana zarar vermeyecek. Bana güven. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Genç kadın söz dinleyerek ayağa kalktı. Bill'in sesinin bu denli otoriter olabileceğini o zamana kadar hiç düşünmemişti. Bill tam anlamıyla kendinden emin görünüyordu ve duruma hâkim olabileceğe benziyordu. Bundle, "Acaba Bill'in elinde nasıl bir koz var ya da olduğunu sanıyor," diye düşündü.

Baş dönmesinin etkisiyle hafifçe yalpalayarak kapıya doğru yürüdü. Rus'un önünden geçip dışarıya çıktı. Sakallı adam gizli odanın kapısını kapayıp kilitledi, sonra da Bundle'a yol gösterdi.

"Lütfen bu tarafa gelin."

Yukarı kata çıkan merdiveni gösteriyordu. Bundle o tarafa yürüdü, merdivenden çıktı. Burada küçük, dağınık bir odaya vardı. Bundle buranın Alfred'in odası olabileceğini düşündü.

Mosgorovsky eliyle içeriyi işaret etti.

"Burada bekleyin ve sessiz olun," dedi. "Kesinlikle en ufak bir çıt bile olmamalı."

Bundle içeri girdi. Rus kapıyı kapatıp kilitledikten sonra uzaklaştı. Genç kadın bir kez daha hapsedilmişti.

Bir sandalyeye oturdu. Başı hem ağrıyor, hem acıyordu. Bir türlü düşüncelerini toparlayamıyordu. Bill'in duruma hâkim olduğu anlaşılıyordu. Er ya da geç, biri gelip onu buradan çıkaracaktı nasıl olsa.

Dakikalar geçiyordu ama Bundle'ın saati durmuştu. Genç kadına, Rus'un onu buraya getirmesinin üstünden en az bir saat geçmiş gibi geliyordu. Ne oluyordu? Gerçekten de ne oluyordu acaba?

Sonunda birinin merdivenlerden çıktığını duydu. Bu yine Mosgorovsky'ydi.

Bundle'a son derece resmi bir ses tonuyla, "Lady Eileen Brent," dedi. "Yedi Kadran Örgütü'nün olağanüstü toplantısına bekleniyorsunuz. Lütfen beni izleyin."

Rus merdivende öne geçip yol gösterdi, Bundle da onu izledi. Birlikte aşağı indiler. Rus gizli odanın kapısını açtı, Bundle içeri girdi ve aynı anda soluğunun kesildiğini hissetti.

Burguyla açtığı delikten kısmen gördüğü sahnenin şimdi tamamını görüyordu. Masanın etrafında maskeli üyeler oturuyordu. Genç kadın şaşkınlıktan olduğu yerde kalakalmıştı. Mosgorovsky de saat maskesini takarak kapıyı kapattı ve masadaki kendine ait yere oturdu.

Bu kez masanın başındaki sandalye de doluydu. Bu Yedi Numara'nın da toplantıya katıldığı anlamına geliyordu.

Bundle'ın kalbi heyecanla çarpıyordu. Masanın baş ucunda, Yedi Numara'nın tam karşısında duruyordu. Gözlerini Yedi Numara'nın yüzünü örten maskeye dikmişti. Saat kadranı şeklindeki bu maskenin altındaki yüzü görmesinin olanaksız olduğunu biliyordu. Ancak fikir yürütebilirdi.

Adam kıpırdamadan dimdik oturuyordu. Tuhaftır ama Bundle Yedi Numara'nın çevresine bir tür güç yaydığı gibi bir hisse kapıldı. Hareketsizliği, güçsüzlüğünden kaynaklanmıyordu.

Bundle bütün varlığıyla onun konuşmasını istiyor; bir işaret, bir hareket yapmasını bekliyordu. Onun ağının ortasına kurulmuş, av bekleyen devasa bir örümcek gibi hareketsiz durması Bundle'ı deli ediyordu.

Ürperdi, aynı anda Mosgorovsky ayağa kalktı. Sesi sakin, yumuşak, etkileyici, sanki uzaklardan gelir gibiydi.

"Lady Eileen, izinsiz olarak örgütümüzün gizli toplantısını izlediğinizi biliyoruz. Bu durumda bizim amaçlarımız ve hedeflerimizi benimsemeniz gerekiyor. Gördüğünüz gibi İki Numara boş. Size bu yeri öneriyoruz."

Bundle'ın bir kez daha soluğu kesildi. Yutkundu. Bu bir kâbustu: Fantastik bir kabus. Ondan, Bundle Brent'ten kanlı, bir gizli örgüte katılmasını istiyorlardı. Bu nasıl olabilirdi? Yoksa aynı şeyi Bill'e de mi teklif etmişler ve o da mı şiddetle reddetmişti?

Kısa ve öz olarak, "Bunu yapamam," dedi.

"Hemen karar vermeyin."

Bundle, Mosgorovosky'nin maskesinin altından kıs kıs gülümsediğini düşündü.

"Henüz neyi reddettiğinizi bilmiyorsunuz Lady Eileen."

"Ama bunu kolaylıkla tahmin edebiliyorum."

"Acaba?"

Bu Yedi Numara'nın sesiydi. Sesi duyduğu anda Bundle'ın belleğinde bir kıpırdanma oldu. Bu sesi tanıyordu, öyle olmalıydı.

Yedi Numara elini ağır ağır maskesinin bağlarına götürdü.

Genç kadın soluğunu tuttu. Sonunda öğrenecekti.

Maske düştü.

Ve Bundle karşısında Başmüfettiş Battle'ın ifadesiz, duygusuz yüzünü gördü.

32. BÖLÜM

Bundle'ın Şaşkınlığı

Mosgorovsky yerinden fırlayıp Bundle'ın yanıma koşarken Battle, "Evet", dedi. "Lady Eileen'i bir sandalyeye oturtun. Bu onun için büyük bir şok oldu."

Bundle konulan sandalyeye çöktü. Şaşkınlıktan vücudu pelte gibi olmuştu. Bayılmamak için kendini zorluyordu. Tüm vücudu titriyor, dizleri tutmuyordu. Battle her zamanki sakin, rahat tavrıyla konuşmaya başladı.

"Beni görmeyi beklemiyordunuz, değil mi Lady Eileen. Bu masanın başında oturanlardan bazıları da beklemiyorlardı. Bay Mosgorovsky, benim yardımcım ve bir anlamda sözcümdür. Başından beri her şeyi biliyordu. Buradakilerin çoğu Yedi Numara'nın kimliğini bilmeden talimatlarını ondan alıyordu."

Bundle konuşacak durumda değildi. Ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı. Bu, onun alışık olmadığı bir durumdu.

Battle, onun ne hissettiğini anlıyormuş gibi anlayışla başını salladı.

"Korkarım ki bazı önyargılarınızdan arınmanız gerekiyor, Lady Eileen. Örneğin, bu örgüt ile ilgili olanlardan. Sizi bunlardan

kurtarmamız lazım. Biliyorum, özellikle polisiye romanlarda böyle durumlara sıkça rastlanır; başında hiç kimsenin bilmediği, görmediği gizemli bir katilin bulunduğu bir cinayet şebekesi vardır, gizli bir örgüt olarak faaliyet gösterir filan. Gerçek yaşamda da böyle şeyler olabilir, ancak ben kendi hesabıma böyle bir şeyle daha önce karşılaşmadığımı belirtmeliyim. Üstelik bu işlerde bir hayli deneyimim olmasına rağmen.

"İnsanlar macera romanlarından hoşlanıyorlar, Lady Eileen. Bunları okuyan deneyimsiz gençler kitabın kahramanından daha iyi olabilecekleri kanısına kapılıyorlar ve bazen bunu gerçekleştiriyorlar da. Şimdi sizi tamamı amatörlerden oluşan bir örgütle tanıştırmak istiyorum. Bu kişiler ait olduğum depertman için çok yararlı hizmetlerde bulundular. Başka kimse bunu başaramazdı. Gerçi bunun için oldukça farklı, melodramik bir yol seçtiler ama, neden olmasın? Hepsi her türlü tehlikeyle yüzyüze gelmeye hazırdı, kendilerini riske attılar, hem de en büyük risklere. Bunu yapmalarının tek bir nedeni vardı: Vatan sevgisi ve vatana hizmet aşkı. Tabii bir diğer neden de tehlikeden hoşlanmalarıydı ki, kanımca bu savaş sonrasının bu güvenli günlerinde çok sağlıklı bir işaret. Bilmem anlatabiliyor muyum Lady Eileen?

"Şimdi sizi bu arkadaşlarımızla tanıştırmak isterim. Öncelikle Bay Mosgorovsky. Onu bir bakıma tanıyorsunuz. Kendisi hem bu kulübü yönetiyor, hem de örgütte birçok yönetim sorumluluğunu üstleniyor. Kendisi İngiltere'deki en değerli Anti-Bolşevik ajanlarımızdan biridir ve gizli serviste de çalışmaktadır. Beş Numara, yani Macar Elçiliğinden Kont Andras kaybettiğimiz Bay Gerald Wade'in en yakın ve en sevdiği arkadaşıydı. Dört Numara ise Amerikalı bir gazeteci olan Hayward Phelps. Kendisinin İngilizlere karşı büyük sempatisi vardır ve haber kokusu alma konusunda inanılmayacak bir yeteneği... Üç Numara ise..."

Battle sustu ve güldü. Bundle Üç Numaralı maskenin altından çıkan Bill Eversleigh'in yüzüne şaşkınlık içinde bakıyordu.

Başmüfettiş ciddi bir ses tonuyla açıklamalarını sürdürdü.

"İki Numara ise boş. Orası Bay Ronald Devereux'e aitti. Kendisi vatanı uğruna can veren bir kahramandı. Bir Numara... Evet, o da aslında aynı amaç uğruna hayatını feda eden bir başka vatansever, cesur arkadaşımızdı, yani Bay Gerald Wade. Sonrasında onun yerini başka bir arkadaşımız doldurdu –bir hanımefendi– başlangıçta buna kuşkuyla baktığımı itiraf etmeliyim. Ancak bu hanımefendi o yeri hak ettiğini çok kısa sürede kanıtladı ve bize çok değerli yardımları oldu."

Battle'ın bu sözlerinin ardından Bir Numara da maskesini indirdi. Ancak Bundle bu kez şaşırmadı, çünkü karşısında beklediği gibi Kontes Radzky vardı.

Bundle pişmanlıkla, "Bunu tahmin etmeliydim," dedi. "Sıradan macera meraklısı güzel bir yabancıdan çok daha farklı biri olduğunuzu anlamalıydım."

O anda Bill de söze karıştı.

"Sen asıl espriyi bilmiyorsun, Bundle. *Kontes Radzky aslında Babe St. Maur*. Sana onun ne kadar iyi bir aktris olduğundan bahsettiğimi anımsıyorsundur. Kendisi bunu defalarca kanıtladı."

Bayan St. Maur tam bir Amerikan şivesiyle, "Aynen öyle," dedi. "Annemle babam Macaristan'dan Amerika'ya göçmüşler, dolayısıyla bu şiveyi taklit etmekte pek zorlanmadım. Ama az kalsın Abbey'de bahçedeki konuşma sırasında kendimi ele veriyordum."

Kısa bir aranın ardından ekledi.

"Bu benim için asla, yalnızca heyecan verici bir macera olmadı. Anlayacağınız Ronny ile nişanlıydık, o çok acı bir şekilde aramızdan ayrılınca, onu öldüren alçağın yakalanması için elimden geleni yapmaya karar verdim. Hepsi bu."

Bundle, "Şaşkına döndüm," dedi. "Hiçbir şey göründüğü gibi değil."

Başmüfettiş Battle gülümseyerek başını salladı.

"Aslında olay çok basit, Lady Eileen," dedi. "Her şey bazı genç adamların biraz heyecan aramalarıyla başladı. Bana gelip, bu örgütü kurmayı öneren Bay Gerald Wade'di. Tamamen amatörlerden oluşacak, gizli servis gibi çalışacak bir örgüt. Ona bunun çok tehlikeli olabileceğini belirttim; ama o böyle şeylere aldıracak, tehlikeden kaçacak biri değildi. Aramıza katılacak herkesin aynı anlayışta olması gerekeceğini söyledim ona. Arkadaşları da onunla aynı kafadaydılar, aralarından ürküp kaçacak bir kişi bile çıkmadı. Böylece örgüt kuruldu ve çalışmalar başladı."

"Peki, amaç neydi? Buna neden gerek duydunuz?"

"Aradığımız, peşinde olduğumuz biri vardı. Ne olursa olsun ele geçirilmeliydi. O sıradan bir hırsız değildi. Bay Wade'in bulunduğu çevrede çalışıyordu. Bir tür Raffles'ti[1] o, ama gelmiş geçmiş Tüm Raffles'lerden daha tehlikeliydi. Büyük işler peşindeydi, uluslararası boyutta işler. İki kez çok önemli belgeleri, uluslararası düzeyde değeri olan gizli buluşları çalmayı başarmıştı. Hırsızın bu konuda içeriden bilgi aldığı ya da kendisinin bu işlerin içinde olduğu anlaşılıyordu. Profesyoneller bu adamı yakalamaya çalışmış ama başaramamışlardı. Sonra amatörler devreye girdiler ve başardılar."

"Başardılar mı?"

"Evet, ama ne yazık ki kayıp vererek. Adam çok tehlikeliydi. Onu keşfedinceye kadar iki kurban verildi ve adam iki cinayette de yakayı ele vermedi. Ancak Yedi Kadran onun peşini bırakmadı. Ve

(1) İngiliz Edebiyatı'nda E.W. Hornung tarafından yaratılan çok ünlü, kibar bir hırsız karakteri. Bu roman karakteri sosyete hırsızı, aynı zamanda da İngiltere Kriket Takımı'nda yer alır.

demin de dediğim gibi başardı. Bay Eversleigh sayesinde kendisini suçüstü yakaladık."

Bundle heyecanla haykırdı.

"Kim bu adam? Tanıyor muyum?"

"Onu çok iyi tanıyorsunuz Lady Eileen. Hırsızın adı Bay Jimmy Thesiger. Kendisi bu akşamüstü tutuklandı."

33. BÖLÜM

Battle Açıklıyor

Başmüfettiş Battle arkasına yaslanarak olayı açıklamaya başladı. Sakin ve keyifli bir şekilde konuşuyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, gerek başlangıçta gerekse uzunca bir süre geçtikten sonra, ondan kuşkulanmak aklıma bile gelmedi. İlk kez Bay Ronald Devereux'ün ölürken söylediği sözleri duyduğumda kuşkulanmaya başladım. Doğal olarak siz Bay Devereux'ün Bay Thesiger'a kendisini Yedi Kadran'ın öldürdüğüne ilişkin bir mesaj göndermeye çalıştığını düşündünüz. Görünüşte bu sözlerin anlamı da buydu. Ancak ben bunun böyle olmadığını biliyordum. Bay Devereux'ün uyarmak istediği Yedi Kadran'dı, Bay Jimmy Thesiger üzerine dikkatimizi çekmek istiyordu. Bu inanılır gibi değildi. Ronny Devereux'le Bay Thesiger çok yakın arkadaştılar. Ancak o sırada aklıma başka bir şey geldi: Hırsızlıkların kesinlikle bu konularda bilgisi olan içeriden ya da içeriden bilgi alan biri tarafından yapılmış olması gerekiyordu. Dışişlerinde Bakanlığı'nda çalışmasa bile oradakilerin sohbetlerine tanık olabilecek biri. Bay Thesiger'ın gelir kaynağını bulmakta zorlandım. Babasından kalan para bu yaşantıyı sağlamayacak düzeydeydi, oysa Jimmy Thesiger'ın çok lüks bir yaşantısı vardı. Bu para nereden geliyordu?

"Bay Wade'in bir şey öğrendiğini, bundan dolayı çok heyecanlandığını biliyordum. Doğru iz üstünde olduğundan emindi. Bulduğu ipucu hakkında kimseye bir şey söylememişti. Yalnız Bay Devereux'e peşinde olduğu her neyse, son noktayı koymak üzere olduğundan söz etmişti. Bunu hafta sonunu geçirmek üzere Chimneys'e gitmelerinden hemen önce söylemişti. Bildiğiniz gibi Bay Wade orada öldü, görünürde çok fazla miktarda uyku ilacı almıştı. Bu makul bir açıklamaya benziyordu, ama Ronny Devereux buna bir an bile inanmadı. O, Gerry Wade'in akıllıca ortadan kaldırıldığını ve katilin de evde bulunanlardan biri olduğunu düşünüyordu. Sanırım, arkadaşının ölümünün acısıyla Jimmy Thesiger'a açılmak istedi, ondan kuşkulanması için hiçbir neden yoktu. Ama bir şey, onu, bunu yapmaktan alıkoydu.

"Ne var ki Ronny Devereux çok tuhaf bir şey yaptı. Sekizinci saati pencereden atıp geri kalan yedi saati şöminenin üstüne dizdi. Bunun anlamı Yedi Kadran'ın arkadaşlarını öldüren kişiden intikam alacağını ima etmekti. Sonra merakla odaya giren herkesi ayrı ayrı inceledi, bu durumun aralarından birini endişelendirip endişelendirmediğini, onlara ihanet eden biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu."

"Gerry Wade'e uyku ilacı veren Jimmy Thesiger mıydı?" diye sordu Bundle.

"Evet. Gerald Wade'in yatmaya çıkmadan önce içtiği viski sodanın içine zehir atmıştı. Gerry'nin Bayan Lorraine Wade'e mektup yazarken uykusunun gelmesinin nedeni de buydu."

Bundle şaşkınlık içinde yine sordu.

"Öyleyse o uşağın, yani Bauer'ın bu işte parmağı yoktu?"

"Bauer bizim adamımızdı, Lady Eileen. Hırsızın Herr Eberhard'ın buluşunun peşine düşeceği, düşünüldüğü için, polis adına evde olanları gözetlemek ve gereğinde müdahale etmek üzere gönderilmişti, ama başarılı olamadı. Çünkü Bay Thesiger da sanatında ustaydı. Dediğim gibi öldürücü dozdaki ilacı vermekte hiç zorlanmadı.

Herkes uyuduktan sonra da boş chloral şişesiyle boş bardağı Bay Wade'in başucuna bıraktı. Herhalde Bay Wade o sırada kendinden geçmişti. Bay Thesiger onun parmaklarını şişenin ve bardağın üstüne bastırdı. Böylece, bunlar bulununca herhangi bir kuşku uyanmayacak, uyansa bile, bulunan tek parmak izi ölen kişiye ait olacaktı. Şöminenin üzerine dizilen yedi saatin Bay Thesiger üzerinde ne etki yaptığını bilmiyorum. Herhalde onlarla Bay Devereux arasında bağlantı kuramadı. Bununla birlikte zaman zaman saatleri düşününce kötü bir beş dakika geçirdiğini sanıyorum. Ve bence bu olayın ardından Bay Devereux'ü mercek altına almıştır.

"Daha sonra olanları tam olarak bilmiyoruz, çünkü Bay Devereux, Gerald Wade'in ölümünden sonra pek ortalarda görünmedi. Ancak onun Bay Wade'in peşinde olduğu, ipuçlarına ulaştığı ve aynı izin peşinden giderek, aynı sonucu çıkardığını tahmin etmek zor değil. Ölürken Bay Thesiger'ın adını söylemesi de bunu gösteriyor. Ve Ronny Devereux de Gerry Wade gibi aynı kişinin ihanetine uğradı."

"Nasıl yani?"

"Bayan Lorraine Wade'in ihanetine. Bay Wade onu çok seviyordu, sanırım onunla evlenmek de istiyordu, ne de olsa kız onun gerçek kız kardeşi değildi. Gerry'nin kıza gereğinden çok fazla açıldığından, içinde ne varsa söylediğinden eminim. Loraine ise tüm kalbi ve ruhuyla Jimmy Thesiger'a âşıktı. Onun söylediği her şeyi yapmaya hazırdı. Gerry'den öğrendiği her şeyi Jimmy Thesiger'a anlattı. Sanırım Ronny Devereux de kızdan etkilendi. Büyük olasılıkla onu Jimmy Thesiger konusunda uyardı. Dolayısıyla susturulma sırası Ronny Devereux'e geldi. Ve genç adam ölürken Yedi Kadran'a katilinin Jimmy Thesiger olduğunu anlatmaya çabaladı, ama bu farklı yorumlandı."

Bundle dehşet içinde haykırdı.

"Ne korkunç! Bilseydim..."

"Başlangıçta ben de anlamlandıramadım bunu. Daha doğrusu inanamadım. Ama sonra Abbey Malikânesi'ndeki olaylar oldu. O sırada durumun ne denli karmaşık olduğunu anımsayacaksınız, özellikle de Bay Eversleigh için. Siz ve Jimmy Thesiger el ele vermiştiniz. Bay Eversleigh zaten sizin buraya, Yedi Kadran Kulübü'ne gelmek istemenize bir anlam verememiş ve bundan çok rahatsız olmuştu. Toplantıda konuşulanlara kulak misafiri olduğunuzu duyduğundaysa şaşkınlıktan neredeyse küçükdilini yutacaktı."

Başmüfettiş sustu ve bir an gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirdi.

"Aynı şekilde ben de çok şaşırdım, Bayan Eileen. Böyle bir şeyin olabileceği dünyada aklıma gelmezdi. Bu anlamda beni yendiniz.

"Neyse, Bay Eversleigh büyük bir ikilemdeydi. Size Yedi Kadran'ın sırrını açıklamak istiyordu, ama bu durumda Jimmy Thesiger'ın da her şeyi öğreneceği kesindi ve bunu asla göze alamazdı. Tabii bu durum Bay Thesiger'ın işini kolaşlaştırdı, kendini kolayca Abbey'ye davet ettirebildi, işler tam istediği gibi gelişiyordu."

"Bu arada Yedi Kadran olarak Bay Lomax'a bir uyarı mektubu gönderdik ve Scotland Yard'a başvurarak benden yardım istemesini sağlamış olduk. Böylece doğal nedenlerle orada bulunabilecektim. Bildiğiniz gibi oradaki varlığımı gizlemeye de çalışmadım."

Başmüfettiş yine gözlerini kırpıştırdı.

"O gece sözde, Bay Jimmy Thesiger ve Bay Bill Eversleigh sırasıyla nöbette olacaklardı. Gerçek anlamda nöbet bekleyense Bill Eversleigh ve Bayan Babe St. Maur oldu. Bayan Babe St. Maur kütüphanenin camlı teras kapısının arkasında nöbetteyken, Jimmy Thesiger'ın geldiğini duydu ve hemen paravanın arkasına saklandı.

"Şimdi, Bay Thesiger'ın bu oyundaki en zekice hamlesine geliyorum. Bir noktaya kadar bana tamamen gerçeği söyledi, anlattığı

öykü doğruydu. Açıkçası o dövüş filan, beni de şaşırttı. Hatta, 'Acaba bu gencin hırsızlıkla ilgisi yok mu? Yanlış iz üzerinde miyiz?' diye düşünmeye bile başladım. Tamamen farklı bir yönü işaret eden bir ya da iki kuşkulu nokta vardı ve itiraf etmeliyim, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Neyse ki bulduğum bir ipucu yolumu aydınlattı. Şöminedeki üzerinde diş izleri olan yanmış bir eldiven! O anda, şey... haklı olduğumu, doğru düşündüğümü anladım. Ama yine de kabul etmek gerekir ki Jimmy Thesiger da çok kurnazdı."

Bundle merakla, "O gece gerçekte ne oldu?" diye sordu. "Diğer adam kimdi?"

"Başka biri yoktu. Dinleyin, size sonuçta o geceki olayları nasıl yeni baştan kurguladığımı ve gerçekte neler olduğunu anlatacağım. Bir kere Jimmy Thesiger ve Bayan Loraine Wade bu işte ortaktılar. Belirli bir saatte buluşmak için sözleşmişlerdi. Bayan Wade arabasıyla geldi, duvardaki yarıktan bahçeye girdi ve evin önüne ulaştı. Eğer kendisini durduran olursa anlatmak için güzel bir öykü de hazırlamıştı. Bunu daha sonra anlattı da zaten. Neyse kimseyle karşılaşmadan saatler tam ikiyi gösterirken terasa geldi.

"Bu arada belirtmeliyim ki, Loraine'in bahçeye girdiği adamlarım tarafından görülmüştü. Önceden adamlarıma girene engel olmamaları, asla gireni durdurmamaları, ancak dışarı çıkmaya çalışan olursa yakalamaları konusunda talimat vermiştim. Mümkün olduğunca bilgi toplamaya çalışıyordum. Loraine terasa ulaştı. Aynı anda ayağının dibine bir paket düştü. Bunu aldı. O sırada Loraine sarmaşıktan inen birini gördü ve koşmaya başladı. Sonra ne mi oldu? Kavga, gürültü ve tabancalar patladı. Böyle bir durumda evdekilerin ne yapması beklenirdi? Kavganın olduğu yere koşmaları tabii. İşte bu da Loraine Wade'in rahatça, kimse fark etmeden elindeki paketle bahçeden çıkıp, arabasına koşmasını sağlayacaktı. Formül de yanında olacaktı tabii.

"Ama olaylar bekledikleri gibi gelişmedi. Bayan Wade doğrudan benim kucağıma düştü. Ve o anda oyun değişti. Artık saldırıya değil, savunmaya geçmeleri gerekiyordu. Bayan Wade hazırladığı öyküyü anlattı. Akla yakın ve gerçekçi bir öyküydü bu.

"Şimdi Bay Thesiger'a gelelim. Bir nokta hemen dikkatimi çekti. Kurşun onun bayılmasına neden olmuş olamazdı. Öyleyse, ya düşmüş ve başını çarpmıştı ya da hiç bayılmamıştı. Sonra Bayan St. Maur'un öyküsünü dinledik. Bay Thesiger'ınkiyle birebir örtüşüyordu. Ancak çok düşündürücü bir nokta vardı. Bayan St. Maur, Bay Thesiger'ın ışıkları söndürdükten sonra camlı kapının yanına gittiğini, çok sessiz hareket ettiğini söyledi. Dolayısıyla da hiçbir ses duymadığı için onun dışarıya çıktığını sanmıştı. Eğer bir odadaysanız ve özellikle de seslere kulak kesildiyseniz, odadaki diğer kişinin nefes alış verişini duymamanız olanaksızdır. Bu durumda Bay Thesiger dışarı çıkmış olmalıydı. Peki ama, çıktıysa nereye gitmişti? Sarmaşıktan tırmanıp doğru Bay O'Rourke'un odasına mı? Bay O'Rourke'un viskisine o akşam çok daha önceki bir saatte uyuşturucu ilaç katılmıştı. Thesiger yukarıya çıktı, belgeleri aldı, aşağıya attı, sonra kendisi de sarmaşıklardan aşağı indi ve dövüşü başlattı.

"Düşününce ne kadar kolay olduğunu siz de anlayacaksınız. Masaları ve sandalyeleri devirdi, bir boğuk ve kaba sesle, bir kendi sesiyle küfürler savurdu. Böylece Bayan Wade'e de kaçması için zaman kazandırmış oluyordu. En sonunda da oyununu tamamlamak ve inandırıcı olmak için iki tabancayla ateş etti. Bunlardan biri, bize de açıkça bildirdiği gibi bir gün önce satın aldığı Colt tabancaydı. Sözde çaresiz kalıp, kendisine saldıran hırsıza ateş etmişti. Sonra cebinden eldivenli sol eliyle bir Mauser tabanca çıkardı ve kolunun en etli yerine ateş ederek kendini yaraladı ve silahı terastan dışarıya fırlattı, eldiveni de dişleriyle çekip çıkardı, ateşin içine attı. Ben içeri girdiğimdeyse Bay Thesiger yerde baygın yatıyordu."

Bundle derin bir soluk aldı.

"Yani," dedi. "Bütün bunları o zamandan beri biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum. Ben de herkes gibi önce anlatılanların doğru olduğunu sandım. Ancak bilmecenin parçalarını bir araya getirmem uzun sürmedi. Her şey o yanmış eldiveni bulmamla başladı. Sonra Sir Oswald'a tabancayı attırdım. Tabanca daha önce düştüğü yerden daha uzağa düştü. Sağ elini kullanan bir kişi, aynı şeyi sol eliyle aynı uzaklığa fırlatamaz. Sağ elle atılan, sol elle atılandan daha farklı bir noktaya düşer. İtiraf etmeliyim ki o anda bazı kuşkularım vardı, belli belirsiz kuşkular...

"Bir şey aklımı kurcalayıp duruyordu. Eğer Bayan Wade'in o sırada terasta bulunması yalnızca bir rastlantıysa, aslında orada bulunması gereken kimdi? Tabii durumu bilmeyenler için bunun yanıtı basitti: Kontes. Ancak ben bu noktada sizlerden bir adım ileride-ydim. Bunun doğru olmadığını, o kişinin kontes olamayacağını biliyordum. Peki, öyleyse kimdi? Düşündükçe, belgelerin onları alması gereken kişinin eline geçmiş olabileceği olasılığı, bana daha makul görünmeye başladı. İşte o andan itibaren de Bayan Wade'in tam zamanında terasta olmasının, yalnızca bir rastlantı olamayacağını anladım. Bu bana çok tuhaf görünmeye başladı."

"Size gelip de kontes hakkındaki kuşkularımdan bahsettiğimde kendinizi çok zor durumda hissetmiş olmalısınız?"

"Aynen öyle Lady Eileen. Sizi şaşırtmak için bir şeyler söylemek zorundaydım. Aslında Bay Eversleigh için durum çok daha karmaşıktı. Bayan St. Maur bayılmıştı ve ayılırken ağzından neler kaçıracağını kim bilebilirdi ki? Bilirsiniz ayılma sürecinde bilinçsizce zihinde ne varsa ortaya dökülebilir."

Bundle, "Şimdi Bill'in endişesini anlayabiliyorum," dedi. "Durmadan kontesi tamamen kendine gelmedikçe bir şey söylememesi için uyarıyordu."

Bayan St. Maur güldü.

"Zavallı Bill. Zavallı çocuk... böyle bir niyeti asla olmamasına rağmen, sürekli bana kur yapmak zorunda kalmıştı... aynen kovana üşüşen yaban arıları gibi etrafımda dönüp duruyordu."

Battle da güldü.

"Evet, aynen öyle. Neyse ben açıklamalarımı sürdüreyim. Bay Thesiger'dan kuşkulanıyordum. Ancak elimde kanıt yoktu. Diğer yandan, Bay Thesiger da kuşkulanmaya başlamıştı. Az ya da çok Yedi Kadran'la başının belada olduğunu hissetmişti. Yedi Numara'nın kim olduğunu çok merak ediyordu. Sir Oswald Coote'un Yedi Numara olabileceği düşüncesiyle kendini Coote'lara davet ettirdi."

Bundle, "Ben de Sir Coote'tan kuşkulanmıştım," dedi. "Özellikle de o gece bahçeden geldiğini görünce."

"Ben ondan hiç kuşkulanmadım. Fakat sekreteri olan genç adamdan kuşkulandığımı itiraf etmeliyim."

Bill haykırdı.

"Pongo'dan mı? Bizim Pongo'dan mı?"

"Evet, Bay Eversleigh. Sizin Pongo dediğiniz kişiden çok kuşkulandım. Çok becerikli, kafasına koyduğunu kolayca yapabilecek bir tipti. Ondan kuşkulanmamın bir nedeni de, o gece Chimneys'te Bay Gerald Wade'in odasına saatleri onun koymuş olmasıydı. Bu durumda şişeyle bardağı Bay Wade'in başucuna koymak onun için işten bile değildi. Ayrıca, sağ elinin yanında sol elini de kullanabiliyordu. O eldiven rahatça onun olabilirdi, ama..."

"Ne?"

"Eldivendeki diş izleri kurtardı onu. Çünkü ancak sağ elini kullanamayan biri, sol elindeki eldiveni çıkarmak için dişlerini kullanmış olabilirdi."

"Böylece Pongo temize çıktı, öyle mi?"

"Evet. Aynen dediğiniz gibi temize çıktı. Ben yine de Bay Bateman'ın kendisinden kuşkulanıldığını duyduğunda çok şaşıracağından eminim."

"Kesinlikle. Pongo gibi ciddi, espriden anlamayan bir işkolik. Bunu nasıl düşünebildiniz? Bu gülünç."

"Aslına bakarsanız Bay Thesiger da sizin deyiminizle kuş beyinli, boş kafalı sersemin tekiydi. Bu durumda bu ikisinden biri rol yapıyor olmalıydı. Başlangıçta hangisi olduğunu bilemiyordum. Rol yapanın Bay Thesiger olduğu kanısına varınca, Bay Bateman'ın onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedim. Aslına bakarsanız, Bay Bateman en başından beri Bay Thesiger'dan kuşkulanmış, bu konuda birçok kez Sir Oswald'ı da uyarmıştı."

"Şu Pongo'nun her zaman haklı çıkması çok tuhaf doğrusu. Bu insanı delirtiyor." dedi Bill.

Başmüfettiş Battle anlatmaya devam etti.

"Neyse, Bay Thesiger'ı Yedi Kadran Kulübü'nden kaçarken yakaladık. Yedi Kadran'ın varlığı onu çok endişelendirmişti, ama tehlikenin tam olarak nereden geleceğini sezememişti. Onu yakalayabilmemizde Bay Eversleigh'in büyük katkısı olduğunu belirtmeliyim. Karşısındakinin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu, ama gözünü bile kırpmadan yaşamını tehlikeye atmayı göze aldı. Tabii bu arada sizin de bu işe karışmanız planlarında yoktu, Bayan Eileen."

Bill dehşete düşmüştü.

"Tanrım! Bu hiç aklıma gelmemişti. Bilseydim..."

"Bay Eversleigh önceden kurgulanmış bir öyküyle Bay Thesiger'ın evine gitti. Sözde elinde Bay Devereux'ün kendisine gönderdiği bazı belgeler vardı. Ve Ronny bu belgelerde Bay Thesiger'dan kuşkulandığını, onun gözaltında tutulması gerektiğini belirtiyordu. Bay Thesiger'ın en iyi arkadaşlarından biri olan Bay Eversleigh, doğal olarak böyle bir şeye inanamazdı... Bunun bir

açıklaması olması gerektiği düşüncesiyle hemen ona koşmuştu. Bu planı yaparken şöyle düşünüyorduk: Eğer kuşkularımızda haklıysak ve Bay Thesiger suçluysa, Bay Eversleigh'i ortadan kaldırmaya çalışacaktı. Tahminimizde yanılmadığımız çok kısa sürede ortaya çıktı ve Bay Thesiger tam ondan beklediğimiz şekilde davrandı. Bay Everleigh'e viski soda ikram etti. Sonra bir ya da iki dakikalığına odadan çıktı. Onun dışarıya çıkmasını fırsat bilen Bay Eversleigh viskiyi şöminenin üstündeki bir vazoya boşalttı. Bay Thesiger içeriye girdiği zaman da içkiyi içmiş gibi rol yaptı. İlacın ağır ağır etki edeceğini biliyordu. Öyküsüne başladı. Jimmy Thesiger önce her şeyi öfkeyle, kesin bir dille reddetti. Ancak Bay Eversleigh'in gözlerinin kapanmaya başladığını fark edince, kısa bir süre sonra kendinden geçeceği düşüncesiyle her şeyi itiraf etti ve kendisine *üçüncü kurban* olduğunu söyledi.

"Bay Eversleigh tamamen kendinden geçince, Bay Thesiger onu aşağı indirdi ve arabasına bindirdi. Tuzak kurulmuş ve işlemeye başlamıştı. Jimmy ise bu arada size telefon etmiş, sizden Bayan Wade'i evine götürme bahanesiyle evden ayrılmanızı istemişti. Tabii Bill'in bundan haberi yoktu.

"Jimmy, sizi Londra'ya kendisinin çağırdığından kimseye bahsetmemeniz gerektiği konusunda uyardı. Böylece daha sonradan cesediniz burada bulunduğunda, Bayan Wade kendisini evine bıraktığınızı, sonra da burayı gözden geçirmek üzere yalnız başınıza Londra'ya gittiğinizi söyleyecekti. Hatta bu konuda yemin bile edebilirdi.

"Bu arada Bay Eversleigh baygın adam rolünü kusursuz bir şekilde sürdürüyordu. Bay Eversleigh ve Bay Thesiger, Jermyn Caddesi'ndeki evden ayrılır ayrılmaz, adamlarımdan biri hemen içeriye girdi ve çok geçmeden vazodaki ilaçlı viskiyi buldu. Viskinin içine rahatça iki kişiyi öldürebilecek miktarda morfin konmuştu. Bu arada adamlarımdan biri de arabayı izledi. Bay Thesiger önce kentin he-

men dışındaki tanınmış bir golf kulübüne uğradı. Orada birkaç dakika görünüp, bir tur golf oynamak istediğinden söz etti. Böylece, eğer gerekirse cinayet saatinde farklı bir yerde bulunduğuna ilişkin kanıtı olacaktı. İçinde Bay Eversleigh'in de bulunduğu arabasını ise kulüpten biraz uzak bir noktada, işlek olmayan bir sokağa bırakmıştı. Sonra yeniden şehre döndü ve Yedi Kadran Kulübü'ne geldi. Alfred'in gittiğini görünce arabayı hemen kapının önüne aldı, arabadan inerken sizin dinliyor olmanız olasılığına karşı, Bay Eversleigh'le konuşuyormuş gibi yaptı, sonra da içeriye girip hazırladığı küçük komediyi oynamaya başladı.

"Doktor çağırmaya gittiğini iddia etti ama binadan ayrılmadı. Yalnızca sokak kapısını dışarı çıkmış gibi çarpıp yukarı kata çıktı ve kapının arkasına saklandı. Bu arada Bayan Wade bir bahane bulup sizi yukarı yolladı. Tabii Bay Eversleigh de sizi burada görünce büyük bir dehşete düştü. Ama ölü rolünü oynamayı sürdürmesinin daha uygun olacağını düşündü. Adamlarımızın kulübü gözaltında tuttuklarını biliyordu. O an için tehlikede olduğunuzu düşünmüyordu. Ayrıca istediği anda yaşama dönebilirdi. Bay Thesiger tabancasını masanın üstüne bırakıp sözde binadan ayrılınca, durum ona her zamankinden de güvenli görünmeye başlamıştı. Ancak daha sonra..."

Başmüfettiş, Bill'e bakıp, "Burayı sizin anlatmanız daha doğru olmaz mıydı, Bay Eversleigh?" deyip sustu.

Bill anlatmaya başladı.

"Hâlâ beni bıraktıkları kanepede yatıyor, ölü rolü yapmayı sürdürüyordum ama huzursuzluğum da giderek artıyordu. Sonra birinin koşarak merdivenden indiğini duydum. Loraine yerinden kalkıp kapıya gitti. Thesiger'ın sesini duydum ama ne söylediğini anlayamadım. Yalnızca Loraine'in, 'Her şey yolunda, her şey fevkalade gitti,' dediğini duydum. Sonra Jimmy, 'Bana yardım et de şunu yukarıya çıkaralım. Biraz zor olacak ama onların ikisinin bir arada olmasını

istiyorum, Yedi Numara için hoş bir sürpriz olacak bu!' dedi. Neden bahsettiklerini anlayamamıştım ama beni kucaklayıp yukarıya taşıdıkları zaman işi çözdüm. Beni taşımaları hiç kolay olmadı. Bilerek, bütün ağırlığımı üstlerine bıraktım, aynen bir ölü gibi... Beni buraya fırlattılar. Sonra Loraine'in sesini duydum: Her şeyin yolunda olduğundan emin misin? Kız kendine gelmesin?

"Jimmy bunun üzerine, 'Merak etme. Tüm gücümle vurdum,' dedi.

"Odadan çıkıp kapıyı üstümüze kilitlediler. O zaman gözlerimi açtım ve seni gördüm Bundle. Tanrım, yaşamım boyunca hiç böyle bir korku yaşamamıştım ve yaşayacağımı da sanmıyorum! Bir an senin öldüğünü sandım."

"Herhalde beni kurtaran şapkam oldu."

Battle araya girdi.

"Kısmen. Ama sizi asıl kurtaran Bay Thesiger'ın yaralı kolu oldu, Lady Eileen. Kendisi farkında değildi ama kolu neredeyse yarı yarıya güç kaybetmişti. Tabii bu anlamda başarılı olamadığımızı itiraf etmeliyim ama gerçek bu! Size gereği kadar göz kulak olamadık, sizi koruyamadık Lady Eileen. Bu... bu macerada polis adına bir kara leke olarak kalacaktır."

"Ben dayanıklıyımdır. Ayrıca oldukça şanslı olduğum da kesin. Benim aklımın almadığı Loraine'in de bu işe karışmış olması. O ufak tefek, sevimli, nazik, şirin kızın..."

Battle güldü.

"Ah," dedi. "Beş çocuğu öldüren Pentonville Canavarı da öyleydi. Görünüşe aldanmayın, kötülük onun genlerinde var, babasının hapse giriş çıkış sayısını kendisi bile unutmuştur."

"Onu da tutukladınız mı?"

"Elbette. Ama onun asılacağını sanmıyorum, jüriler genelde yufka yüreklidirler. Ancak genç Thesiger'ın ipin ucunda sallanacağı

kesin. Bu çok da iyi olacak, bunu hak etti. Ben onun kadar katı yürekli ve aşağılık bir katil görmedim." Etrafına bakındıktan sonra ekledi. "Artık başınızın ağrısı biraz olsun geçmiştir sanıyorum, Lady Eileen. Eğer kendinizi daha iyi hissediyorsanız, bunu kutlamaya ne dersiniz? Köşede güzel, küçük bir lokanta var."

Bundle bunu sevinçle kabul etti.

"Açlıktan ölüyorum, Başmüfettiş Battle." Etrafına bakındı. "Ayrıca yeni iş arkadaşlarımı da yakından tanımak istiyorum."

Bill haykırdı.

"Yaşasın Yedi Kadran! Şu anda bize en gerekli olan şey, bir cin fizz. Orada bulunur, değil mi Battle?"

"Siz her şeyi bana bırakın. Hiçbir eksik bulamayacağınızdan eminim."

Bundle, Battle'a yaklaştı.

"Siz olağanüstü bir insansınız Bay Battle. Ne yazık ki evlisiniz. Ne yapalım, ben de Bill'le yetinmek zorunda kalacağım."

34. BÖLÜM

Lord Caterham Onaylıyor

Bundle heyecanla haykırdı.

"Baba, sana bir haberim var. Yakında beni kaybediyorsun!"

"Saçmalama Bundle. Bana ileri derecede verem ya da kalp hastası olduğunu söyleme sakın, inanmam."

"Ölüm değil baba. Evlilik. Ev-le-ni-yo-rum."

"Aynı derecede kötü. Desene o dar ve rahatsız elbiseleri giyip düğün törenine gelmek ve seni damada teslim etmek zorunda kalacağım. Üstelik Lomax da beni törenin hemen ardından öpmeye kalkacak..."

Bundle bir çığlık attı.

"Aman Tanrım! Yoksa sen, benim George'la mı evleneceğimi sanıyorsun?"

"Ne yani? Seni son gördüğümde öyle bir olasılık vardı. Daha dün sabah. Anımsamıyor musun?"

"Ben George'tan binlerce kez daha iyi birisiyle evleniyorum."

"Umarım öyledir. Ancak böyle şeyler bilinmez. İnsanları tanımak kolay değil. Senin de insan seçmekte pek iyi olmadığını düşünüyorum, Bundle. Bana genç Thesiger'ın neşeli, vurdumduymaz, beceriksiz genç bir adam olduğunu söylemiştin; ama şimdi öğreni-

yorum ki o günümüzün en becerikli katillerindenmiş. İşin en acı tarafı onunla tanışamamış olmam. Yakında anılarımı yazacağım. Tanıştığım katiller için de bir bölüm ayırmayı düşünüyorum, yalnızca teknik anlamda bir boş bulunma, o adamla tanışamama neden oldu. Çok yazık."

"Şimdi de sen saçmalıyorsun baba. Anılarını filan yazacak kadar enerjin olmadığını sen de biliyorsun!"

"Kendim yazmayacağım ki! Günümüzde bunu kimse yapmıyor zaten. Geçen gün çok hoş bir kızla tanıştım, işi bu. Malzemeyi topluyor ve düzenleyip yazıyor."

"Peki, sen ne yapacaksın?"

"Her gün yarım saat kadar kızla konuşup onu yönlendireceğim. Bu kadarı yeterli olur."

Lord Caterham bir an durdu, sonra ekledi.

"O kadar hoş bir kız ki... Çok sevimli ve anlayışlı. İnsana huzur veriyor."

Bundle, "Baba," dedi. "Korkarım yanında olmazsam kendini büyük bir tehlikeye atacaksın. Bunu hissediyorum."

"Farklı insanların farklı tehlike anlayışları vardır," diyen Lord Caterham arkasını dönüp odadan çıkmaya yeltendi. Sonra birden durup, döndü.

"Sahi, şu evleneceğin adam kim, Bundle?"s

"Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum. Madem sordun, söyleyeyim. Bill Eversleigh'le evleniyorum."

Bencil baba bir iki dakika kadar düşündü. Neden sonra mutlulukla başını sallayarak, "Harika," dedi. "O usta bir golf oyuncusu, değil mi? Onunla sonbahar turnuvalarında partner olabiliriz."

SON